

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2017/2402**z dnia 12 grudnia 2017 r.****w sprawie ustanowienia ogólnych ram dla sekurytyzacji oraz utworzenia szczególnych ram dla prostych, przejrzystych i standardowych sekurytyzacji, a także zmieniające dyrektywy 2009/65/WE, 2009/138/WE i 2011/61/UE oraz rozporządzenia (WE) nr 1060/2009 i (UE) nr 648/2012**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego ⁽¹⁾,uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽²⁾,stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Sekurytyzacja obejmuje transakcje, które umożliwiają kredytodawcy lub wierzycielowi – zazwyczaj instytucji kredytowej lub przedsiębiorstwu – refinansowanie pakietu pożyczek, ekspozycji lub należności, takich jak pożyczki na nieruchomości mieszkalne, kredyty na zakup samochodu lub umowy leasingu samochodów, kredyty konsumenckie, karty kredytowe lub należności z tytułu dostaw i usług, poprzez przekształcenie ich w zbywalne papiery wartościowe. Kredytodawca grupuje i przekształca swój portfel pożyczek oraz porządkuje je według różnych kategorii ryzyka dla różnych inwestorów, tym samym dając inwestorom dostęp do inwestycji w pożyczki i inne ekspozycje, do jakich normalnie nie mieliby oni bezpośredniego dostępu. Zyski inwestorów są generowane przez przepływy pieniężne w ramach pożyczek bazowych.
- (2) W komunikacie z dnia 26 listopada 2014 r. zatytułowanym „Plan inwestycyjny dla Europy” Komisja ogłosiła zamiar ożywienia rynków sekurytyzacji wysokiej jakości, bez powtarzania błędów popełnionych przed kryzysem finansowym z 2008 r. Rozwój rynku prostych, przejrzystych i standardowych sekurytyzacji jest jednym z podstawowych elementów składowych unii rynków kapitałowych oraz przyczynia się do realizacji priorytetowego celu Komisji, jakim jest wspieranie tworzenia miejsc pracy i powrót na ścieżkę trwałego wzrostu gospodarczego.
- (3) Unia zamierza wzmocnić ramy prawne wdrożone po kryzysie finansowym w celu przeciwdziałania ryzykom nieodłącznie związanym z bardzo złożoną, nieprzejrzystą i ryzykowną sekurytyzacją. Ważne jest zapewnienie przyjęcia przepisów w celu lepszego odróżnienia prostych, przejrzystych i standardowych produktów od złożonych, nieprzejrzystych i ryzykownych instrumentów, a także stosowanie ram ostrożnościowych w większym stopniu uwzględniających ryzyko.
- (4) Sekurytyzacja jest ważnym elementem dobrze funkcjonujących rynków finansowych. Sekurytyzacja o solidnej strukturze stanowi ważny kanał dla zróżnicowania źródeł finansowania oraz szerszej alokacji ryzyka w ramach unijnego systemu finansowego. Pozwala na szerszy rozkład ryzyka sektora finansowego i może pomóc w uwolnieniu bilansów jednostek inicjujących, aby umożliwić dalsze kredytowanie gospodarki. Ogólnie rzecz biorąc, może to poprawić efektywność systemu finansowego oraz przynieść dodatkowe możliwości inwestycyjne. Sekurytyzacja może stworzyć pomost między instytucjami kredytowymi a rynkami kapitałowymi z pośrednią korzyścią dla przedsiębiorstw i obywateli (na przykład poprzez tańsze pożyczki i finansowanie przedsiębiorstw oraz kredyty na nieruchomości i karty kredytowe). Niemniej jednak w niniejszym rozporządzeniu uznaje się związane z sekurytyzacją ryzyka ściślejszych wzajemnych powiązań i nadmiernej dźwigni oraz wzmacnia się nadzór mikroostrożnościowy ze strony właściwych organów nad uczestnictwem instytucji finansowej w rynku sekurytyzacji, jak również nadzór makroostrożnościowy nad tym rynkiem ze strony Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego (ERRS), ustanowionej na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1092/2010 ⁽⁴⁾, oraz ze strony właściwych organów krajowych i wyznaczonych krajowych organów ds. instrumentów makroostrożnościowych.

⁽¹⁾ Dz.U. C 219 z 17.6.2016, s. 2.

⁽²⁾ Dz.U. C 82 z 3.3.2016, s. 1.

⁽³⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 26 października 2017 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 20 listopada 2017 r.

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1092/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie unijnego nadzoru makroostrożnościowego nad systemem finansowym i ustanowienia Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 1).

- (5) Ustanowienie ram ostrożnościowych w większym stopniu uwzględniających ryzyko dla prostych, przejrzystych i standardowych (zwanych dalej „STS”) sekurytyzacji wymaga, aby Unia jasno zdefiniowała, czym jest sekurytyzacja STS, gdyż w przeciwnym razie dostępne byłyby regulacje w większym stopniu uwzględniające ryzyko dla instytucji kredytowych i zakładów ubezpieczeń w odniesieniu do różnych rodzajów sekurytyzacji w różnych państwach członkowskich. Doprowadziło by to do nierównych warunków działania i arbitrażu regulacyjnego, podczas gdy ważne jest zapewnienie, aby Unia funkcjonowała jako jednolity rynek dla sekurytyzacji STS oraz ułatwiała transakcje transgraniczne.
- (6) Należy określić, zgodnie z definicjami istniejącymi w unijnych przepisach sektorowych, definicje wszystkich kluczowych pojęć sekurytyzacji. W szczególności niezbędna jest precyzyjna i kompleksowa definicja sekurytyzacji uwzględniająca wszelkie transakcje lub programy, w wyniku których ryzyko kredytowe związane z ekspozycją lub pulą ekspozycji ulega podziałowi na transze. Ekspozycji, która tworzy bezpośrednie zobowiązanie płatnicze w odniesieniu do transakcji lub programu wykorzystywanych w celu finansowania aktywów rzeczowych lub operowania nimi, nie należy uznawać za ekspozycję z tytułu sekurytyzacji, nawet jeśli w ramach danej transakcji lub programu istnieją zobowiązania płatnicze o różnym stopniu uprzywilejowania.
- (7) Jednostka sponsorująca powinna mieć możliwość przekazania zadań jednostce obsługującej, lecz powinna zachować odpowiedzialność za zarządzanie ryzykiem. W szczególności jednostka sponsorująca nie powinna przenosić na swoją jednostkę obsługującą wymogu dotyczącego zatrzymania ryzyka. Jednostka obsługująca powinna być regulowanym podmiotem zarządzającym aktywami, takim jak zarządzający przedsiębiorstwem zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS), zarządzający alternatywnym funduszem inwestycyjnym (ZAFI) lub podmiot, o którym mowa w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE ⁽¹⁾ (podmiot MiFID).
- (8) Niniejsze rozporządzenie wprowadza zakaz resekurytyzacji, z zastrzeżeniem odstępstw dla niektórych przypadków resekurytyzacji, które są stosowane w uzasadnionych celach, oraz wyjaśnienia co do tego, czy programy emisji papierów komercyjnych zabezpieczonych należnościami („ABCP”) uważane są za resekurytyzacje. Resekurytyzacje mogłyby obniżyć poziom przejrzystości, do którego ustanowienia zmierza niniejsze rozporządzenie. Niemniej jednak resekurytyzacje mogą, w wyjątkowych okolicznościach, być przydatne do ochrony interesów inwestorów. W związku z tym resekurytyzacje powinny być dozwolone jedynie w szczególnych przypadkach określonych w niniejszym rozporządzeniu. Ponadto dla finansowania gospodarki realnej ważne jest, aby w pełni wspierane programy ABCP, które nie wprowadzają żadnego ponownego podziału na transze obok transakcji finansowanych przez dany program, pozostały poza zakresem zakazu resekurytyzacji.
- (9) Inwestycje w sekurytyzacje lub ekspozycje z tytułu sekurytyzacji nie tylko narażają inwestora na ryzyka kredytowe związane z pożyczkami lub ekspozycjami bazowymi, lecz proces strukturyzowania sekurytyzacji mógłby również stwarzać inne ryzyka, takie jak ryzyko agencyjne, ryzyko modelu, ryzyko prawne i operacyjne, ryzyko kontrahenta, ryzyko obsługi, ryzyko płynności oraz ryzyko koncentracji. Dlatego ważne jest, aby inwestorzy instytucjonalni podlegali proporcjonalnym wymogom w zakresie należytej staranności, co zapewni dokonywanie przez nich właściwej oceny ryzyk wynikających ze wszystkich rodzajów sekurytyzacji, z korzyścią dla inwestorów indywidualnych. Dochowanie należytej staranności może tym samym również zwiększyć zaufanie do rynku oraz zaufanie między poszczególnymi jednostkami inicjującymi, jednostkami sponsorującymi i inwestorami. Konieczne jest, aby także inwestorzy dochowywali należytej staranności w odniesieniu do sekurytyzacji STS. Mogą oni korzystać z informacji ujawnianych przez strony dokonujące sekurytyzacji, w szczególności zgłoszeń STS oraz powiązanych informacji ujawnianych w tym kontekście; w ten sposób inwestorzy powinni uzyskać wszystkie stosowne informacje na temat sposobu, w jaki spełniane są kryteria STS. Inwestorzy instytucjonalni powinni móc w odpowiednim stopniu polegać na zgłoszeniu STS oraz informacjach ujawnionych przez jednostkę inicjującą, jednostkę sponsorującą oraz jednostkę specjalnego przeznaczenia do celów sekurytyzacji („SSPE”), aby dowiedzieć się czy dana sekurytyzacja spełnia wymogi STS. Nie powinni jednak wyłącznie i automatycznie polegać na takim zgłoszeniu i takich informacjach.
- (10) Istotne jest, aby interesy jednostek inicjujących, jednostek sponsorujących, pierwotnych kredytodawców, którzy uczestniczą w sekurytyzacji, oraz inwestorów były zbieżne. Aby to osiągnąć, jednostka inicjująca, jednostka sponsorująca lub pierwotny kredytodawca powinni zatrzymać znaczący udział w ekspozycjach bazowych danej sekurytyzacji. Ważne jest zatem, aby jednostka inicjująca, jednostka sponsorująca lub pierwotny kredytodawca zatrzymywali istotną ekspozycję ekonomiczną netto z tytułu odnośnych ryzyk bazowych. W ujęciu bardziej ogólnym transakcje sekurytyzacyjne nie powinny być strukturyzowane w sposób pozwalający na uniknięcie stosowania wymogu dotyczącego zatrzymania. Wymóg ten powinien mieć zastosowanie we wszystkich sytuacjach, w których ma zastosowanie ekonomiczny charakter sekurytyzacji, bez względu na to, jakie struktury lub instrumenty prawne

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych oraz zmieniająca dyrektywę 2002/92/WE i dyrektywę 2011/61/UE (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 349).

są wykorzystywane. Nie ma potrzeby wielokrotnego stosowania wymogu dotyczącego zatrzymania. W przypadku każdej odnośnej sekurytyzacji wystarczy, że wymogowi temu podlega tylko jednostka inicjująca, jednostka sponsorująca lub pierwotny kredytodawca. Podobnie, w przypadku gdy transakcje sekurytyzacyjne obejmują inne pozycje sekurytyzacyjne jako ekspozycje bazowe, wymóg dotyczący zatrzymania powinien mieć zastosowanie jedynie do sekurytyzacji stanowiącej przedmiot inwestycji. Zgłoszenie STS powinno stanowić dla inwestorów informację, że jednostka inicjująca, jednostka sponsorująca lub pierwotny kredytodawca zatrzymują istotną ekspozycję ekonomiczną netto z tytułu ryzyk bazowych. Należy wprowadzić pewne wyjątki w odniesieniu do przypadków, gdy sekurytyzowane ekspozycje są w pełni, bezwarunkowo i nieodwołalnie gwarantowane przez, w szczególności, organy publiczne. W przypadku gdy wsparcie z zasobów publicznych udzielane jest w formie gwarancji lub w inny sposób, niniejsze rozporządzenie pozostaje bez uszczerbku dla zasad pomocy państwa.

- (11) Jednostki inicjujące lub jednostki sponsorujące nie powinny korzystać z faktu, że mogłyby posiadać więcej informacji niż inwestorzy i potencjalni inwestorzy na temat aktywów przeniesionych do SSPE i nie powinny przenosić do SSPE, bez wiedzy inwestorów lub potencjalnych inwestorów, aktywów, których profil ryzyka kredytowego jest wyższy niż w przypadku porównywalnych aktywów utrzymywanych w bilansie jednostek inicjujących. Każde naruszenie tego obowiązku powinno podlegać sankcjom nakładanym przez właściwe organy, chociaż jedynie wówczas, gdy naruszenie to jest umyślne. Samo zaniechanie nie powinno podlegać sankcjom w tym zakresie. Obowiązek ten nie powinien jednak w żaden sposób naruszać prawa jednostek inicjujących lub jednostek sponsorujących do wyboru aktywów, które zostaną przeniesione do SSPE i które *ex -ante* mają wyższy od średniego profil ryzyka kredytowego w zestawieniu ze średnim profilem ryzyka kredytowego porównywalnych aktywów, które pozostają w bilansie jednostki inicjującej, pod warunkiem że wyższy profil ryzyka kredytowego aktywów przenoszonych do SSPE został w wyraźny sposób zakomunikowany inwestorom lub potencjalnym inwestorom. Właściwe organy powinny nadzorować przestrzeganie tego obowiązku poprzez porównywanie aktywów bazowych sekurytyzacji i porównywalnych aktywów utrzymywanych w bilansie jednostki inicjującej.

Porównanie wyników powinno odbywać się między aktywami, co do których oczekiwania, jeśli chodzi o wyniki, są *ex ante* podobne, na przykład między zagrożonymi kredytami hipotecznymi przeniesionymi do SSPE a zagrożonymi kredytami hipotecznymi utrzymywanych w bilansie jednostki inicjującej.

Nie ma domniemania, że aktywa bazowe sekurytyzacji powinny osiągać wyniki podobne do wyników przeciętnych aktywów utrzymywanych w bilansie jednostki inicjującej.

- (12) Zdolność inwestorów i potencjalnych inwestorów do dochowania należytej staranności, a tym samym dokonania świadomej oceny wiarygodności kredytowej danego instrumentu sekurytyzacyjnego, zależy od dostępu tych inwestorów do informacji dotyczących tych instrumentów. W oparciu o dotychczasowy dorobek prawny należy stworzyć kompleksowy system, w którym inwestorzy i potencjalni inwestorzy będą mieli dostęp do wszystkich odnośnych informacji w całym okresie trwania transakcji, zmniejszyć obowiązki sprawozdawcze jednostek inicjujących, jednostek sponsorujących i SSPE oraz ułatwić inwestorom ciągły, łatwy i bezpłatny dostęp do wiarygodnych informacji na temat sekurytyzacji. Aby zwiększyć przejrzystość rynku, należy ustanowić ramy dotyczące gromadzenia przez repozytoria sekurytyzacji stosownych sprawozdań, przede wszystkim na temat ekspozycji bazowych sekurytyzacji. Takie repozytoria sekurytyzacji powinny uzyskiwać zezwolenia od Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych) (ESMA), ustanowionego na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010,⁽¹⁾ oraz być przez ESMA nadzorowane. Przy określaniu szczegółów dotyczących takich obowiązków sprawozdawczych, ESMA powinien zapewnić, aby wymagane informacje, które mają być przekazywane do takich repozytoriów, opierały się w jak największym stopniu na istniejących modelach ujawniania takich informacji.
- (13) Głównym celem ogólnego obowiązku spoczywającego na jednostce inicjującej, jednostce sponsorującej i SSPE, dotyczącego udostępniania informacji na temat sekurytyzacji za pośrednictwem repozytorium sekurytyzacji, jest zapewnienie inwestorom jednego i nadzorowanego źródła danych niezbędnych do tego, aby mogli oni przeprowadzić analizę *due diligence*. Prywatne sekurytyzacje są często dostosowywane do indywidualnych potrzeb. Są one ważne, gdyż pozwalają stronom zawierać transakcje sekurytyzacyjne bez ujawniania rynkowi i konkurentom szczególnie chronionych informacji handlowych na temat transakcji (na przykład ujawniania, że określona spółka potrzebuje finansowania w celu zwiększenia produkcji lub że dana firma inwestycyjna wchodzi na nowy rynek w ramach swojej strategii) lub związanych z aktywami bazowymi (na przykład w odniesieniu do rodzaju należności z tytułu dostaw i usług generowanych przez przedsiębiorstwo przemysłowe). W tych przypadkach inwestorzy są w bezpośrednim kontakcie z jednostką inicjującą lub jednostką sponsorującą i bezpośrednio od nich otrzymują informacje niezbędne do przeprowadzenia analizy *due diligence*. W związku z tym właściwe jest wyłączenie prywatnych sekurytyzacji z wymogu przekazywania informacji o transakcji do repozytorium sekurytyzacji.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych), zmiany decyzji nr 716/2009/WE i uchylecia decyzji Komisji 2009/77/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 84).

- (14) Jednostki inicjujące, jednostki sponsorujące oraz pierwotni kredytodawcy powinni stosować do ekspozycji, które mają zostać przedmiotem sekurytyzacji, te same należyte i ściśle zdefiniowane kryteria udzielania kredytu, jakie stosują do ekspozycji niesekurytyzowanych. Jednakże w zakresie, w jakim należności z tytułu dostaw i usług nie zostały zainicjowane w formie pożyczki, nie trzeba spełniać kryteriów udzielania kredytu w odniesieniu do należności z tytułu dostaw i usług.
- (15) Instrumenty sekurytyzacyjne generalnie nie są odpowiednie dla klientów detalicznych w rozumieniu dyrektywy 2014/65/UE.
- (16) W sprawozdaniu dla inwestorów jednostki inicjujące, jednostki sponsorujące i SSPE powinny udostępnić wszystkie zasadniczo istotne dane na temat jakości kredytowej i dochodów z tytułu ekspozycji bazowych, w tym dane umożliwiające inwestorom wyraźną identyfikację zaległości i przypadków niewykonania zobowiązań przez pierwotnych dłużników, restrukturyzacji zadłużenia, umorzenia zadłużenia, odroczenie spłaty, odkupu, przerw w spłacie, strat, odpisów, odzyskania należności i innych środków naprawczych dotyczących wyników aktywów w puli ekspozycji bazowych. Sprawozdanie dla inwestorów powinno zawierać, w przypadku sekurytyzacji, która nie jest transakcją ABCP, dane dotyczące przepływów pieniężnych generowanych przez ekspozycje bazowe oraz przed zobowiązania danej sekurytyzacji, w tym oddzielną informację o dochodach i wypłatach z tytułu pozycji sekurytyzacyjnej, tj. planowanej kwocie głównej, planowanych odsetkach, kwocie głównej spłaconej przedterminowo, zaległych odsetkach oraz opłatach i należnościach, a także dane dotyczące wszelkich zdarzeń powodujących zmiany w kolejności płatności lub zastąpienie któregośkolwiek z kontrahentów, a także dane dotyczące kwoty i formy dostępnego wsparcia jakości kredytowej dla każdej transzy. Nawet jeśli sekurytyzacje, które są proste, przejrzyste i standardowe w przeszłości miały dobre wyniki, spełnienie któregośkolwiek z wymogów STS nie oznacza, że pozycja sekurytyzacyjna jest wolna od ryzyka, i w żaden sposób nie świadczy o jakości kredytowej charakteryzującej daną sekurytyzację. Spełnienie tych wymogów powinno natomiast być rozumiane jako wskazówka, że ostrożny i wykazujący należyłą staranność inwestor będzie w stanie przeanalizować ryzyka związane z daną sekurytyzacją.

Aby uwzględnić różne strukturalne cechy sekurytyzacji długoterminowych i sekurytyzacji krótkoterminowych (tj. programy ABCP i transakcje ABCP), powinny istnieć dwa rodzaje wymogów STS: jeden dla sekurytyzacji długoterminowych i jeden dla sekurytyzacji krótkoterminowych, odpowiadające tym dwóm odmiennie funkcjonującym segmentom rynku. Programy ABCP opierają się na szeregu transakcji ABCP składających się z ekspozycji krótkoterminowych, które muszą być zastępowane kolejnymi po osiągnięciu terminu zapadalności. W transakcji ABCP sekurytyzacja mogłaby zostać ustanowiona między innymi poprzez umowę dotyczącą zmiennego rabatu od cen zakupu w odniesieniu do puli ekspozycji bazowych lub emisji obligacji uprzywilejowanych i podporządkowanych przez SSPE w ramach struktury opartej na współfinansowaniu, gdzie obligacje uprzywilejowane są następnie przenoszone do podmiotów kupujących jednego lub większej liczby programów ABCP. Transakcje ABCP kwalifikujące się jako STS nie powinny jednak obejmować jakichkolwiek resekurytyzacji. Ponadto kryteria STS powinny odzwierciedlać szczególną rolę jednostki sponsorującej udzielającej wsparcia na utrzymanie płynności programowi ABCP, w szczególności w pełni wspieranym programom ABCP.

- (17) Zarówno na szczeblu międzynarodowym, jak i unijnym wiele już zrobiono, aby określić, czym jest sekurytyzacja STS. W rozporządzeniach delegowanych Komisji (UE) 2015/35⁽¹⁾ i (UE) 2015/61⁽²⁾ ustanowiono kryteria sekurytyzacji STS do szczególnych celów, z którymi wiąże się podejście ostrożnościowe w większym stopniu uwzględniające ryzyko.
- (18) SSPE powinny być tworzone jedynie w tych państwach trzecich, które nie znajdują się w wykazie sporządzonym przez Grupę Specjalną ds. Przeciwdziałania Praniu Pieniędzy (FATF) jako jurysdykcje wysokiego ryzyka i niechętne współpracy. Jeżeli do czasu przeprowadzenia przeglądu niniejszego rozporządzenia przyjęty zostanie specjalny unijny wykaz jurysdykcji państw trzecich, które odmawiają przestrzegania standardów dobrego zarządzania w kwestiach podatkowych, ten unijny wykaz powinien być uwzględniany i mógłby stać się wykazem odniesienia, jeśli chodzi o państwa trzecie, w których tworzenie SSPE nie jest dozwolone.
- (19) Istotne jest ustanowienie ogólnej i mającej zastosowanie międzysektorowe definicji sekurytyzacji STS w oparciu o istniejące kryteria, jak również o kryteria przyjęte w dniu 23 lipca 2015 r. przez Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego (BCBS) i Międzynarodową Organizację Komisji Papierów Wartościowych (IOSCO), służące identyfikacji prostych, przejrzystych i porównywalnych sekurytyzacji w ramach wystarczalności kapitału dla sekurytyzacji, a w szczególności w oparciu o opinię w sprawie europejskich ram kwalifikowania sekurytyzacji, opublikowanej w dniu 7 lipca 2015 r. przez Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Bankowego) (EUNB), ustanowiony na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010⁽³⁾.

⁽¹⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/35 z dnia 10 października 2014 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wyłączalność II) (Dz.U. L 12 z 17.1.2015, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/61 z dnia 10 października 2014 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do wymogu pokrycia wpływów netto dla instytucji kredytowych (Dz.U. L 11 z 17.1.2015, s. 1).

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), zmiany decyzji nr 716/2009/WE oraz uchylecia decyzji Komisji 2009/78/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 12).

- (20) Wdrożenie kryteriów STS w całej Unii nie powinno prowadzić do rozbieżnych podejść. Rozbieżne podejścia prowadziłyby do powstania potencjalnych przeszkód dla inwestorów transgranicznych, gdyż zmuszałyby ich do zaznajomienia się ze szczegółami ram prawnych państwa członkowskiego, osłabiając w ten sposób zaufanie inwestorów do kryteriów STS. EUNB powinien zatem opracować wytyczne w celu zapewnienia wspólnego i spójnego rozumienia wymogów STS w całej Unii, aby rozwiązać problem potencjalnych problemów interpretacyjnych. Takie jedno źródło interpretacji ułatwiłoby przyjęcie kryteriów STS przez jednostki inicjujące, jednostki sponsorujące oraz inwestorów. ESMA powinien również odgrywać aktywną rolę w rozwiązywaniu problemu potencjalnych problemów interpretacyjnych.
- (21) Aby uniknąć rozbieżnych podejść w stosowaniu kryteriów STS trzy Europejskie Urzędy Nadzoru powinny – w ramach Wspólnego Komitetu Europejskich Urzędów Nadzoru – koordynować swoje prace oraz prace właściwych organów w celu zapewnienia spójności międzysektorowej oraz dokonania oceny praktycznych problemów, które mogłyby się pojawiać w odniesieniu do sekurytyzacji STS. W ramach tej koordynacji należy również zwracać się do uczestników rynku, aby przedstawili swoje opinie, oraz uwzględniać je w możliwie największym zakresie. Wyniki tych konsultacji powinny być podawane do wiadomości publicznej na stronach internetowych Europejskich Urzędów Nadzoru, aby pomóc jednostkom inicjującym, jednostkom sponsorującym, SSPE oraz inwestorom w ocenie sekurytyzacji STS przed emisją takich pozycji lub przed inwestowaniem w takie pozycje. Taki mechanizm koordynacji byłby szczególnie ważny w okresie poprzedzającym wprowadzenie w życie niniejszego rozporządzenia.
- (22) Niniejsze rozporządzenie umożliwia zaklasyfikowanie jako STS tylko sekurytyzacji spełniających kryterium „prawdziwej sprzedaży”. W przypadku sekurytyzacji stanowiących prawdziwą sprzedaż własność ekspozycji bazowych jest przenoszona lub faktycznie cedowana na emitenta, który jest SSPE. Przeniesienie lub cesja ekspozycji bazowych na rzecz SSPE nie powinny podlegać przepisom dotyczącym wycofania (ang. *clawback*) w przypadku niewypłacalności sprzedawcy, bez uszczerbku dla krajowych przepisów dotyczących niewypłacalności, na mocy których sprzedaż ekspozycji bazowych dokonana w określonym okresie przed ogłoszeniem niewypłacalności sprzedawcy może zostać unieważniona przy spełnieniu rygorystycznych warunków.
- (23) Opinia prawna wykwalifikowanego radcy prawnego mogłaby potwierdzić prawdziwą sprzedaż ekspozycji bazowych lub ich cesję lub przeniesienie o takim samym skutku prawnym oraz egzekwowalność takiej prawdziwej sprzedaży, cesji lub przeniesienia o takim samym skutku prawnym na mocy mających zastosowanie przepisów.
- (24) W przypadku sekurytyzacji, które nie są prawdziwą sprzedażą, ekspozycje bazowe nie są przenoszone na emitenta, który jest SSPE, lecz raczej ryzyko kredytowe związane z ekspozycjami bazowymi jest przenoszone za pomocą kontraktu pochodnego lub gwarancji. W ten sposób wprowadzone zostaje dodatkowe ryzyko kredytowe kontrahenta oraz potencjalna złożoność związana w szczególności z treścią kontraktu pochodnego. Z tych powodów kryteria STS nie powinny umożliwiać sekurytyzacji syntetycznej.

Należy uznać postępy poczynione przez EUNB w jego sprawozdaniu z grudnia 2015 r., w którym wskazano możliwy zestaw kryteriów STS w odniesieniu do sekurytyzacji syntetycznej oraz zdefiniowano „bilansową sekurytyzację syntetyczną” i „arbitrażową sekurytyzację syntetyczną”. Po tym jak EUNB wyraźnie określi zestaw kryteriów STS mających zastosowanie konkretnie do bilansowych sekurytyzacji syntetycznych, oraz z myślą o promowaniu finansowania gospodarki realnej, w szczególności MŚP, które najbardziej korzystają z takich sekurytyzacji, Komisja powinna sporządzić sprawozdanie oraz, w stosownych przypadkach, przyjąć wniosek ustawodawczy, aby rozszerzyć ramy STS na takie sekurytyzacje. Jednakże Komisja nie powinna proponować takiego rozszerzenia w odniesieniu do arbitrażowych sekurytyzacji syntetycznych.

- (25) Ekspozycje bazowe przeniesione ze sprzedawcy na SSPE powinny spełniać wcześniej określone i wyraźnie zdefiniowane kryteria kwalifikowalności, które nie dopuszczają aktywnego zarządzania portfelem tych ekspozycji na zasadzie uznaniowej. Substytucja ekspozycji, które są sprzeczne z oświadczeniami i zapewnieniami, co do zasady nie powinna być uznawana za aktywne zarządzanie portfelem.
- (26) Ekspozycje bazowe nie powinny obejmować ekspozycji, których dotyczy niewykonanie zobowiązania, ani ekspozycji wobec dłużników lub gwarantów, którzy – według najlepszej wiedzy jednostki inicjującej lub pierwotnego kredytodawcy – znajdują się w określonych sytuacjach obniżonej wiarygodności kredytowej (na przykład dłużnicy, którzy zostali ogłoszeni niewypłacalnymi).

Standard dotyczący „najlepszej wiedzy” należy uznać za spełniony w oparciu o informacje uzyskane od dłużników w momencie inicjowania ekspozycji, informacje uzyskane od jednostki inicjującej w trakcie obsługiwanego przez nią ekspozycji lub w trakcie jej procedury zarządzania ryzykiem, bądź informacje przekazane jednostce inicjującej przez osobę trzecią.

Ostrożne podejście powinno mieć zastosowanie do ekspozycji, które okazały się zagrożone, a następnie zostały poddane restrukturyzacji. Włączenia tych ostatnich do puli ekspozycji bazowych nie należy jednak wykluczać w przypadku, gdy ekspozycje takie nie wykazują nowych zaległości od daty restrukturyzacji, która powinna być przypaść co najmniej jeden rok przed datą przeniesienia lub cesji ekspozycji bazowych na rzecz SSPE. W takim przypadku odpowiednie ujawnienie informacji powinno zapewnić pełną przejrzystość.

- (27) W celu zapewnienia, aby inwestorzy przeprowadzali solidną analizę *due diligence* oraz w celu ułatwienia oceny ryzyk bazowych, ważne jest, aby transakcje sekurytyzacyjne były zabezpieczone pulami ekspozycji, które są jednorodne pod względem rodzaju aktywów, takimi jak: pule kredytów na nieruchomości mieszkalne lub pule kredytów dla przedsiębiorstw, kredyty na nieruchomości przedsiębiorstw, umowy leasingu i instrumenty kredytowe dla przedsiębiorstw należących do tej samej kategorii, lub pule kredytów na zakup samochodu i umów leasingu samochodów, lub pule instrumentów kredytowych dla osób fizycznych, przeznaczone na cele konsumpcyjne osobiste, rodzinne lub na cele konsumpcyjne gospodarstw domowych. Ekspozycje bazowe nie powinny obejmować zbywalnych papierów wartościowych zdefiniowanych w art. 4 ust. 1 pkt 44 dyrektywy 2014/65/UE. Aby uwzględnić sytuację niektórych państw członkowskich, w których powszechną praktyką jest wykorzystywanie przez instytucje kredytowe obligacji zamiast umów pożyczki w celu zapewnienia kredytu dla przedsiębiorstw niefinansowych, powinna istnieć możliwość włączenia takich obligacji, pod warunkiem że nie są one notowane w systemie obrotu.
- (28) Istotne jest, aby zapobiec powtarzaniu się modeli „udzielasz i uciekasz” (ang. *originate and distribute*). W takich sytuacjach kredytodawcy udzielają kredytów, stosując nieadekwatne i niewystarczające zasady oceny ryzyka, ponieważ wiedzą z wyprzedzeniem, że powiązane ryzyka są docelowo sprzedawane osobom trzecim. W związku z tym ekspozycje, które mają zostać przedmiotem sekurytyzacji, powinny być inicjowane w toku zwykłej działalności jednostki inicjującej lub pierwotnego kredytodawcy zgodnie ze standardami zawierania umów kredytowych, które nie powinny być mniej rygorystyczne niż standardy, jakie jednostka inicjująca lub pierwotny kredytodawca stosują w chwili inicjowania podobnych ekspozycji, które nie są objęte sekurytyzacją. Istotne zmiany w standardach zawierania umów kredytowych powinny być w pełni ujawniane potencjalnym inwestorom lub, w przypadku w pełni wspieranych programów ABCP – jednostce sponsorującej i innym stronom bezpośrednio posiadającym ekspozycję z tytułu transakcji ABCP. Jednostka inicjująca lub pierwotny kredytodawca powinni mieć wystarczające doświadczenie w inicjowaniu ekspozycji o charakterze podobnym do charakteru ekspozycji, które zostały objęte sekurytyzacją. W przypadku sekurytyzacji, których ekspozycjami bazowymi są kredyty na nieruchomości mieszkalne, pula kredytów nie powinna obejmować jakichkolwiek kredytów, które były oferowane i w przypadku których umowy zostały zawarte w oparciu o założenie, że składający wniosek kredytowy lub, w stosownych przypadkach, pośrednicy, zostali powiadomieni o tym, że istnieje możliwość, że przedstawione informacje mogłyby nie zostać zweryfikowane przez kredytodawcę. Ocena zdolności kredytowej kredytobiorcy powinna również w stosownych przypadkach spełniać wymogi określone w dyrektywach Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE⁽¹⁾ lub 2014/17/UE⁽²⁾, lub równoważne wymogi w państwach trzecich.
- (29) Silne uzależnienie spłaty pozycji sekurytyzacyjnych od sprzedaży aktywów zabezpieczających aktywa bazowe prowadzi do słabości, czego dowodem mogą być słabe wyniki części rynku papierów wartościowych zabezpieczonych spłatami komercyjnych kredytów hipotecznych („CMBS”), odnotowane w trakcie kryzysu finansowego. W związku z tym CMBS nie należy uznawać za sekurytyzację STS.
- (30) W przypadku gdy dostępne są dane dotyczące wpływu aktywów bazowych sekurytyzacji na środowisko, jednostka inicjująca i jednostka sponsorująca takiej sekurytyzacji powinny je opublikować.
- W związku z tym jednostka inicjująca, jednostka sponsorująca oraz SSPE sekurytyzacji STS, w przypadku której ekspozycjami bazowymi są kredyty na nieruchomości mieszkalne lub kredyty na zakup samochodu lub umowy leasingu samochodów, powinny publikować dostępne informacje związane z efektywnością środowiskową aktywów finansowanych przez takie kredyty na nieruchomości mieszkalne lub kredyty na zakup samochodów lub umowy leasingu samochodów.
- (31) W przypadku gdy jednostki inicjujące, jednostki sponsorujące oraz SSPE chciałyby, aby ich sekurytyzacje miały oznaczenie STS, powinny one zgłosić inwestorom, właściwym organom i ESMA, że dana sekurytyzacja spełnia wymogi STS. Zgłoszenie takie powinno zawierać wyjaśnienie sposobu, w jaki spełnione zostało każde z kryteriów STS. ESMA powinien następnie opublikować je w wykazie zgłoszonych sekurytyzacji STS udostępnianym do celów informacyjnych na jego stronie internetowej. Umieszczenie emisji sekurytyzacyjnej w wykazie ESMA dotyczącym zgłoszonych sekurytyzacji STS nie oznacza, że ESMA lub inne właściwe organy poświadczyły, że dana sekurytyzacja spełnia wymogi STS. Za spełnienie wymogów STS odpowiadają wyłącznie jednostki inicjujące, jednostki sponsorujące oraz SSPE. Powinno to zapewnić przyjęcie przez jednostki inicjujące, jednostki sponsorujące oraz SSPE odpowiedzialności za twierdzenie, że dana sekurytyzacja jest sekurytyzacją STS, a także zapewnić przejrzystość na rynku.
- (32) W przypadku gdy dana sekurytyzacja nie spełnia już wymogów STS, jednostka inicjująca i jednostka sponsorująca powinny natychmiast powiadomić o tym ESMA i właściwy organ. Ponadto, jeżeli właściwy organ nałożył sankcje administracyjne w odniesieniu do sekurytyzacji zgłoszonej jako sekurytyzacja STS, organ ten powinien natychmiast powiadomić o tym ESMA w celu umieszczenia stosownej informacji w wykazie zgłoszeń STS, aby inwestorzy zostali poinformowani o takich sankcjach i o wiarygodności zgłoszeń STS. Dlatego w interesie jednostek inicjujących, jednostek sponsorujących oraz SSPE leży dokonywanie przemyślanych zgłoszeń, aby uniknąć negatywnych skutków dla reputacji.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylająca dyrektywę Rady 87/102/EWG (Dz.U. L 133 z 22.5.2008, s. 66).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/17/UE z dnia 4 lutego 2014 r. w sprawie konsumenckich umów o kredyt związanych z nieruchomościami mieszkalnymi i zmieniająca dyrektywy 2008/48/WE i 2013/36/UE oraz rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. L 60 z 28.2.2014, s. 34).

- (33) Inwestorzy powinni przeprowadzać własne analizy *due diligence* w odniesieniu do inwestycji, proporcjonalnie do powiązanych ryzyk, ale powinni móc polegać na zgłoszeniach STS i informacjach ujawnianych przez jednostkę inicjującą, jednostkę sponsorującą oraz SSPE na temat spełniania przez sekurytyzację wymogów STS. Nie powinni jednak wyłącznie i automatycznie polegać na takich zgłoszeniach i informacjach.
- (34) Pomoc osób trzecich w sprawdzaniu zgodności sekurytyzacji z wymogami STS mogłaby być użyteczna dla inwestorów, jednostek inicjujących, jednostek sponsorujących oraz SSPE, a także przyczynić się do wzrostu zaufania do rynku sekurytyzacji STS. Jednostki inicjujące, jednostki sponsorujące oraz SSPE mogłyby również korzystać z usług osoby trzeciej upoważnionej zgodnie z niniejszym rozporządzeniem w celu dokonania oceny, czy ich sekurytyzacja spełnia kryteria STS. Te osoby trzecie powinny posiadać upoważnienie udzielone przez właściwe organy. W zgłoszeniu do ESMA oraz w późniejszej publikacji na stronie internetowej ESMA należy umieścić informację, czy zgodność z wymogami STS została potwierdzona przez upoważnioną osobę trzecią. Istotne jest jednak, aby inwestorzy przeprowadzali własne oceny, brali odpowiedzialność za swoje decyzje inwestycyjne, a nie polegali automatycznie na takich osobach trzecich. Uczestnictwo osób trzecich nie powinno w żaden sposób zwalniać jednostek inicjujących, jednostek sponsorujących i inwestorów instytucjonalnych z ostatecznej odpowiedzialności prawnej za zgłaszanie i traktowanie transakcji sekurytyzacji jako STS.
- (35) Państwa członkowskie powinny wyznaczyć właściwe organy i nadać im niezbędne uprawnienia nadzorcze, dochodzeniowe oraz uprawnienia do nakładania sankcji. Informacje o sankcjach administracyjnych powinny być co do zasady publikowane. Ponieważ inwestorzy, jednostki inicjujące, jednostki sponsorujące, pierwotni kredytodawcy oraz SSPE mogą mieć siedziby w różnych państwach członkowskich oraz podlegać nadzorowi różnych właściwych organów sektorowych, należy zapewnić ścisłą współpracę pomiędzy odpowiednimi właściwymi organami, w tym Europejskim Bankiem Centralnym (EBC) w zakresie zadań szczególnych powierzonych mu na mocy rozporządzenia Rady (UE) nr 1024/2013⁽¹⁾, oraz Europejskimi Urzędami Nadzoru, a współpraca ta powinna opierać się na wzajemnej wymianie informacji i pomocy w zakresie działalności nadzorczej. Właściwe organy powinny stosować sankcje wyłącznie w przypadku naruszeń umyślnych lub wynikających z zaniedbania. Stosowanie środków naprawczych nie powinno być uzależnione od istnienia dowodu na umyślne działanie lub zaniedbanie. Przy określaniu odpowiedniego rodzaju i poziomu sankcji lub środka naprawczego, uwzględniając sytuację finansową osoby fizycznej lub prawnej odpowiedzialnej za naruszenie, właściwe organy powinny wziąć w szczególności pod uwagę całkowity obrót odpowiedzialnej osoby prawnej lub roczny dochód i aktywa netto w przypadku odpowiedzialnej osoby fizycznej.
- (36) Właściwe organy powinny ściśle koordynować nadzór oraz zapewniać spójne decyzje, zwłaszcza w przypadku naruszenia przepisów niniejszego rozporządzenia. W przypadku gdy takie naruszenie dotyczy nieprawidłowego lub wprowadzającego w błąd zgłoszenia, właściwy organ, który stwierdził to naruszenie, powinien również poinformować Europejskie Urzędy Nadzoru oraz odpowiednie właściwe organy zainteresowanych państw członkowskich. W przypadku braku porozumienia między właściwymi organami, ESMA oraz, w stosownych przypadkach, Wspólny Komitet Europejskich Urzędów Nadzoru powinny mieć możliwość wykonywania swoich uprawnień w zakresie wiążącej mediacji.
- (37) Wymogi dotyczące użycia oznaczenia „prosta, przejrzysta i standardowa” („STS”) sekurytyzacja są nowe i zostaną z czasem doprecyzowane w wytycznych EUNB oraz w ramach jego praktyki nadzorczej. Aby uniknąć zniechęcania uczestników rynku do używania tego nowego oznaczenia, właściwe organy powinny mieć możliwość przyznania jednostce inicjującej, jednostce sponsorującej oraz SSPE okresu karencji wynoszącego trzy miesiące na potrzeby skorygowania ewentualnego błędnego użycia oznaczenia, którym posłużono się w dobrej wierze. Należy domniemywać dobrą wiarę w przypadku, gdy jednostka inicjująca, jednostka sponsorująca oraz SSPE nie mogły wiedzieć, że dana sekurytyzacja nie spełniła wszystkich kryteriów STS, aby można ją było oznaczyć jako STS. W trakcie tego okresu karencji daną sekurytyzację należy w dalszym ciągu uznawać za spełniającą kryteria STS i nie należy jej skreślać z wykazu sporządzonego przez ESMA zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.
- (38) Niniejsze rozporządzenie promuje harmonizację szeregu kluczowych elementów rynku sekurytyzacji bez uszczerbku dla działań podejmowanych z inicjatywy rynku na rzecz dalszej uzupełniającej harmonizacji procesów i praktyk na rynkach sekurytyzacji. Z tego względu istotne jest, aby uczestnicy rynku oraz ich stowarzyszenia zawodowe kontynuowały prace nad dalszą standaryzacją praktyk rynkowych, w szczególności standaryzacją dokumentacji dotyczącej sekurytyzacji. Komisja powinna uważnie monitorować działania standaryzacyjne prowadzone przez uczestników rynku oraz składać sprawozdania na ten temat.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 1024/2013 z dnia 15 października 2013 r. powierzające Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi (Dz.U. L 287 z 29.10.2013, s. 63).

- (39) Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE⁽¹⁾, 2009/138/WE⁽²⁾ i 2011/61/UE⁽³⁾ oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1060/2009⁽⁴⁾ i (UE) nr 648/2012⁽⁵⁾ zostają odpowiednio zmienione, aby zapewnić spójność unijnych ram prawnych z niniejszym rozporządzeniem w zakresie przepisów dotyczących sekurytyzacji, których głównym celem jest ustanowienie i funkcjonowanie rynku wewnętrznego, w szczególności poprzez zapewnienie równych warunków działania na rynku wewnętrznym dla wszystkich inwestorów instytucjonalnych.
- (40) Jeżeli chodzi o zmiany do rozporządzenia (UE) nr 648/2012, kontrakty pochodne będące przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym (zwanego dalej „OTC”) zawierane przez SSPE nie powinny podlegać obowiązkowi rozliczania, o ile spełnione są określone warunki. Powodem jest to, że kontrahentami kontraktów pochodnych OTC zawieranych z SSPE są zabezpieczeni wierzyciele objęci uzgodnieniami dotyczącymi sekurytyzacji, a odpowiednia ochrona przed ryzykiem kredytowym kontrahenta jest zwykle zapewniona. W odniesieniu do instrumentów pochodnych nierozliczanych centralnie wymagane poziomy zabezpieczenia powinny również uwzględniać specyficzną strukturę uzgodnień dotyczących sekurytyzacji oraz środki ochronne już w nich przewidziane.
- (41) Między obligacjami zabezpieczonymi a sekurytyzacjami istnieje pewna substytucyjność. W związku z tym, aby zapobiec ewentualnemu zakłóceniu lub arbitrażowi między wykorzystaniem sekurytyzacji i obligacji zabezpieczonych ze względu na odmienne traktowanie kontraktów pochodnych OTC zawartych przez jednostki obligacji zabezpieczonych lub przez SSPE, rozporządzenie (UE) nr 648/2012 powinno zostać zmienione w celu zapewnienia spójnego traktowania między instrumentami pochodnymi związanymi z obligacjami zabezpieczonymi a instrumentami pochodnymi związanymi z sekurytyzacjami, w odniesieniu do obowiązku rozliczenia oraz do wymogów dotyczących depozytu zabezpieczającego względem nierozliczanych centralnie instrumentów pochodnych OTC.
- (42) W celu harmonizacji opłat nadzorczych, które mają być pobierane przez ESMA, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) w odniesieniu do doprecyzowania rodzaju opłat, czynności, za które są one pobierane, wysokości opłat oraz sposobu ich uiszczania. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów, oraz aby konsultacje te prowadzone były zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r.⁽⁶⁾ w sprawie lepszego stanowienia prawa. W szczególności, aby zapewnić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie udział na równych zasadach w przygotowaniu aktów delegowanych, instytucje te otrzymują wszelkie dokumenty w tym samym czasie co eksperci państw członkowskich, a eksperci tych instytucji mogą systematycznie brać udział w posiedzeniach grup eksperckich Komisji zajmujących się przygotowaniem aktów delegowanych.
- (43) W celu określenia wymogu dotyczącego zatrzymania ryzyka, a także doprecyzowania kryteriów jednorodności oraz ekspozycji, które mają być uznawane za jednorodne w ramach wymogów dotyczących prostoty, przy jednoczesnym zapewnieniu braku negatywnego wpływu na sekurytyzację pożyczek dla MŚP, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych opracowywanych przez EUNB w odniesieniu do warunków zatrzymania ryzyka, pomiaru poziomu zatrzymania, niektórych zakazów dotyczących zatrzymanego ryzyka, zatrzymania na zasadzie skonsolidowanej oraz wyłączenia dotyczącego niektórych transakcji, a także określenia kryteriów jednorodności oraz tego, które ekspozycje bazowe mają być uznawane za jednorodne. Komisja powinna przyjmować te regulacyjne standardy techniczne w drodze aktów delegowanych zgodnie z art. 290 TFUE oraz zgodnie z art. 10-14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010. EUNB powinien prowadzić ścisłe konsultacje z dwoma pozostałymi Europejskimi Urzędami Nadzoru.
- (44) Aby ułatwić inwestorom ciągły, łatwy i bezpłatny dostęp do wiarygodnych informacji na temat sekurytyzacji, a także aby określić warunki dotyczące ciężącego na właściwych organach obowiązku współpracy i wymiany informacji, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych opracowywanych przez ESMA w odniesieniu do: porównywalnych informacji na temat ekspozycji bazowych oraz regularnych sprawozdań dla inwestorów; wykazu uzasadnionych celów, w jakich dozwolone są resekurytyzacje;

(1) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) (Dz.U. L 302 z 17.11.2009, s. 32).

(2) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wyplacalność II) (Dz.U. L 335 z 17.12.2009, s. 1).

(3) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/61/UE z dnia 8 czerwca 2011 r. w sprawie zarządzających alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi i zmiany dyrektyw 2003/41/WE i 2009/65/WE oraz rozporządzeń (WE) nr 1060/2009 i (UE) nr 1095/2010 (Dz.U. L 174 z 1.7.2011, s. 1).

(4) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1060/2009 z dnia 16 września 2009 r. w sprawie agencji ratingowych (Dz.U. L 302 z 17.11.2009, s. 1).

(5) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrahentów centralnych i repozytoriów transakcji (Dz.U. L 201 z 27.7.2012, s. 1).

(6) Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1.

procedur umożliwiających repozytoriom sekurytyzacji weryfikację kompletności i spójności zgłaszanych szczegółowych informacji, wniosku o rejestrację oraz uproszczonego wniosku o rozszerzenie rejestracji; szczegółowych informacji na temat sekurytyzacji, które mają być przekazywane z uwagi na przejrzystość, standardów operacyjnych niezbędnych do gromadzenia, agregowania i porównywania danych z różnych repozytoriów sekurytyzacji, informacji, do których dostęp mają mieć wyznaczone podmioty oraz warunków bezpośredniego dostępu; informacji, jakie mają być przekazywane w przypadku zgłoszenia STS; informacji, jakie mają być przekazywane właściwym organom we wniosku o upoważnienie weryfikatora będącego osobą trzecią; a także informacji podlegających wymianie oraz treści i zakresu obowiązków dotyczących zgłaszania. Komisja powinna przyjmować te regulacyjne standardy techniczne w drodze aktów delegowanych zgodnie z art. 290 TFUE oraz zgodnie z art. 10-14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010. ESMA powinien prowadzić ściśle konsultacje z dwoma pozostałymi Europejskimi Urzędami Nadzoru.

- (45) Aby ułatwić ten proces inwestorom, jednostkom inicjującym, jednostkom sponsorującym oraz SSPE, należy również powierzyć Komisji uprawnienia do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych opracowywanych przez ESMA w odniesieniu do: szablonu, jaki ma być wykorzystywany na potrzeby udostępniania informacji posiadaczom pozycji sekurytyzacyjnych; szablonu na potrzeby wniosku o rejestrację oraz wniosku o rozszerzenie rejestracji repozytoriów sekurytyzacji; szablonu na potrzeby przekazywania informacji; szablonu, jaki ma być wykorzystywany na potrzeby przekazywania informacji do repozytorium sekurytyzacji, z uwzględnieniem rozwiązań opracowanych przez istniejące podmioty gromadzące dane sekurytyzacyjne; oraz szablonu na potrzeby zgłoszeń STS, które zapewnią inwestorom i właściwym organom wystarczające informacje umożliwiające im ocenę spełnienia wymogów STS. Komisja powinna przyjmować te wykonawcze standardy techniczne w drodze aktów wykonawczych zgodnie z art. 291 TFUE oraz zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010. ESMA powinien prowadzić ściśle konsultacje z dwoma pozostałymi Europejskimi Urzędami Nadzoru.
- (46) Ponieważ cele niniejszego rozporządzenia, a mianowicie ustanowienie ogólnych ram dla sekurytyzacji oraz utworzenie szczególnych ram dla sekurytyzacji STS, nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie z uwagi na fakt, że rynki sekurytyzacji działają globalnie oraz z uwagi na fakt, że należy zapewnić równe warunki działania na rynku wewnętrznym dla wszystkich inwestorów instytucjonalnych i jednostek zaangażowanych w sekurytyzację, natomiast ze względu na ich skalę i skutki, możliwe jest ich lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, może ona podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.
- (47) Niniejsze rozporządzenie powinno mieć zastosowanie do sekurytyzacji, w przypadku których papiery wartościowe wyemitowano w dniu 1 stycznia 2019 r. lub po tym dniu.
- (48) W przypadku pozycji sekurytyzacyjnych nierozliczonych od dnia 1 stycznia 2019 r., jednostki inicjujące, jednostki sponsorujące oraz SSPE powinny móc posługiwać się oznaczeniem „STS”, pod warunkiem że dana sekurytyzacja spełnia wymogi STS – w przypadku niektórych wymogów w momencie zgłoszenia, a w przypadku innych wymogów w momencie zainicjowania. W związku z tym jednostki inicjujące, jednostki sponsorujące oraz SSPE powinny mieć możliwość zgłoszenia STS do ESMA zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. Wszelkie późniejsze modyfikacje sekurytyzacji powinny być akceptowane, pod warunkiem że sekurytyzacja nadal spełnia wszystkie mające zastosowanie wymogi STS.
- (49) Wymogi dotyczące należytej staranności stosowane zgodnie z obowiązującym prawem unijnym przed dniem rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia powinny nadal mieć zastosowanie do sekurytyzacji emitowanych w dniu 1 stycznia 2011 r. lub po tym dniu, oraz do sekurytyzacji wyemitowanych przed dniem 1 stycznia 2011 r., w tym w przypadku gdy po dniu 31 grudnia 2014 r. dodane zostały nowe ekspozycje bazowe lub gdy ekspozycje te zostały zastąpione. Odpowiednie przepisy rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) nr 625/2014⁽¹⁾, które określają wymogi dotyczące zatrzymania ryzyka dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych w rozumieniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013⁽²⁾, powinny mieć nadal zastosowanie do momentu rozpoczęcia stosowania regulacyjnych standardów technicznych dotyczących zatrzymania ryzyka zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. Mając na uwadze pewność prawa instytucje kredytowe lub firmy inwestycyjne, zakłady ubezpieczeń, zakłady reasekuracji oraz zarządzający alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi powinni – w odniesieniu do pozycji sekurytyzacyjnych nierozliczonych od dnia rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia – nadal podlegać, odpowiednio, art. 405 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, rozdziałów I, II i III oraz art. 22 rozporządzenia delegowanego (UE) nr 625/2014, art. 254 i 255 rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/35 oraz art. 51 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) nr 231/2013⁽³⁾.

(1) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 625/2014 z dnia 13 marca 2014 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 w drodze regulacyjnych standardów technicznych określających wymogi dla instytucji inwestujących, instytucji sponsorujących, pierwotnych kredytodawców oraz instytucji inicjujących w odniesieniu do ekspozycji z tytułu przeniesionego ryzyka kredytowego (Dz.U. L 174 z 13.6.2014, s. 16).

(2) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 1).

(3) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 231/2013 z dnia 19 grudnia 2012 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/61/UE w odniesieniu do zwolnień, ogólnych warunków dotyczących prowadzenia działalności, depozytariuszy, dźwigni finansowej, przejrzystości i nadzoru (Dz.U. L 83 z 22.3.2013, s. 1).

Aby zapewnić wypełnianie przez jednostki inicjujące, jednostki sponsorujące oraz SSPE ich obowiązków w zakresie przejrzystości, do momentu rozpoczęcia stosowania regulacyjnych standardów technicznych, które mają zostać przyjęte przez Komisję na podstawie niniejszego rozporządzenia, informacje, o których mowa w załącznikach I–VIII do rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/3⁽¹⁾, powinny być udostępniane publicznie,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ 1

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Przedmiot i zakres stosowania

1. Niniejsze rozporządzenie ustanawia ogólne ramy dla sekurytyzacji. Niniejsze rozporządzenie definiuje sekurytyzację oraz ustanawia wymogi dotyczące należytej staranności, zatrzymania ryzyka i przejrzystości, odnoszące się do stron uczestniczących w sekurytyzacji, kryteria udzielania kredytów, wymogi dotyczące sprzedaży sekurytyzacji klientom detalicznym, zakaz resekurytyzacji, wymogi dotyczące SSPE, a także warunki i procedury dotyczące repozytoriów sekurytyzacji. Niniejsze rozporządzenie tworzy również szczególne ramy dla prostej, przejrzystej i standardowej (zwanej dalej „STS”) sekurytyzacji.
2. Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do inwestorów instytucjonalnych oraz do jednostek inicjujących, jednostek sponsorujących, pierwotnych kredytodawców oraz jednostek specjalnego przeznaczenia do celów sekurytyzacji.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- 1) „sekurytyzacja” oznacza transakcję lub program, w wyniku których ryzyko kredytowe związane z ekspozycją lub pulą ekspozycji ulega podziałowi na transe charakteryzujące się wszystkimi następującymi cechami:
  - a) płatności w ramach transakcji lub programu zależą od dochodów z tytułu ekspozycji lub puli ekspozycji;
  - b) hierarchia transz określa rozkład strat w czasie trwania transakcji lub programu;
  - c) transakcja lub program nie tworzy ekspozycji, które posiadają wszystkie cechy wymienione w art. 147 ust. 8 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- 2) „jednostka specjalnego przeznaczenia do celów sekurytyzacji” lub „SSPE” oznacza spółkę, instytucję powierniczą lub inny podmiot, niebędące jednostką inicjującą lub jednostką sponsorującą, utworzone w celu przeprowadzenia jednej lub większej liczby sekurytyzacji, których działalność ogranicza się do działań odpowiednich dla osiągnięcia tego celu i których struktura ma na celu oddzielenie zobowiązań SSPE od zobowiązań jednostki inicjującej;
- 3) „jednostka inicjująca” oznacza jednostkę, która:
  - a) samodzielnie lub za pośrednictwem jednostek powiązanych, bezpośrednio lub pośrednio, była zaangażowana w pierwotną umowę, która stworzyła zobowiązania lub potencjalne zobowiązania dłużnika lub potencjalnego dłużnika, stanowiące podstawę ekspozycji będących przedmiotem sekurytyzacji; lub
  - b) kupuje ekspozycje osoby trzeciej na własny rachunek, a następnie poddaje je sekurytyzacji;
- 4) „resekurytyzacja” oznacza sekurytyzację, w przypadku której co najmniej jedna z ekspozycji bazowych jest pozycją sekurytyzacyjną;
- 5) „jednostka sponsorująca” oznacza instytucję kredytową, znajdującą się w Unii lub poza jej terytorium, zdefiniowaną w art. 4 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, lub firmę inwestycyjną zdefiniowaną w art. 4 ust. 1 pkt 1 dyrektywy 2014/65/UE, niebędące jednostką inicjującą, która to jednostka sponsorująca:
  - a) ustanawia i prowadzi program emisji papierów dłużnych przedsiębiorstw zabezpieczonych aktywami lub inną sekurytyzację, w ramach której kupowane są ekspozycje od jednostek będących osobami trzecimi; lub

⁽¹⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/3 z dnia 30 września 2014 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1060/2009 w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących wymogów w zakresie ujawniania informacji na temat instrumentów finansowych będących wynikiem sekurytyzacji (Dz.U. L 2 z 6.1.2015, s. 57).

- b) ustanawia program emisji papierów dłużnych przedsiębiorstw zabezpieczonych aktywami lub inną sekurytyzację, w ramach której kupowane są ekspozycje od jednostek będących osobami trzecimi, oraz przekazuje bieżące aktywne zarządzanie portfelem związane z daną sekurytyzacją jednostce upoważnionej do wykonywania takiej działalności zgodnie z dyrektywą 2009/65/WE, dyrektywą 2011/61/UE lub dyrektywą 2014/65/UE;
- 6) „transza” oznacza ustalony umownie segment ryzyka kredytowego związanego z ekspozycją lub pulą ekspozycji, gdy pozycja w takim segmencie wiąże się z większym lub mniejszym ryzykiem straty kredytowej niż pozycja o tej samej kwocie w innym segmencie; nie uwzględnia się przy tym ochrony kredytowej zapewnianej przez osoby trzecie bezpośrednio posiadaczom pozycji w danym segmencie lub w innych segmentach;
- 7) „program emisji papierów dłużnych przedsiębiorstw zabezpieczonych aktywami” lub „program ABCP” oznacza program sekurytyzacji, w ramach którego emitowane papiery wartościowe przyjmują głównie postać papierów dłużnych przedsiębiorstw zabezpieczonych aktywami z pierwotnym terminem zapadalności wynoszącym jeden rok lub krótszym;
- 8) „transakcja na papierach dłużnych przedsiębiorstw zabezpieczonych aktywami” lub „transakcja ABCP” oznacza sekurytyzację w ramach programu ABCP;
- 9) „sekurytyzacja tradycyjna” oznacza sekurytyzację, w ramach której dokonuje się przeniesienia udziału gospodarczego w ekspozycjach będących przedmiotem sekurytyzacji w drodze przeniesienia własności tych ekspozycji z jednostki inicjującej na rzecz SSPE lub poprzez subpartycypację SSPE, gdzie wyemitowane papiery wartościowe nie stanowią zobowiązań płatniczych jednostki inicjującej;
- 10) „sekurytyzacja syntetyczna” oznacza sekurytyzację, w ramach której przeniesienie ryzyka odbywa się przy użyciu kredytowych instrumentów pochodnych lub gwarancji, a ekspozycje będące przedmiotem sekurytyzacji pozostają ekspozycjami jednostki inicjującej;
- 11) „inwestor” oznacza osobę fizyczną lub prawną posiadającą pozycję sekurytyzacyjną;
- 12) „inwestor instytucjonalny” oznacza inwestora, który jest jednym z poniższych:
- a) zakładem ubezpieczeń zdefiniowanym w art. 13 pkt 1 dyrektywy 2009/138/WE;
  - b) zakładem reasekuracji zdefiniowanym w art. 13 pkt 4 dyrektywy 2009/138/WE;
  - c) instytucją pracowniczych programów emerytalnych objętą zakresem stosowania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/2341⁽¹⁾ zgodnie z jej art. 2, chyba że państwo członkowskie zdecydowało o niestosowaniu tej dyrektywy w całości lub w części do takiej instytucji zgodnie z art. 5 tej dyrektywy; lub osobą zarządzającą lub upoważnionym podmiotem wyznaczonymi przez instytucję pracowniczych programów emerytalnych na mocy art. 32 dyrektywy (UE) 2016/2341;
  - d) zarządzającym alternatywnym funduszem inwestycyjnym (ZAFI) zdefiniowanym w art. 4 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2011/61/UE, który zarządza alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi lub wprowadza je do obrotu w Unii;
  - e) spółką zarządzającą przedsiębiorstwem zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS), zdefiniowaną w art. 2 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2009/65/WE;
  - f) wewnętrznym zarządzanym UCITS, który jest spółką inwestycyjną, która uzyskała zezwolenie zgodnie z dyrektywą 2009/65/WE i nie wyznaczyła spółki zarządzającej, która uzyskała zezwolenie na podstawie tej dyrektywy, do zarządzania jej sprawami;
  - g) instytucją kredytową zdefiniowaną w art. 4 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 do celów tego rozporządzenia lub firmą inwestycyjną zdefiniowaną w art. 4 ust. 1 pkt 2 tego rozporządzenia;
- 13) „jednostka obsługująca” oznacza jednostkę zarządzającą na bieżąco pulą nabytych wierzytelności lub bazowymi ekspozycjami kredytowymi;
- 14) „instrument wsparcia płynności” oznacza pozycję sekurytyzacyjną z tytułu umowy o dostarczenie środków finansowych w celu zapewnienia terminowości przepływów pieniężnych do inwestorów;
- 15) „ekspozycja odnawialna” oznacza ekspozycję, w przypadku której dozwolone są wahania sald należności „kredytobiorców” w zależności od ich decyzji o zaciąganiu i spłaceniu kredytu, do wysokości uzgodnionego limitu;
- 16) „sekurytyzacja odnawialna” oznacza sekurytyzację, w przypadku której sama struktura sekurytyzacji ulega odnowieniu poprzez dodawanie ekspozycji do puli ekspozycji lub usuwanie ich z niej, niezależnie od tego, czy ekspozycje są odnawiane czy nie;

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/2341 z dnia 14 grudnia 2016 r. w sprawie działalności instytucji pracowniczych programów emerytalnych oraz nadzoru nad takimi instytucjami (IORP) (Dz.U. L 354 z 23.12.2016, s. 37).

- 17) „opcja przedterminowej spłaty należności” oznacza klauzulę umowną w ramach sekurytyzacji ekspozycji odnawialnych lub sekurytyzacji odnawialnej nakazującą w przypadku wystąpienia określonych zdarzeń wykup pozycji sekurytyzacyjnych inwestorów przed pierwotnie określonym terminem zapadalności tych pozycji;
- 18) „transza pierwszej straty” oznacza najbardziej podporządkowaną transzę w ramach sekurytyzacji, która jest pierwszą transzą służącą pokryciu poniesionej straty dotyczącej sekurytyzowanych ekspozycji i tym samym zapewnia ochronę transzy drugiej straty oraz, w stosownych przypadkach, ochronę transz mających wyższy stopień uprzywilejowania;
- 19) „pozycja sekurytyzacyjna” oznacza ekspozycję z tytułu sekurytyzacji;
- 20) „pierwotny kredytodawca” oznacza jednostkę, która samodzielnie lub za pośrednictwem jednostek powiązanych, bezpośrednio lub pośrednio, zawarła pierwotną umowę, która to umowa stworzyła zobowiązania lub potencjalne zobowiązania dłużnika lub potencjalnego dłużnika, stanowiące podstawę ekspozycji będących przedmiotem sekurytyzacji;
- 21) „w pełni wspierany program ABCP” oznacza program ABCP, który jednostka sponsorująca w pełni i bezpośrednio wspiera, dostarczając SSPE jeden lub większą liczbę instrumentów wsparcia płynności obejmujących co najmniej wszystkie poniższe elementy:
  - a) wszystkie ryzyka płynności i ryzyka kredytowe programu ABCP;
  - b) wszelkie istotne ryzyka rozmycia ekspozycji będących przedmiotem sekurytyzacji;
  - c) wszelkie inne koszty na poziomie transakcji ABCP i na poziomie programu ABCP jeżeli są niezbędne w celu zagwarantowania inwestorowi pełnej płatności jakiegokolwiek kwoty w ramach ABCP;
- 22) „w pełni wspierana transakcja ABCP” oznacza transakcję ABCP wspieraną przez instrument wsparcia płynności, na poziomie transakcji lub na poziomie programu ABCP, obejmujący co najmniej wszystkie poniższe elementy:
  - a) wszystkie ryzyka płynności i ryzyka kredytowe transakcji ABCP;
  - b) wszelkie istotne ryzyka rozmycia ekspozycji będących przedmiotem sekurytyzacji w ramach transakcji ABCP;
  - c) wszelkie inne koszty na poziomie transakcji ABCP i na poziomie programu ABCP jeżeli są niezbędne w celu zagwarantowania inwestorowi pełnej płatności jakiegokolwiek kwoty w ramach ABCP;
- 23) „repozytorium sekurytyzacji” oznacza osobę prawną zajmującą się gromadzeniem i przechowywaniem na szczeblu centralnym danych dotyczących sekurytyzacji.

Do celów art. 10 niniejszego rozporządzenia, odniesienia do „repozytorium transakcji” w art. 61, 64, 65, 66, 73, 78, 79 i 80 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 odczytuje się jako odesłania do „repozytorium sekurytyzacji”.

Artykuł 3

Sprzedaż sekurytyzacji klientom detalicznym

1. Sprzedawca pozycji sekurytyzacyjnej nie może sprzedać takiej pozycji klientowi detalicznemu, zdefiniowanemu w art. 4 ust. 1 pkt 11 dyrektywy 2014/65/UE, chyba że spełnione są wszystkie poniższe warunki:
  - a) sprzedawca pozycji sekurytyzacyjnej przeprowadził test odpowiedniości zgodnie z art. 25 ust. 2 dyrektywy 2014/65/UE;
  - b) sprzedawca pozycji sekurytyzacyjnej upewnił się, na podstawie testu, o którym mowa w lit. a), że dana pozycja sekurytyzacyjna jest odpowiednia dla tego klienta detalicznego;
  - c) sprzedawca pozycji sekurytyzacyjnej natychmiast przekazuje klientowi detalicznemu wyniki testu odpowiedniości w postaci sprawozdania.
2. W przypadku gdy warunki określone w ust. 1 są spełnione, a portfel instrumentów finansowych tego klienta detalicznego nie przekracza 500 000 EUR, sprzedawca zapewnia – na podstawie informacji dostarczonych przez klienta detalicznego zgodnie z ust. 3 – aby klient detaliczny nie zainwestował łącznej kwoty przekraczającej 10 % portfela instrumentów finansowych tego klienta w pozycje sekurytyzacyjne oraz aby początkowa minimalna kwota zainwestowana w jedną lub większą liczbę pozycji sekurytyzacyjnych wyniosła 10 000 EUR.
3. Klient detaliczny dostarcza sprzedawcy dokładnych informacji o swoim portfelu instrumentów finansowych, w tym wszelkich inwestycjach w pozycje sekurytyzacyjne.
4. Do celów ust. 2 i 3 portfel instrumentów finansowych klienta detalicznego obejmuje depozyty pieniężne i instrumenty finansowe, z wyłączeniem jednakże wszelkich instrumentów finansowych, które zostały użyte jako zabezpieczenie.

Artykuł 4

Wymogi dla SSPE

SSPE nie mogą mieć siedziby w państwie trzecim, w którym zachodzi którakolwiek z poniższych sytuacji:

- a) dane państwo trzecie jest wymienione w wykazie sporządzonym przez FATF jako jurysdykcja wysokiego ryzyka i niechętna współpracy;
- b) państwo trzecie nie podpisało umowy z państwem członkowskim w celu zapewnienia, aby to państwo trzecie w pełni przestrzegało standardów określonych w art. 26 Modelowej konwencji Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD) w sprawie podatku od dochodu i majątku lub w Modelowej konwencji OECD w sprawie wymiany informacji w kwestiach podatkowych, oraz zapewnia skuteczną wymianę informacji w kwestiach podatkowych, łącznie z wszelkimi wielostronnymi umowami podatkowymi.

ROZDZIAŁ 2

PRZEPISY MAJĄCE ZASTOSOWANIE DO WSZYSTKICH SEKURTYZACJI

Artykuł 5

Wymogi dotyczące należytej staranności dla inwestorów instytucjonalnych

1. Przed wejściem w posiadanie pozycji sekurytyzacyjnej inwestor instytucjonalny, inny niż jednostka inicjująca, jednostka sponsorująca lub pierwotny kredytodawca, weryfikuje, czy:

- a) w przypadku gdy jednostka inicjująca lub pierwotny kredytodawca z siedzibą w Unii nie są instytucją kredytową lub firmą inwestycyjną zdefiniowanymi w art. 4 ust. 1 pkt 1 i 2 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 – dana jednostka inicjująca lub dany pierwotny kredytodawca udzielają wszystkich kredytów będących źródłem ekspozycji bazowych na podstawie należytych i ściśle zdefiniowanych kryteriów oraz jasno określonych procesów zatwierdzania, zmiany, odnawiania i finansowania tych kredytów, a także posiadają skuteczne systemy na potrzeby stosowania tych kryteriów i procesów zgodnie z art. 9 ust. 1 niniejszego rozporządzenia;
- b) w przypadku gdy jednostka inicjująca lub pierwotny kredytodawca mają siedzibę w państwie trzecim – dana jednostka inicjująca lub dany pierwotny kredytodawca udzielają wszystkich kredytów będących źródłem ekspozycji bazowych na podstawie należytych i ściśle zdefiniowanych kryteriów oraz jasno określonych procesów zatwierdzania, zmiany, odnawiania i finansowania tych kredytów, a także posiadają skuteczne systemy na potrzeby stosowania tych kryteriów i procesów w celu zapewnienia, aby udzielanie kredytów odbywało się na podstawie szczegółowej oceny zdolności kredytowej dłużnika;
- c) jeżeli jednostka inicjująca, jednostka sponsorująca lub pierwotny kredytodawca mają siedzibę w Unii – stale zatrzymują oni istotny udział gospodarczy netto zgodnie z art. 6, a zatrzymanie ryzyka jest ujawniane inwestorowi instytucjonalnemu zgodnie z art. 7;
- d) jeżeli jednostka inicjująca, jednostka sponsorująca lub pierwotny kredytodawca mają siedzibę w państwie trzecim – stale zatrzymują oni istotny udział gospodarczy netto, który w żadnym przypadku nie może być niższy niż 5 %, ustalony zgodnie z art. 6, a także ujawniają zatrzymanie ryzyka inwestorom instytucjonalnym;
- e) jednostka inicjująca, jednostka sponsorująca lub SSPE w stosownych przypadkach udostępniały informacje wymagane na mocy art. 7 z częstotliwością i zgodnie z zasadami określonymi w tym artykule.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1, w odniesieniu do w pełni wspieranych transakcji ABCP, wymóg określony w ust. 1 lit. a) ma zastosowanie do jednostki sponsorującej. W takich przypadkach jednostka sponsorująca weryfikuje, czy jednostka inicjująca lub pierwotny kredytodawca, niebędące instytucją kredytową lub firmą inwestycyjną, udzielają wszystkich kredytów będących źródłem ekspozycji bazowych na podstawie należytych i ściśle zdefiniowanych kryteriów oraz jasno określonych procesów zatwierdzania, zmiany, odnawiania i finansowania tych kredytów, a także posiadają skuteczne systemy na potrzeby stosowania tych kryteriów i procesów zgodnie z art. 9 ust. 1.

3. Przed wejściem w posiadanie pozycji sekurytyzacyjnej inwestor instytucjonalny, inny niż jednostka inicjująca, jednostka sponsorująca lub pierwotny kredytodawca, przeprowadza analizę *due diligence*, która pozwala mu ocenić odnośne ryzyka. Ocena ta obejmuje co najmniej wszystkie poniższe elementy:

- a) charakterystykę ryzyka danej pozycji sekurytyzacyjnej i ekspozycji bazowych;
- b) wszystkie cechy strukturalne sekurytyzacji, które mogą mieć istotny wpływ na dochody z tytułu pozycji sekurytyzacyjnej, w tym: umowna kolejność płatności i kolejność zdarzeń uruchamiających płatność, elementy wsparcia jakości kredytowej, elementy wsparcia płynności, mechanizmy wyzwalania wartości rynkowej oraz odnoszące się do konkretnej transakcji definicje niewykonania zobowiązania;

- c) w odniesieniu do sekurytyzacji zgłoszonej jako STS zgodnie z art. 27 – zgodność tej sekurytyzacji z wymogami określonymi w art. 19–22 lub w art. 23–26 oraz art. 27. Inwestorzy instytucjonalni mogą w odpowiednim zakresie polegać na zgłoszeniu STS zgodnie z art. 27 ust. 1 oraz na ujawnionych przez jednostkę inicjującą, jednostkę sponsorującą oraz SSPE informacjach dotyczących zgodności z wymogami STS, nie polegając wyłącznie ani automatycznie na takich zgłoszeniach i informacjach.

Niezależnie od akapitu pierwszego lit. a) i b), w przypadku w pełni wspieranego programu ABCP inwestorzy instytucjonalni inwestujący w papier dłużny przedsiębiorstwa emitowany w ramach danego programu ABCP uwzględniają cechy programu ABCP oraz pełne wsparcie na utrzymanie płynności.

4. Inwestor instytucjonalny, inny niż jednostka inicjująca, jednostka sponsorująca lub pierwotny kredytodawca, posiadający pozycję sekurytyzacyjną, musi co najmniej:

- a) ustanowić odpowiednie pisemne procedury, które są proporcjonalne do profilu ryzyka pozycji sekurytyzacyjnej oraz, w stosownych przypadkach, do portfela handlowego i bankowego inwestora instytucjonalnego, w celu bieżącego monitorowania zgodności z ust. 1 i 3 oraz dochodów z tytułu pozycji sekurytyzacyjnej i ekspozycji bazowych.

W stosownych przypadkach, w odniesieniu do sekurytyzacji i ekspozycji bazowych, te pisemne procedury obejmują monitorowanie rodzaju ekspozycji, udziału procentowego kredytów przeterminowanych o ponad 30, 60 i 90 dni, współczynników niewykonania zobowiązań, częstości przedterminowych spłat, kredytów w windykacji, stóp odzysku, odkupów, modyfikacji pożyczek, przerw w spłacie, rodzaju zabezpieczenia i zajmowania zabezpieczeń, oraz rozkładu częstości punktowych ocen zdolności kredytowej lub innych środków oceny wiarygodności kredytowej odnoszących się do wszystkich ekspozycji bazowych, dywersyfikacji sektorowej i geograficznej, rozkładu częstości współczynnika pokrycia należności zabezpieczeniem w przedziałach ułatwiających odpowiednią analizę wrażliwości. W przypadku gdy ekspozycje bazowe są same w sobie pozycjami sekurytyzacyjnymi, na co pozwala art. 8, inwestorzy instytucjonalni monitorują również ekspozycje bazowe tych pozycji;

- b) w przypadku sekurytyzacji innej niż w pełni wspierany program ABCP – regularnie przeprowadzać testy warunków skrajnych w odniesieniu do przepływów pieniężnych i wartości zabezpieczenia wspierających ekspozycje bazowe lub, w braku wystarczających danych na temat przepływów pieniężnych i wartości zabezpieczenia, testy warunków skrajnych w odniesieniu do zakładanych strat, z uwzględnieniem charakteru, skali i stopnia złożoności ryzyka pozycji sekurytyzacyjnej;
- c) w przypadku w pełni wspieranego programu ABCP – regularnie przeprowadzać testy warunków skrajnych w odniesieniu do wypłacalności i płynności jednostki sponsorującej;
- d) zapewnić sprawozdawczość wewnętrzną dla swojego organu zarządzającego, tak aby organ zarządzający znał istotne ryzyka wynikające z pozycji sekurytyzacyjnej oraz tak, aby ryzyka te były adekwatnie zarządzane;
- e) być w stanie wykazać swoim właściwym organom, na żądanie, że ma kompleksową i dokładną wiedzę na temat danej pozycji sekurytyzacyjnej i jej ekspozycji bazowych oraz że wdrożył pisemne zasady i procedury na potrzeby zarządzania ryzykiem względem danej pozycji sekurytyzacyjnej oraz na potrzeby prowadzenia rejestru weryfikacji oraz należytej staranności zgodnie z ust. 1 i 2 oraz wszelkich innych odnośnych informacji; oraz
- f) w przypadku ekspozycji z tytułu w pełni wspieranego programu ABCP – być w stanie wykazać swoim właściwym organom, na żądanie, że ma kompleksową i dokładną wiedzę na temat jakości kredytowej jednostki sponsorującej oraz na temat warunków dostarczonego instrumentu wsparcia płynności.

5. Bez uszczerbku dla ust. 1–4 niniejszego artykułu, w przypadku gdy inwestor instytucjonalny upoważnił innego inwestora instytucjonalnego do podejmowania decyzji w zakresie zarządzania inwestycyjnego, które mogłyby narazić go na ekspozycję z tytułu sekurytyzacji, ten inwestor instytucjonalny może polecić tej stronie zarządzającej, aby wypełniała jego obowiązki na mocy niniejszego artykułu w odniesieniu do każdej ekspozycji z tytułu sekurytyzacji będącej wynikiem tych decyzji. Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku gdy inwestorowi instytucjonalnemu polecono na mocy niniejszego ustępu wypełnienie obowiązków innego inwestora instytucjonalnego i gdy nie wykona on tych obowiązków, wszelkie sankcje wynikające z art. 32 i 33 mogły zostać nałożone na stronę zarządzającą, a nie na inwestora instytucjonalnego, który posiada ekspozycję z tytułu danej sekurytyzacji.

Artykuł 6

Zatrzymanie ryzyka

1. Jednostka inicjująca, jednostka sponsorująca lub pierwotny kredytodawca sekurytyzacji stale zatrzymują istotny udział gospodarczy netto w sekurytyzacji wynoszący nie mniej niż 5 %. Udział ten mierzy się w momencie inicjowania sekurytyzacji i określa na podstawie wartości referencyjnej pozycji pozabilansowych. W przypadku gdy jednostka inicjująca, jednostka sponsorująca lub pierwotny kredytodawca nie uzgodnili między sobą, kto zatrzyma istotny udział

gospodarczy netto, zatrzymuje go jednostka inicjująca. Do poszczególnych sekurytyzacji nie stosuje się wielokrotnie wymogów dotyczących zatrzymania. Istotnego udziału gospodarczego netto nie dzieli się między poszczególne rodzaje podmiotów zatrzymujących i nie podlega on żadnemu ograniczeniu ryzyka kredytowego ani zabezpieczeniu.

Do celów niniejszego artykułu jednostki nie uznaje się za jednostkę inicjującą w przypadku, gdy została ustanowiona lub działa wyłącznie w celu sekurytyzowania ekspozycji.

2. Jednostki inicjujące nie mogą dokonywać wyboru aktywów, które mają zostać przeniesione do SSPE, z myślą o sprawieniu, aby straty z tytułu aktywów przeniesionych na rzecz SSPE, mierzone w trakcie całego okresu trwania transakcji lub w okresie nieprzekraczającym czterech lat, w przypadku gdy transakcja trwa dłużej niż cztery lata, były wyższe niż straty poniesione w takim samym okresie z tytułu porównywalnych aktywów utrzymywanych w bilansie jednostki inicjującej. W przypadku gdy właściwy organ znajdzie dowody wskazujące na naruszenie tego zakazu, bada on wyniki aktywów przeniesionych do SSPE oraz porównywalnych aktywów utrzymywanych w bilansie jednostki inicjującej. Jeżeli wyniki przeniesionych aktywów będą znacząco gorsze od wyników porównywalnych aktywów utrzymywanych w bilansie jednostki inicjującej na skutek zamierzonego działania jednostki inicjującej, właściwy organ nakłada sankcję zgodnie z art. 32 i 33.

3. Za zatrzymanie istotnego udziału gospodarczego netto wynoszącego nie mniej niż 5 % w rozumieniu ust. 1 uznaje się tylko następujące sytuacje:

- a) zatrzymanie nie mniej niż 5 % wartości nominalnej każdej z transz sprzedanych lub przeniesionych na rzecz inwestorów;
- b) w przypadku sekurytyzacji odnawialnych lub sekurytyzacji ekspozycji odnawialnych – zatrzymanie przez jednostkę inicjującą udziału wynoszącego nie mniej niż 5 % wartości nominalnej każdej z sekurytyzowanych ekspozycji;
- c) zatrzymanie losowo wybranych ekspozycji stanowiących równowartość nie mniej niż 5 % wartości nominalnej sekurytyzowanych ekspozycji, jeżeli w innym przypadku takie niesekurytyzowane ekspozycje zostałyby sekurytyzowane w danej sekurytyzacji, o ile liczba ekspozycji potencjalnie sekurytyzowanych jest nie mniejsza niż 100 w momencie inicjowania;
- d) zatrzymanie transzy pierwszej straty oraz, w razie konieczności, jeżeli takie zatrzymanie nie stanowi 5 % wartości nominalnej sekurytyzowanych ekspozycji, innych transz o takim samym lub wyższym profilu ryzyka niż transze przeniesione na rzecz inwestorów lub sprzedane inwestorom i o terminie zapadalności nie wcześniejszym niż termin transz przeniesionych na rzecz inwestorów lub sprzedanych inwestorom, tak aby zatrzymana wartość stanowiła równowartość ogółem nie mniej niż 5 % wartości nominalnej sekurytyzowanych ekspozycji; lub
- e) zatrzymanie ekspozycji pierwszej straty wynoszącej nie mniej niż 5 % każdej ekspozycji sekurytyzowanej w danej sekurytyzacji.

4. W przypadku gdy finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej z siedzibą w Unii w rozumieniu dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2002/87/WE⁽¹⁾, instytucja dominująca lub finansowa spółka holdingowa z siedzibą w Unii, lub jedna z jej jednostek zależnych w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 575/2013, jako jednostka inicjująca lub jednostka sponsorująca sekurytyzując ekspozycje z jednej lub większej liczby instytucji kredytowych, firm inwestycyjnych lub innych instytucji finansowych objętych zakresem nadzoru na zasadzie skonsolidowanej, wymogi, o których mowa w ust. 1, mogą zostać spełnione na podstawie skonsolidowanej sytuacji powiązanej instytucji dominującej, finansowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej z siedzibą w Unii.

Akapit pierwszy stosuje się tylko w przypadku, gdy instytucje kredytowe, firmy inwestycyjne lub instytucje finansowe, które utworzyły sekurytyzowane ekspozycje, spełniają wymogi określone w art. 79 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE⁽²⁾ oraz terminowo przekazują informacje potrzebne do spełnienia wymogów określonych w art. 5 niniejszego rozporządzenia jednostce inicjującej lub jednostce sponsorującej oraz unijnej dominującej instytucji kredytowej, finansowej spółce holdingowej lub finansowej spółce holdingowej o działalności mieszanej z siedzibą w Unii.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2002/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie dodatkowego nadzoru nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń oraz przedsiębiorstwami inwestycyjnymi konglomeratu finansowego i zmieniająca dyrektywę Rady 73/239/EWG, 79/267/EWG, 92/49/EWG, 92/96/EWG, 93/6/EWG i 93/22/EWG oraz dyrektywy 98/78/WE i 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 35 z 11.2.2003, s. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniająca dyrektywę 2002/87/WE i uchylająca dyrektywę 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 338).

5. Ust. 1 nie ma zastosowania w przypadku, gdy sekurytyzowane ekspozycje są ekspozycjami wobec następujących podmiotów lub są przez te podmioty w pełni, bezwarunkowo i nieodwołalnie gwarantowane:

- a) rządy centralne lub banki centralne;
- b) samorządy regionalne, władze lokalne i podmioty sektora publicznego państw członkowskich w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 8 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- c) instytucje, którym przypisano wagę ryzyka 50 % lub mniej zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 2 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- d) krajowe banki lub instytucje prorozwojowe w rozumieniu art. 2 pkt 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/1017 ⁽¹⁾; lub
- e) wielostronne banki rozwoju wymienione w art. 117 rozporządzenia (UE) nr 575/2013.

6. Ust. 1 nie ma zastosowania do transakcji opartych na wyraźnym, przejrzystym i dostępnym indeksie, w przypadku gdy bazowe podmioty referencyjne są identyczne z podmiotami tworzącymi indeks podmiotów, który jest szeroko wykorzystywany w obrocie, lub stanowią one inne zbywalne papiery wartościowe niebędące pozycjami sekurytyzacyjnymi.

7. EUNB, w ścisłej współpracy z ESMA oraz Europejskim Urzędem Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych (EIOPA), ustanowionym na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1094/2010 ⁽²⁾, opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu bardziej szczegółowego określenia wymogu zatrzymania ryzyka, w szczególności w odniesieniu do:

- a) warunków zatrzymania ryzyka zgodnie z ust. 3, w tym realizacji poprzez syntetyczną lub warunkową formę zatrzymania;
- b) pomiaru poziomu zatrzymania, o którym mowa w ust. 1;
- c) zakazu zabezpieczania lub sprzedaży zatrzymanego udziału;
- d) warunków zatrzymania na zasadzie skonsolidowanej zgodnie z ust. 4;
- e) warunków wyłączenia transakcji opartych na wyraźnym, przejrzystym i dostępnym indeksie, o których mowa w ust. 6.

EUNB przedłoży Komisji projekt tych regulacyjnych standardów technicznych do dnia 18 lipca 2018 r.

Komisja jest uprawniona do uzupełniania niniejszego rozporządzenia w drodze przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w niniejszym ustępie, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 7

Wymogi dotyczące przejrzystości dla jednostek inicjujących, jednostek sponsorujących oraz SSPE

1. Jednostka inicjująca, jednostka sponsorująca oraz SSPE danej sekurytyzacji udostępniają, zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu, co najmniej poniższe informacje posiadaczom pozycji sekurytyzacyjnych, właściwym organom, o których mowa w art. 29, oraz – na żądanie – potencjalnym inwestorom:

- a) co kwartał informacje na temat ekspozycji bazowych lub, w przypadku ABCP – co miesiąc informacje na temat wiarygodności bazowych lub należności kredytowych;
- b) całą dokumentację bazową istotną dla zrozumienia transakcji, w tym również – choć nie tylko – w stosownych przypadkach, następujące dokumenty:
  - (i) ostateczny dokument ofertowy lub prospekt emisyjny wraz z dokumentami dotyczącymi zamknięcia transakcji, z wyłączeniem opinii prawnych;
  - (ii) w przypadku sekurytyzacji tradycyjnej – umowę sprzedaży aktywów, umowę cesji, nowacji lub przeniesienia aktywów oraz wszelkie stosowne deklaracje powiernictwa;

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/1017 z dnia 25 czerwca 2015 r. w sprawie Europejskiego Funduszu na rzecz Inwestycji Strategicznych, Europejskiego Centrum Doradztwa Inwestycyjnego i Europejskiego Portalu Projektów Inwestycyjnych oraz zmieniającego rozporządzenia (UE) nr 1291/2013 i (UE) nr 1316/2013 – Europejski Fundusz na rzecz Inwestycji Strategicznych (Dz.U. L 169 z 1.7.2015, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1094/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych), zmiany decyzji nr 716/2009/WE i uchylecia decyzji Komisji 2009/79/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 48).

- (iii) umowy dotyczące instrumentów pochodnych i gwarancji, a także wszelkie stosowne dokumenty w sprawie uzgodnień dotyczących zabezpieczeń, w przypadku gdy ekspozycje będące przedmiotem sekurytyzacji pozostają ekspozycjami jednostki inicjującej;
- (iv) umowy obsługi, obsługi rezerwowej, administrowania i zarządzania płynnością;
- (v) umowę powierniczą, dokument zabezpieczenia, umowę agencyjną, umowę z bankiem, w którym prowadzony jest rachunek, umowę inwestycji gwarantowanych, załączone warunki lub ogólne ramy zarządu powierniczego lub umowę dotyczącą głównych definicji lub taką dokumentację prawną o równoważnej wartości prawnej;
- (vi) wszelkie stosowne umowy między wierzycielami, dokumenty dotyczące instrumentów pochodnych, umowy pożyczki podporządkowanej, umowy pożyczki na rozpoczęcie działalności oraz umowy instrumentu wsparcia płynności.

Ta dokumentacja bazowa musi zawierać szczegółowy opis kolejności płatności z tytułu sekurytyzacji;

- c) w przypadku gdy prospekt emisyjny nie został sporządzony zgodnie z dyrektywą 2003/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾ – streszczenie transakcji lub przegląd głównych cech sekurytyzacji, w tym również, w stosownych przypadkach:
  - (i) szczegółowe informacje dotyczące struktury transakcji, w tym schematy struktury zawierające przegląd transakcji, przepływy pieniężne i strukturę własności;
  - (ii) szczegółowe informacje dotyczące: charakterystyki ekspozycji, przepływów pieniężnych, kaskady strat, cech wsparcia jakości kredytowej oraz wsparcia płynności;
  - (iii) szczegółowe informacje dotyczące praw głosu posiadaczy pozycji sekurytyzacyjnych oraz ich związku z innymi zabezpieczonymi wierzycielami;
  - (iv) wykaz wszystkich mechanizmów inicjujących i zdarzeń, o których mowa w dokumentach przekazanych zgodnie z lit. b) i które mogłyby mieć istotny wpływ na dochody z tytułu pozycji sekurytyzacyjnej;
- d) w przypadku sekurytyzacji STS – zgłoszenie STS, o którym mowa w art. 27;
- e) kwartalne sprawozdania dla inwestorów lub, w przypadku ABCP – miesięczne sprawozdania dla inwestorów, zawierające następujące informacje:
  - (i) wszystkie zasadniczo istotne dane na temat jakości kredytowej i dochodów z tytułu ekspozycji bazowych;
  - (ii) informacje na temat zdarzeń, które uruchamiają którykolwiek z mechanizmów inicjujących, powodujących zmiany w kolejności płatności lub zastąpienie któregośkolwiek z kontrahentów oraz, w przypadku sekurytyzacji, która nie jest transakcją ABCP – dane dotyczące przepływów pieniężnych generowanych przez ekspozycje bazowe oraz przez zobowiązania danej sekurytyzacji;
  - (iii) informacje na temat zatrzymanego ryzyka, w tym informacje o tym, które z warunków określonych w art. 6 ust. 3 zostały zastosowane, zgodnie z art. 6;
- f) wszelkie informacje wewnętrzne dotyczące sekurytyzacji, które jednostka inicjująca, jednostka sponsorująca lub SSPE są zobowiązane do podania do wiadomości publicznej zgodnie z art. 17 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 596/2014 ⁽²⁾, dotyczące wykorzystywania informacji wewnętrznych i manipulacji na rynku;
- g) w przypadku gdy lit. f) nie ma zastosowania, wszelkie znaczące zdarzenia, takie jak:
  - (i) istotne naruszenie obowiązków określonych w dokumentach udostępnionych zgodnie z lit. b), w tym również wszelkie środki naprawcze, zwolnienia lub zezwolenia zastosowane w następstwie takiego naruszenia;
  - (ii) zmiana cech strukturalnych, która może mieć istotny wpływ na dochody z tytułu sekurytyzacji;
  - (iii) zmiana charakterystyki ryzyka sekurytyzacji lub ekspozycji bazowych, która może mieć istotny wpływ na dochody z tytułu sekurytyzacji;

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. w sprawie prospektu emisyjnego publikowanego w związku z publiczną ofertą lub dopuszczeniem do obrotu papierów wartościowych i zmieniająca dyrektywę 2001/34/WE (Dz.U. L 345 z 31.12.2003, s. 64).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 596/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie nadużyć na rynku (rozporządzenie w sprawie nadużyć na rynku) oraz uchylające dyrektywę 2003/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady i dyrektywę Komisji 2003/124/WE, 2003/125/WE i 2004/72/WE (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 1).

- (iv) w przypadku sekurytyzacji STS – w przypadku gdy sekurytyzacja przestaje spełniać wymogi STS lub w przypadku gdy właściwe organy zastosowały środki naprawcze lub administracyjne;
- (v) wszelkie istotne zmiany w dokumentach transakcji.

Informacje opisane w akapicie pierwszym lit. b), c) i d) udostępnia się przed wyceną.

Informacje opisane w akapicie pierwszym lit. a) i e) udostępnia się jednocześnie co kwartał, najpóźniej miesiąc po terminie wymagalności płatności odsetek lub, w przypadku transakcji ABCP – najpóźniej miesiąc po zakończeniu okresu objętego sprawozdaniem.

W przypadku ABCP informacje opisane w akapicie pierwszym lit. a), lit. c) ppkt (ii) oraz lit. e) ppkt (i) udostępnia się w formie zbiorczej posiadaczom pozycji sekurytyzacyjnych oraz, na żądanie, potencjalnym inwestorom. Dane na poziomie kredytu udostępnia się jednostce sponsorującej oraz, na żądanie, właściwym organom.

Bez uszczerbku dla rozporządzenia (UE) nr 596/2014 informacje opisane w akapicie pierwszym lit. f) i g) udostępnia się niezwłocznie.

Spełniając wymogi niniejszego ustępu, jednostka inicjująca, jednostka sponsorująca oraz SSPE danej sekurytyzacji muszą przestrzegać przepisów prawa krajowego i unijnego regulujących ochronę poufności informacji i przetwarzania danych osobowych, aby uniknąć potencjalnych naruszeń takiego prawa, jak również wszelkich obowiązków w zakresie poufności odnoszących się do informacji o kliencie, pierwotnym kredytodawcy lub dłużniku, chyba że takie informacje poufne mają formę zanonimizowaną lub zagregowaną.

W szczególności w odniesieniu do informacji, o których mowa w akapicie pierwszym lit. b), jednostka inicjująca, jednostka sponsorująca oraz SSPE mogą przedstawić streszczenie odnośnej dokumentacji.

Właściwe organy, o których mowa w art. 29, muszą mieć możliwość żądania udzielenia im takich informacji poufnych w celu wypełnienia swoich obowiązków w ramach niniejszego rozporządzenia.

2. Jednostka inicjująca, jednostka sponsorująca oraz SSPE danej sekurytyzacji wyznaczają spośród siebie jedną jednostkę, która będzie wypełniać wymogi informacyjne wynikające z ust. 1 akapit pierwszy lit. a), b), d), e), f) i g).

Jednostka wyznaczona zgodnie z akapitem pierwszym udostępnia informacje dotyczące transakcji sekurytyzacyjnej za pomocą repozytorium sekurytyzacji.

Obowiązek, o którym mowa w akapicie drugim, nie ma zastosowania do sekurytyzacji, w przypadku gdy nie ma obowiązku sporządzania prospektu emisyjnego zgodnie z dyrektywą 2003/71/WE.

W przypadku gdy żadne repozytorium sekurytyzacji nie jest zarejestrowane zgodnie z art. 10, jednostka wyznaczona do wypełnienia wymogów określonych w ust. 1 niniejszego artykułu udostępnia informacje za pośrednictwem strony internetowej, która:

- a) obejmuje dobrze funkcjonujący system kontroli jakości danych;
- b) podlega odpowiednim standardom zarządzania oraz jest objęta utrzymaniem i działaniem odpowiedniej struktury organizacyjnej, która zapewnia ciągłość i prawidłowe funkcjonowanie danej strony internetowej;
- c) podlega odpowiednim systemom, środkom kontroli i procedurom, które identyfikują wszystkie odnośne źródła ryzyka operacyjnego;
- d) obejmuje systemy, które zapewniają ochronę i integralność otrzymanych informacji oraz szybką rejestrację informacji; oraz
- e) umożliwia przechowywanie informacji przez co najmniej pięć lat po upływie terminu zapadalności sekurytyzacji.

Jednostkę odpowiedzialną za przekazywanie informacji oraz repozytorium sekurytyzacji, w którym udostępnione są informacje, wskazuje się w dokumentacji dotyczącej sekurytyzacji.

3. ESMA, w ścisłej współpracy z EUNB i EIOPA, opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia informacji, które jednostka inicjująca, jednostka sponsorująca oraz SSPE muszą przekazywać w celu wypełnienia swoich obowiązków określonych w ust. 1 akapit pierwszy lit. a) i e), z uwzględnieniem użyteczności informacji dla posiadacza pozycji sekurytyzacyjnej, tego, czy pozycja sekurytyzacyjna ma charakter krótkoterminowy oraz, w przypadku transakcji ABCP – czy jest ona w pełni wspierana przez jednostkę sponsorującą.

ESMA przedłoży Komisji projekt tych regulacyjnych standardów technicznych do dnia 18 stycznia 2019 r.

Komisja jest uprawniona do uzupełniania niniejszego rozporządzenia w drodze przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w niniejszym ustępie, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

4. Aby zapewnić jednolite warunki stosowania w odniesieniu do informacji, które mają być określone zgodnie z ust. 3, ESMA, w ścisłej współpracy z EUNB i EIOPA, opracuje projekty wykonawczych standardów technicznych określających ich format za pomocą ujednoliconych szablonów.

ESMA przedłoży Komisji projekt tych wykonawczych standardów technicznych do dnia 18 stycznia 2019 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w niniejszym ustępie, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 8

Zakaz resekurytyzacji

1. Ekspozycje bazowe wykorzystywane w sekurytyzacji nie mogą obejmować pozycji sekurytyzacyjnych.

Na zasadzie odstępstwa akapit pierwszy nie ma zastosowania do:

- a) wszelkich sekurytyzacji, w ramach których papiery wartościowe wyemitowano przed dniem 1 stycznia 2019 r.; oraz
- b) wszelkich sekurytyzacji, które mają być stosowane w uzasadnionych celach określonych w ust. 3, w ramach których papiery wartościowe wyemitowano w dniu 1 stycznia 2019 r. lub po tym dniu.

2. Właściwy organ wyznaczony zgodnie z art. 29 ust. 2, 3 lub 4, stosownie do sytuacji, może wydać zezwolenie podmiotowi objętemu jego nadzorem na włączenie w sekurytyzację pozycji sekurytyzacyjnych jako ekspozycji bazowych, w przypadku gdy ten właściwy organ uzna, że zastosowanie resekurytyzacji ma miejsce w uzasadnionych celach określonych w ust. 3 niniejszego artykułu.

W przypadku gdy taki nadzorowany podmiot jest instytucją kredytową lub firmą inwestycyjną zdefiniowaną w art. 4 ust. 1 pkt 1 i 2 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, właściwy organ, o którym mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, konsultuje się z organem ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz każdym innym organem stosownym dla tego podmiotu, zanim zezwoli na włączenie w sekurytyzację pozycji sekurytyzacyjnych jako ekspozycji bazowych. Takie konsultacje nie mogą trwać dłużej niż 60 dni od dnia, w którym właściwy organ powiadomił organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz każdy inny organ stosowny dla tego podmiotu o potrzebie konsultacji.

W przypadku gdy konsultacje doprowadziły do decyzji o wydaniu zezwolenia na zastosowanie pozycji sekurytyzacyjnych jako ekspozycji bazowych w sekurytyzacji, właściwy organ powiadamia o tym fakcie ESMA.

3. Na użytek niniejszego artykułu za uzasadnione cele uznaje się:

- a) ułatwienie likwidacji instytucji kredytowej, firmy inwestycyjnej lub instytucji finansowej;
- b) zapewnienie prawidłowego funkcjonowania instytucji kredytowej, firmy inwestycyjnej lub instytucji finansowej przy założeniu kontynuacji działalności w celu uniknięcia ich likwidacji; lub
- c) w przypadku gdy ekspozycje bazowe są zagrożone – ochronę interesów inwestorów.

4. W pełni wspieranego programu ABCP nie uznaje się za resekurytyzację do celów niniejszego artykułu, pod warunkiem że żadna z transakcji ABCP w ramach tego programu nie jest resekurytyzacją i że wsparcie jakości kredytowej nie ustanawia dodatkowej warstwy tranz na poziomie programu.

5. Aby odzwierciedlić zmiany na rynku dotyczące innych resekurytyzacji podjętych w uzasadnionych celach, oraz z uwzględnieniem nadrzędnych celów w postaci stabilności finansowej i ochrony najlepszych interesów inwestorów, ESMA – w ścisłej współpracy z EUNB – może opracować projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu uzupełnienia wykazu uzasadnionych celów określonych w ust. 3.

ESMA przedłoży Komisji wszelkie takie projekty regulacyjnych standardów technicznych. Komisja jest uprawniona do uzupełniania niniejszego rozporządzenia w drodze przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w niniejszym ustępie, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 9

Kryteria przyznawania kredytu

1. Jednostki inicjujące, jednostki sponsorujące oraz pierwotni kredytodawcy stosują do ekspozycji, które mają zostać przedmiotem sekurytyzacji, te same należyte i ściśle zdefiniowane kryteria udzielania kredytu, jakie stosują do ekspozycji niesekurytyzowanych. W tym celu zastosowanie mają te same jasno określone procesy zatwierdzania oraz, w stosownych przypadkach, zmiany, odnawiania i refinansowania kredytów. Jednostki inicjujące, jednostki sponsorujące i pierwotni kredytodawcy muszą posiadać skuteczne systemy w celu stosowania tych kryteriów i procesów w celu zapewnienia, aby kredytów udzielano na podstawie szczegółowej oceny zdolności kredytowej dłużnika, z odpowiednim uwzględnieniem czynników istotnych dla weryfikacji, czy dłużnik ma szansę dotrzymać swoich zobowiązań wynikających z umowy kredytowej.
2. W przypadku gdy ekspozycjami bazowymi sekurytyzacji są kredyty na nieruchomości mieszkalne udzielone po dniu wejścia w życie dyrektywy 2014/17/UE, pula tych kredytów nie może obejmować jakichkolwiek kredytów, które są oferowane i zawierane w oparciu o założenie, że składający wniosek kredytowy lub, w stosownych przypadkach, pośrednicy, zostali powiadomieni o tym, że istnieje możliwość, że informacje przedstawione przez składającego wniosek mogłyby nie zostać zweryfikowane przez kredytodawcę.
3. W przypadku gdy jednostka inicjująca kupuje na własny rachunek ekspozycje osoby trzeciej, a następnie poddaje je sekurytyzacji, jednostka ta weryfikuje, czy podmiot, który był bezpośrednio lub pośrednio zaangażowany w pierwotną umowę, która stworzyła zobowiązania lub potencjalne zobowiązania, które mają zostać przedmiotem sekurytyzacji, spełnia wymogi, o których mowa w ust. 1.
4. Ust. 3 nie stosuje się jeżeli:
  - a) pierwotna umowa, która stworzyła zobowiązania lub potencjalne zobowiązania dłużnika lub potencjalnego dłużnika, została zawarta przed wejściem w życie dyrektywy 2014/17/UE; oraz
  - b) jednostka inicjująca, która kupuje na własny rachunek ekspozycje osoby trzeciej, a następnie poddaje je sekurytyzacji, spełnia obowiązki, których spełnienie przez instytucje inicjujące wymagane było na podstawie art. 21 ust. 2 rozporządzenia delegowanego (UE) nr 625/2014 przed dniem 1 stycznia 2019 r.

ROZDZIAŁ 3

WARUNKI I PROCEDURY REJESTRACJI REPOZYTORIUM SEKURTYZACJI

Artykuł 10

Rejestracja repozytorium sekurytyzacji

1. Repozytorium sekurytyzacji rejestruje się w ESMA do celów art. 5 zgodnie z warunkami i procedurą określonymi w niniejszym artykule.
2. Aby kwalifikować się do rejestracji na podstawie niniejszego artykułu, repozytorium sekurytyzacji musi być osobą prawną z siedzibą w Unii, stosować procedury służące weryfikacji kompletności i spójności informacji udostępnianych mu na podstawie art. 7 ust. 1 niniejszego rozporządzenia oraz spełniać wymogi określone w art. 78, 79 oraz art. 80 ust. 1-3, 5 i 6 rozporządzenia (UE) nr 648/2012. Do celów niniejszego artykułu odesłania w art. 78 i 80 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 do jego art. 9 traktuje się jako odesłania do art. 5 niniejszego rozporządzenia.
3. Rejestracja repozytorium sekurytyzacji jest ważna na całym terytorium Unii.
4. Zarejestrowane repozytorium sekurytyzacji musi w każdym momencie spełniać warunki rejestracji. Repozytorium sekurytyzacji niezwłocznie powiadamia ESMA o wszelkich istotnych zmianach w warunkach rejestracji.
5. Repozytorium sekurytyzacji składa do ESMA którekolwiek z poniższych:
  - a) wniosek o rejestrację;
  - b) wniosek o rozszerzenie rejestracji do celów art. 7 niniejszego rozporządzenia w przypadku repozytorium transakcji już zarejestrowanego na podstawie tytułu VI rozdział 1 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 lub rozdziału 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2365 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2365 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie przejrzystości transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych i ponownego wykorzystania oraz zmiany rozporządzenia (UE) nr 648/2012 (Tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz.U. L 337 z 23.12.2015, s. 1).

6. W ciągu 20 dni roboczych od otrzymania wniosku ESMA ocenia jego kompletność.

W przypadku gdy wniosek nie jest kompletny, ESMA wyznacza termin, w którym repozytorium sekurytyzacji ma przedłożyć dodatkowe informacje.

Po stwierdzeniu, że wniosek jest kompletny, ESMA powiadamia o tym odpowiednio repozytorium sekurytyzacji.

7. Aby zapewnić spójne stosowanie niniejszego artykułu, ESMA opracuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia szczegółowych informacji dotyczących wszystkich poniższych elementów:

- a) procedur, o których mowa ust. 2 niniejszego artykułu, które mają być stosowane przez repozytoria sekurytyzacji w celu weryfikacji kompletności i spójności informacji udostępnianych im na podstawie art. 7 ust. 1;
- b) wniosku o rejestrację, o którym mowa w ust. 5 lit. a);
- c) uproszczonego wniosku o rozszerzenie rejestracji, o którym mowa w ust. 5 lit. b).

ESMA przedłoży Komisji projekt tych regulacyjnych standardów technicznych do dnia 18 stycznia 2019 r.

Komisja jest uprawniona do uzupełniania niniejszego rozporządzenia w drodze przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w niniejszym ustępie, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

8. Aby zapewnić jednolite warunki stosowania ust. 1 i 2, ESMA opracuje projekty wykonawczych standardów technicznych w celu określenia formatu obu poniższych elementów:

- a) wniosku o rejestrację, o którym mowa w ust. 5 lit. a);
- b) wniosku o rozszerzenie rejestracji, o którym mowa w ust. 5 lit. b).

W odniesieniu do akapitu pierwszego lit. b) ESMA opracuje uproszczony format w celu uniknięcia powielania procedur.

ESMA przedłoży Komisji projekt tych wykonawczych standardów technicznych do dnia 18 stycznia 2019 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w niniejszym ustępie, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 11

Powiadomienie właściwych organów oraz konsultacje z nimi przed rejestracją lub rozszerzeniem rejestracji

1. W przypadku gdy repozytorium sekurytyzacji występuje o rejestrację lub rozszerzenie rejestracji jako repozytorium transakcji oraz jest podmiotem, który otrzymał zezwolenie wydane przez właściwy organ w państwie członkowskim, w którym ma siedzibę, lub został przez ten organ zarejestrowany, ESMA – przed zarejestrowaniem lub rozszerzeniem rejestracji danego repozytorium sekurytyzacji – bez zbędnej zwłoki powiadamia ten właściwy organ oraz konsultuje się z nim.

2. ESMA oraz odpowiedni właściwy organ wymieniają wszystkie informacje niezbędne do zarejestrowania repozytorium sekurytyzacji lub rozszerzenia jego rejestracji, jak również do nadzorowania, czy podmiot ten spełnia warunki swojej rejestracji lub swojego zezwolenia w państwie członkowskim, w którym ma siedzibę.

Artykuł 12

Rozpatrzenie wniosku

1. W terminie 40 dni roboczych od powiadomienia, o którym mowa w art. 10 ust. 6, ESMA rozpatruje wniosek o rejestrację, lub o rozszerzenie rejestracji, w oparciu o to, czy dane repozytorium sekurytyzacji spełnia przepisy niniejszego rozdziału, oraz przyjmuje decyzję o rejestracji lub jej rozszerzeniu, lub decyzję o odmowie rejestracji lub jej rozszerzenia, wraz z pełnym uzasadnieniem.

2. Decyzja wydana przez ESMA na podstawie ust. 1 staje się skuteczna piątego dnia roboczego po jej przyjęciu.

Artykuł 13

Powiadomienie o decyzjach ESMA dotyczących rejestracji lub rozszerzeniu rejestracji

1. W przypadku przyjęcia decyzji, o której mowa w art. 12, lub cofnięcia rejestracji, o którym mowa w art. 15 ust. 1, ESMA powiadamia o tym dane repozytorium sekurytyzacji w terminie pięciu dni roboczych, wraz z pełnym uzasadnieniem swojej decyzji.

ESMA bez zbędnej zwłoki powiadamia o swojej decyzji właściwy organ, o którym mowa w art. 11 ust. 1.

2. ESMA bez zbędnej zwłoki informuje Komisję o każdej decyzji podjętej zgodnie z ust. 1.

3. ESMA publikuje na swojej stronie internetowej wykaz repozytoriów sekurytyzacji zarejestrowanych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. Wykaz ten jest aktualizowany w terminie pięciu dni roboczych od podjęcia decyzji zgodnie z ust. 1.

Artykuł 14

Uprawnienia ESMA

1. Uprawnienia powierzone ESMA zgodnie z art. 61–68, 73 i 74 rozporządzenia (UE) nr 648/2012, w związku z załącznikami I i II do niego, są wykonywane również w odniesieniu do niniejszego rozporządzenia. Odesłania do art. 81 ust. 1 i 2 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 w załączniku I do tego rozporządzenia traktuje się jako odesłania do art. 17 ust. 1 niniejszego rozporządzenia.

2. Uprawnienia powierzone ESMA lub któremukolwiek urzędnikowi ESMA lub innej osobie upoważnionej przez ESMA zgodnie z art. 61–63 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 nie mogą być wykorzystywane w celu żądania ujawnienia informacji lub dokumentów, które są objęte poufnością wymiany informacji między prawnikiem a klientem.

Artykuł 15

Cofnięcie rejestracji

1. Bez uszczerbku dla art. 73 rozporządzenia (UE) nr 648/2012, ESMA cofa rejestrację repozytorium sekurytyzacji w przypadku, gdy dane repozytorium sekurytyzacji:

a) wyraźnie zrzeka się rejestracji lub nie świadczyło usług w poprzednich sześciu miesiącach;

b) uzyskało rejestrację na podstawie fałszywych oświadczeń lub w inny niezgodny z prawem sposób; lub

c) przestało spełniać warunki, na podstawie których zostało zarejestrowane.

2. ESMA bez zbędnej zwłoki powiadamia odpowiedni właściwy organ, o którym mowa w art. 11 ust. 1, o decyzji w sprawie cofnięcia rejestracji repozytorium sekurytyzacji.

3. W przypadku gdy właściwy organ państwa członkowskiego, w którym repozytorium sekurytyzacji świadczy usługi i prowadzi działalność, stwierdzi, że jeden z warunków, o których mowa w ust. 1, został spełniony, może zwrócić się do ESMA o sprawdzenie, czy zostały spełnione warunki cofnięcia rejestracji danemu repozytorium sekurytyzacji. W przypadku gdy ESMA nie zdecyduje się na cofnięcie rejestracji danemu repozytorium sekurytyzacji, przedstawia szczegółowe uzasadnienie swojej decyzji.

4. Właściwym organem, o którym mowa w ust. 3 niniejszego artykułu, jest organ wyznaczony na podstawie art. 29 niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 16

Oplaty nadzorcze

1. ESMA pobiera od repozytoriów sekurytyzacji opłaty zgodnie z niniejszym rozporządzeniem oraz zgodnie z aktami delegowanymi przyjętymi na podstawie ust. 2 niniejszego artykułu.

Opłaty te muszą być proporcjonalne do obrotów danego repozytorium sekurytyzacji oraz w pełni pokrywać niezbędne wydatki ESMA związane z rejestracją repozytoriów sekurytyzacji oraz nadzorem nad nimi, a także zwrotem wszelkich kosztów, jakie właściwe organy ponoszą w wyniku każdego przekazania zadań zgodnie z art. 14 ust. 1 niniejszego rozporządzenia. W przypadku gdy art. 14 ust. 1 niniejszego rozporządzenia odsyła do art. 74 rozporządzenia (UE) nr 648/2012, odesłania do art. 72 ust. 3 tego rozporządzenia traktuje się jako odesłania do ust. 2 niniejszego artykułu.

W przypadku gdy repozytorium transakcji zostało już zarejestrowane na podstawie tytułu VI rozdział 1 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 lub na podstawie rozdziału III rozporządzenia (UE) 2015/2365, opłaty, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, dostosowuje się jedynie w celu odzwierciedlenia dodatkowych niezbędnych wydatków i kosztów związanych z rejestracją repozytoriów sekurytyzacji oraz nadzorem nad nimi na mocy niniejszego rozporządzenia.

2. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktu delegowanego zgodnie z art. 47 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez doprecyzowanie rodzaju opłat, czynności, za które są one pobierane, wysokości opłat oraz sposobu ich uiszczania.

Artykuł 17

Dostępność danych przechowywanych w repozytorium sekurytyzacji

1. Bez uszczerbku dla art. 7 ust. 2 repozytorium sekurytyzacji gromadzi i przechowuje szczegółowe informacje na temat sekurytyzacji. Zapewnia ono bezpośredni, natychmiastowy i bezpłatny dostęp wszystkim następującym podmiotom, aby umożliwić im wykonywanie ich odpowiednich zadań, uprawnień i obowiązków:

- a) ESMA;
- b) EUNB;
- c) EIOPA;
- d) ERRS;
- e) stosowni członkowie Europejskiego Systemu Banków Centralnych (ESBC), w tym również Europejski Bank Centralny (EBC) w trakcie wykonywania jego zadań w ramach jednolitego mechanizmu nadzorczego na mocy rozporządzenia (UE) nr 1024/2013;
- f) stosowne organy, których odpowiednie obowiązki i uprawnienia nadzorcze obejmują transakcje, rynki, uczestników i aktywa objęte zakresem stosowania niniejszego rozporządzenia;
- g) organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wyznaczone na podstawie art. 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE ⁽¹⁾;
- h) Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji ustanowiona na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 ⁽²⁾;
- i) organy, o których mowa w art. 29;
- j) inwestorzy i potencjalni inwestorzy.

2. ESMA, w ścisłej współpracy z EUNB i EIOPA oraz z uwzględnieniem potrzeb podmiotów, o których mowa w ust. 1, opracuje projekty regulacyjnych standardów technicznych określających:

- a) szczegółowe informacje na temat sekurytyzacji, o których mowa w ust. 1, i które jednostka inicjująca, jednostka sponsorująca lub SSPE przekazują w celu wypełnienia ich obowiązków na podstawie art. 7 ust. 1;
- b) standardy operacyjne niezbędne do umożliwienia terminowego, ustrukturyzowanego i kompleksowego.
  - (i) gromadzenia danych przez repozytoria sekurytyzacji; oraz
  - (ii) agregowania i porównywania danych z różnych repozytoriów sekurytyzacji;
- c) szczegółowe informacje, do których dostęp mają mieć podmioty, o których mowa w ust. 1, z uwzględnieniem ich uprawnień i specyficznych potrzeb;
- d) warunki, na jakich podmioty, o których mowa w ust. 1, mają mieć bezpośredni i natychmiastowy dostęp do danych przechowywanych w repozytoriach sekurytyzacji.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/UE oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 190).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. L 225 z 30.7.2014, s. 1).

ESMA przedłoży Komisji projekt tych regulacyjnych standardów technicznych do dnia 18 stycznia 2019 r.

Komisja jest uprawniona do uzupełniania niniejszego rozporządzenia w drodze przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w niniejszym ustępie, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

3. Aby zapewnić jednolite warunki stosowania ust. 2, ESMA, w ścisłej współpracy z EUNB i EIOPA, opracuje projekty wykonawczych standardów technicznych określających ujednolicone szablony, z wykorzystaniem których jednostka inicjująca, jednostka sponsorująca lub SSPE przekazują informacje do repozytorium sekurytyzacji, z uwzględnieniem rozwiązań opracowanych przez istniejące podmioty gromadzące dane sekurytyzacyjne.

ESMA przedłoży Komisji projekt tych wykonawczych standardów technicznych do dnia 18 stycznia 2019 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w niniejszym ustępie, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

ROZDZIAŁ 4

PROSTA, PRZEJRZYSTA I STANDARDOWA SEKURTYZACJA

Artykuł 18

Użycie oznaczenia „prosta, przejrzysta i standardowa sekurytyzacja”

Jednostki inicjujące, jednostki sponsorujące oraz SSPE mogą używać oznaczenia „STS” lub „prosta, przejrzysta i standardowa sekurytyzacja”, lub oznaczenia, które odnosi się bezpośrednio lub pośrednio do tych terminów, w odniesieniu do swojej sekurytyzacji tylko wówczas, gdy:

- a) dana sekurytyzacja spełnia wszystkie wymogi sekcji 1 lub sekcji 2 niniejszego rozdziału, a ESMA otrzymała zgłoszenie zgodnie z art. 27 ust. 1; oraz
- b) dana sekurytyzacja jest ujęta w wykazie, o którym mowa w art. 27 ust. 5.

Jednostka inicjująca, jednostka sponsorująca oraz SSPE uczestniczące w sekurytyzacji uznanej za STS muszą mieć siedzibę w Unii.

SEKCJA 1

Wymogi dotyczące prostej, przejrzystej i standardowej sekurytyzacji nieobjętej ABCP

Artykuł 19

Prosta, przejrzysta i standardowa sekurytyzacja

1. Sekurytyzacje, z wyjątkiem programów ABCP i transakcji ABCP, spełniające wymogi określone w art. 20, 21 i 22 uznaje się za sekurytyzacje STS.
2. Do dnia 18 października 2018 r. EUNB, w ścisłej współpracy z ESMA i EIOPA, przyjmie – zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 – wytyczne i zalecenia dotyczące zharmonizowanej interpretacji i stosowania wymogów określonych w art. 20, 21 i 22.

Artykuł 20

Wymogi dotyczące prostoty

1. Prawo do ekspozycji bazowych nabywane jest przez SSPE w drodze prawdziwej sprzedaży lub cesji, lub przeniesienia o takim samym skutku prawnym w sposób, który jest egzekwowalny wobec sprzedawcy lub każdej innej osoby trzeciej. Przeniesienie prawa na rzecz SSPE nie podlega rygorystycznym przepisom dotyczącym mechanizmu wycofania (ang. *clawback*) w przypadku niewypłacalności sprzedawcy.
2. Do celów ust. 1 każde z poniższych stanowi rygorystyczne przepisy dotyczące wycofania (ang. *clawback*):
  - a) przepisy, które pozwalają likwidatorowi sprzedawcy unieważnić sprzedaż ekspozycji bazowych wyłącznie na podstawie tego, że została ona dokonana w pewnym okresie przed ogłoszeniem niewypłacalności sprzedawcy;
  - b) przepisy, na mocy których SSPE może zapobiec unieważnieniu, o którym mowa w lit. a), wyłącznie wtedy, kiedy będzie w stanie udowodnić, że nie była świadoma niewypłacalności sprzedawcy w momencie sprzedaży.

3. Do celów ust. 1 rygorystycznymi przepisami dotyczącymi wycofania (ang. *clawback*) nie są przepisy dotyczące wycofania (ang. *clawback*) zawarte w krajowych przepisach dotyczących niewypłacalności, które pozwalają likwidatorowi lub sądowi unieważnić sprzedaż ekspozycji bazowych w przypadku przeniesień mających charakter oszustwa, krzywdzącego uprzedzenia w stosunku do wierzycieli lub w przypadku przeniesień mających niewłaściwie faworyzować konkretnych wierzycieli względem innych.

4. W przypadku gdy sprzedawca nie jest pierwotnym kredytodawcą, prawdziwa sprzedaż ekspozycji bazowych dokonywana na jego rzecz lub ich cesja, lub przeniesienie o takim samym skutku prawnym na jego rzecz – niezależnie od tego, czy ta prawdziwa sprzedaż lub cesja, lub przeniesienie o takim samym skutku prawnym mają charakter bezpośredni, czy są dokonywane poprzez jeden lub większą liczbę kroków pośrednich – muszą spełniać wymogi określone w ust. 1–3.

5. W przypadku gdy przeniesienie ekspozycji bazowych jest wykonywane w drodze cesji, a dopełnienie transakcji odbywa się w terminie późniejszym niż w chwili zamknięcia transakcji, czynniki uruchamiające takie dopełnienie obejmują przynajmniej następujące zdarzenia:

- a) poważne pogorszenie poziomu zdolności kredytowej sprzedawcy;
- b) niewypłacalność sprzedawcy; oraz
- c) naruszenia zobowiązań umownych przez sprzedawcę, wobec których nie zastosowano środków naprawczych, łącznie z niewykonaniem zobowiązania przez sprzedawcę.

6. Sprzedawca składa oświadczenia i zapewnienia, że – według jego najlepszej wiedzy – ekspozycje bazowe objęte sekurytyzacją nie są obciążone, ani w inny sposób objęte warunkami, co do których można przewidzieć, że negatywnie wpłyną na wykonalność prawdziwej sprzedaży lub cesji, lub przeniesienia o takim samym skutku prawnym.

7. Ekspozycje bazowe przeniesione ze sprzedawcy lub sędowane przez niego na rzecz SSPE muszą spełniać wcześniej określone, jasne i udokumentowane kryteria kwalifikowalności, które nie dopuszczają aktywnego zarządzania portfelem tych ekspozycji na zasadzie uznaniowej. Do celów niniejszego ustępu substytucji ekspozycji, które są sprzeczne z oświadczeniami i zapewnieniami, nie uznaje się za aktywne zarządzanie portfelem. Ekspozycje przeniesione na rzecz SSPE po zamknięciu transakcji muszą spełniać kryteria kwalifikowalności zastosowane wobec pierwotnych ekspozycji bazowych.

8. Sekurytyzację zabezpiecza się pulą ekspozycji bazowych, które są jednorodne pod względem rodzaju aktywów, z uwzględnieniem specyficznych cech związanych z przepływami pieniężnymi danego rodzaju aktywów, łącznie z ich cechami umownymi, cechami dotyczącymi ryzyka kredytowego i przedterminowych spłat. Jedna pula ekspozycji bazowych może obejmować wyłącznie jeden rodzaj aktywów. Ekspozycje bazowe muszą zawierać zobowiązania, które są umownie wiążące i egzekwowalne, z możliwością pełnego dochodzenia roszczeń od dłużników oraz, w stosownych przypadkach, gwarantów.

Ekspozycje bazowe muszą mieć określone strumienie płatności okresowych, których raty mogą się różnić kwotami, związane z najmem, kwotą główną lub odsetkami lub jakimikolwiek innymi prawami do otrzymywania dochodów z aktywów wspierających takie płatności. Ekspozycje bazowe mogą również generować przychody ze sprzedaży wszelkich aktywów finansowanych lub będących przedmiotem leasingu.

Ekspozycje bazowe nie obejmują zbywalnych papierów wartościowych zdefiniowanych w art. 4 ust. 1 pkt 44 dyrektywy 2014/65/UE, innych niż obligacje korporacyjne, i które nie są notowane w systemie obrotu.

9. Ekspozycje bazowe nie mogą obejmować jakiegokolwiek pozycji sekurytyzacyjnej.

10. Ekspozycje bazowe są inicjowane w toku zwykłej działalności jednostki inicjującej lub pierwotnego kredytodawcy zgodnie ze standardami zawierania umów kredytowych, które są nie mniej rygorystyczne niż standardy, jakie jednostka inicjująca lub pierwotny kredytodawca zastosowali w momencie inicjowania względem podobnych ekspozycji nieobjętych sekurytyzacją. Standardy zawierania umów kredytowych, na mocy których inicjowane są ekspozycje bazowe, a także wszelkie istotne zmiany w stosunku do wcześniejszych standardów zawierania umów kredytowych są bez zbędnej zwłoki w pełni ujawniane potencjalnym inwestorom.

W przypadku sekurytyzacji, których ekspozycjami bazowymi są kredyty na nieruchomości mieszkalne, pula kredytów nie obejmuje jakichkolwiek kredytów, które były oferowane i zostały zawarte w oparciu o założenie, że składający wniosek kredytowy lub, w stosownych przypadkach, pośrednicy, zostali powiadomieni o tym, że przedstawione informacje mogłyby nie zostać zweryfikowane przez kredytodawcę.

Ocena zdolności kredytowej kredytobiorcy musi spełniać wymogi określone w art. 8 dyrektywy 2008/48/WE lub w art. 18 ust. 1–4, ust. 5 lit. a) oraz ust. 6 dyrektywy 2014/17/UE lub, w stosownych przypadkach, równoważne wymogi w państwach trzecich.

Jednostka inicjująca lub pierwotny kredytodawca muszą mieć fachową wiedzę w zakresie inicjowania ekspozycji o charakterze podobnym do tych, które są objęte sekurytyzacją.

11. Ekspozycje bazowe są przenoszone na rzecz SSPE po dokonaniu wyboru bez zbędnej zwłoki i nie mogą obejmować – w momencie wyboru – ekspozycji, których dotyczy niewykonanie zobowiązania w rozumieniu art. 178 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, ani ekspozycji wobec dłużnika lub gwaranta o obniżonej wiarygodności kredytowej, którzy, według najlepszej wiedzy jednostki inicjującej lub pierwotnego kredytodawcy:

- a) zostali ogłoszeni niewypłacalnymi lub w stosunku do których sąd wydał prawomocny niepodlegający odwołaniu tytuł egzekucyjny na rzecz ich wierzycieli lub przyznał tym wierzycielom odszkodowanie wynikające z nieotrzymania płatności, w ciągu trzech lat przed dniem zainicjowania, lub którzy zostali poddani procesowi restrukturyzacji zadłużenia w odniesieniu do swoich zagrożonych ekspozycji w ciągu trzech lat przed dniem przeniesienia lub cesji ekspozycji bazowych na rzecz SSPE, z wyjątkiem sytuacji gdy:
  - (i) zrestrukturyzowana ekspozycja bazowa nie wykazuje nowych zaległości od dnia restrukturyzacji, który musi przypadać co najmniej rok przed datą przeniesienia lub cesji ekspozycji bazowych na rzecz SSPE; oraz
  - (ii) informacje przekazane przez jednostkę inicjującą, jednostkę sponsorującą oraz SSPE zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. a) i lit. e) ppkt (i) wyraźnie określają udział procentowy zrestrukturyzowanych ekspozycji bazowych, czas i szczegóły restrukturyzacji, a także dochody z tytułu tych ekspozycji od dnia restrukturyzacji;
- b) byli, w momencie inicjowania oraz w stosownych przypadkach, ujęci w publicznym rejestrze kredytowym osób o negatywnej historii kredytowej lub – w przypadku braku takiego publicznego rejestru kredytowego – w innym rejestrze kredytowym, który jest dostępny jednostce inicjującej lub pierwotnemu kredytodawcy; lub
- c) otrzymali ocenę kredytową lub punktową ocenę kredytową wskazującą, że ryzyko niewywiązania się przez nich z uzgodnionych umownie płatności jest znacząco wyższe niż w przypadku porównywalnych ekspozycji posiadanych przez jednostkę inicjującą, które nie są objęte sekurytyzacją.

12. W momencie przeniesienia ekspozycji dłużnicy muszą mieć dokonaną co najmniej jedną płatność, z wyjątkiem przypadku sekurytyzacji odnawialnych zabezpieczonych ekspozycjami płatnymi w jednej racie lub o okresie zapadalności krótszym niż rok, w tym, bez ograniczeń, miesięcznymi spłatami kredytów odnawialnych.

13. Spłata na rzecz posiadaczy pozycji sekurytyzacyjnych nie może być skonstruowana w taki sposób, aby zależeć w głównej mierze od sprzedaży aktywów zabezpieczających ekspozycje bazowe. Nie uniemożliwia to późniejszego rolowania lub refinansowania takich aktywów.

Spłaty na rzecz posiadaczy pozycji sekurytyzacyjnych, których ekspozycje bazowe są zabezpieczone aktywami, których wartość jest gwarantowana lub w pełni zabezpieczona za pomocą zobowiązania odkupu przez sprzedawcę aktywów zabezpieczających ekspozycje bazowe lub przez inną osobę trzecią, nie uznaje się za zależną od sprzedaży aktywów zabezpieczających te ekspozycje bazowe.

14. EUNB, w ścisłej współpracy z ESMA i EIOPA, opracuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu doprecyzowania, które ekspozycje bazowe, o których mowa w ust. 8, uznaje się za jednorodne.

EUNB przedłoży Komisji projekt tych regulacyjnych standardów technicznych do dnia 18 lipca 2018 r.

Komisja jest uprawniona do uzupełniania niniejszego rozporządzenia w drodze przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w niniejszym ustępie, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 21

Wymogi dotyczące standaryzacji

1. Jednostka inicjująca, jednostka sponsorująca lub pierwotny kredytodawca muszą spełniać wymóg dotyczący zatrzymania ryzyka zgodnie z art. 6.
2. Ryzyko stopy procentowej i ryzyko walutowe wynikające z sekurytyzacji muszą być odpowiednio ograniczane, a wszelkie środki podejmowane w tym celu muszą być ujawniane. O ile nie odbywa się to w celu zabezpieczenia ryzyka stopy procentowej lub ryzyka walutowego, SSPE nie zawiera kontraktów pochodnych i zapewnia, aby pula ekspozycji bazowych nie obejmowała instrumentów pochodnych. Takie kontrakty pochodne zawiera się i dokumentuje zgodnie ze wspólnymi standardami w dziedzinie finansów międzynarodowych.
3. Wszelkie płatności odsetek według stóp referencyjnych w ramach sekurytyzowanych aktywów i zobowiązań muszą opierać się na ogólnie stosowanych rynkowych stopach procentowych lub ogólnie stosowanych stopach sektorowych odzwierciedlających koszt środków pieniężnych, a nie na złożonych formułach lub instrumentach pochodnych.

4. W przypadku gdy doręczono zawiadomienie o wszczęciu egzekucji lub zawiadomienie o przyspieszeniu spłaty:
  - a) SSPE nie zatrzymuje żadnej kwoty środków pieniężnych poza kwotą niezbędną do zapewnienia operacyjnego funkcjonowania SSPE lub systematycznej spłaty inwestorów zgodnie z warunkami umownymi sekurytyzacji, chyba że wyjątkowe okoliczności wymagają zatrzymania kwoty w celu jej wykorzystania, w najlepiej pojętym interesie inwestorów, na wydatki w celu uniknięcia pogorszenia jakości kredytowej ekspozycji bazowych;
  - b) inwestorzy otrzymują środki z tytułu kwoty głównej ekspozycji bazowych w drodze sekwencyjnej spłaty pozycji sekurytyzacyjnych, w kolejności według uprzywilejowania danej pozycji sekurytyzacyjnej;
  - c) spłata pozycji sekurytyzacyjnych nie zmienia ich uprzywilejowania; oraz
  - d) żadne przepisy nie mogą wymagać automatycznej likwidacji ekspozycji bazowych według wartości rynkowej.
5. Transakcje, które obejmują niesekwencyjną kolejność płatności, muszą zawierać czynniki uruchamiające związane z dochodami z tytułu ekspozycji bazowych, powodujące powrót do sekwencyjnej kolejności płatności według uprzywilejowania. Takie czynniki uruchamiające związane z dochodami obejmują co najmniej pogorszenie jakości kredytowej ekspozycji bazowych poniżej uprzednio ustalonego progu.
6. W dokumentacji transakcji określa się odpowiednie postanowienia dotyczące przedterminowej spłaty należności lub czynniki wywołujące zakończenie okresu odnawialności, w przypadku gdy sekurytyzacja jest sekurytyzacją odnawialną, w tym co najmniej:
  - a) pogorszenie jakości kredytowej ekspozycji bazowych do lub poniżej uprzednio ustalonego progu;
  - b) wystąpienie zdarzenia związanego z niewypłacalnością w odniesieniu do jednostki inicjującej lub jednostki obsługującej;
  - c) spadek wartości ekspozycji bazowych posiadanych przez SSPE poniżej uprzednio ustalonego progu (zdarzenie uruchamiające przedterminową spłatę); oraz
  - d) niewygenerowanie wystarczającej ilości nowych ekspozycji bazowych o uprzednio ustalonej jakości kredytowej (czynnik wywołujący zakończenie okresu odnawialności).
7. W dokumentacji transakcji jasno określa się:
  - a) zobowiązania umowne, obowiązki i zadania jednostki obsługującej i powiernika, o ile taki jest, oraz innych dostawców usług pomocniczych;
  - b) procedury i zadania niezbędne do zapewnienia, aby niewykonanie zobowiązania przez jednostkę obsługującą lub jej niewypłacalność nie spowodowały zakończenia obsługi; może to obejmować postanowienie umowne, które w takich przypadkach umożliwia zastąpienie jednostki obsługującej; oraz
  - c) postanowienia zapewniające zastąpienie kontrahentów instrumentów pochodnych, dostawców płynności oraz banku, w którym prowadzony jest rachunek, w przypadku niewykonania przez nich zobowiązania, ich niewypłacalności oraz innych określonych zdarzeń, w stosownych przypadkach.
8. Jednostka obsługująca musi mieć fachową wiedzę w zakresie obsługi ekspozycji o charakterze podobnym do tych, które są objęte sekurytyzacją, oraz musi mieć dobrze udokumentowane i odpowiednie zasady, procedury i środki kontroli zarządzania ryzykiem w odniesieniu do obsługi ekspozycji.
9. W dokumentacji transakcji jasno i spójnie określa się definicje, środki naprawcze i działania dotyczące zaległości kredytowych i przypadków niewykonania zobowiązań przez dłużników, restrukturyzacji zadłużenia, umorzenia zadłużenia, odroczenia spłaty, przerw w spłacie, strat, odpisów, odzyskania należności i innych środków naprawczych dotyczących wyników aktywów. W dokumentacji transakcji jasno określa się kolejność płatności, zdarzenia wywołujące zmiany w tej kolejności płatności, a także obowiązek zgłaszania wystąpienia takich zdarzeń. Każdą zmianę w kolejności płatności, która wpłynie w istotny negatywny sposób na spłatę pozycji sekurytyzacyjnej, zgłasza się bez zbędnej zwłoki inwestorom.
10. W dokumentacji transakcji określa się jasne warunki ułatwiające terminowe rozwiązywanie konfliktów pomiędzy różnymi kategoriami inwestorów, jasno określa się i przydziela obligatariuszom prawa głosu; wyraźnie wskazuje się również obowiązki powiernika i innych podmiotów mających obowiązki powiernicze wobec inwestorów.

Artykuł 22

Wymogi dotyczące przejrzystości

1. Jednostka inicjująca i jednostka sponsorująca udostępniają potencjalnym inwestorom przed wyceną dane dotyczące statycznych i dynamicznych historycznych wyników w zakresie niewykonania zobowiązań i strat, takich jak dane dotyczące zaległości kredytowych i niewykonania zobowiązań, w odniesieniu do ekspozycji w znacznym stopniu podobnych do ekspozycji będących przedmiotem sekurytyzacji, a także źródła tych danych i podstawę twierdzenia o podobieństwie. Dane te obejmują okres co najmniej pięciu lat.
2. Przed emisją papierów wartościowych wynikającą z sekurytyzacji próba ekspozycji bazowych podlega zewnętrznej weryfikacji prowadzonej przez odpowiednią i niezależną stronę i obejmującej weryfikację, czy dane ujawnione w odniesieniu do ekspozycji bazowych są prawidłowe.
3. Jednostka inicjująca lub jednostka sponsorująca – przed wyceną sekurytyzacji – udostępniają potencjalnym inwestorom model przepływów pieniężnych z tytułu zobowiązań, który precyzyjnie obrazuje stosunek umowny między ekspozycjami bazowymi a płatnościami przepływającymi między jednostką inicjującą, jednostką sponsorującą, inwestorami, innymi osobami trzecimi oraz SSPE, a po wycenie – udostępniają ten model inwestorom na bieżąco, a potencjalnym inwestorom na żądanie.
4. W przypadku sekurytyzacji, w której ekspozycjami bazowymi są kredyty na nieruchomości mieszkalne lub kredyty na zakup samochodu lub umowy leasingu samochodów, jednostka inicjująca, jednostka sponsorująca oraz SSPE publikują dostępne informacje związane z efektywnością środowiskową aktywów finansowanych przez takie kredyty na nieruchomości mieszkalne lub kredyty na zakup samochodu lub umowy leasingu samochodów, jako część informacji ujawnianych zgodnie z art. 7 ust. 1 akapit pierwszy.
5. Jednostka inicjująca i jednostka sponsorująca są odpowiedzialne za przestrzeganie przepisów art. 7. Informacje wymagane na podstawie art. 7 ust. 1 akapit pierwszy lit. a) są udostępniane potencjalnym inwestorom przed wyceną na żądanie. Informacje wymagane na podstawie art. 7 ust. 1 akapit pierwszy lit. b)–d) są udostępniane przed wyceną co najmniej w formie projektu lub we wstępnej formie. Ostateczną dokumentację udostępnia się inwestorom nie później niż 15 dni po zamknięciu transakcji.

SEKCJA 2

Wymogi dotyczące prostej, przejrzystej i standardowej sekurytyzacji ABCP

Artykuł 23

Prosta, przejrzysta i standardowa sekurytyzacja ABCP

1. Transakcję ABCP uznaje się za STS w przypadku, gdy spełnia ona wymogi na poziomie transakcji określone w art. 24.
2. Program ABCP uznaje się za STS w przypadku, gdy spełnia on wymogi przewidziane w art. 26, a jednostka sponsorująca programu ABCP spełnia wymogi określone w art. 25.

Do celów niniejszej sekcji „sprzedawca” oznacza „jednostkę inicjującą” lub „pierwotnego kredytodawcę”.

3. Do dnia 18 października 2018 r. EUNB, w ścisłej współpracy z ESMA i EIOPA, przyjmuje – zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 – wytyczne i zalecenia dotyczące zharmonizowanej interpretacji i stosowania wymogów określonych w art. 24 i 26 niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 24

Wymogi na poziomie transakcji

1. Prawo do ekspozycji bazowych nabywane jest przez SSPE w drodze prawdziwej sprzedaży lub cesji, lub przeniesienia o takim samym skutku prawnym w sposób, który jest egzekwowalny wobec sprzedawcy lub innej osoby trzeciej. Przeniesienie prawa na rzecz SSPE nie podlega rygorystycznym przepisom dotyczącym mechanizmu wycofania (ang. *clawback*) w przypadku niewypłacalności sprzedawcy.
2. Do celów ust. 1 każde z poniższych stanowi rygorystyczne przepisy dotyczące wycofania (ang. *clawback*):
  - a) przepisy, które pozwalają likwidatorowi sprzedawcy unieważnić sprzedaż ekspozycji bazowych wyłącznie na podstawie tego, że została ona dokonana w pewnym okresie przed ogłoszeniem niewypłacalności sprzedawcy;

b) przepisy, na mocy których SSPE może zapobiec unieważnieniu, o którym mowa w lit. a), wyłącznie wtedy, kiedy będzie w stanie udowodnić, że nie była świadoma niewypłacalności sprzedawcy w momencie sprzedaży.

3. Do celów ust. 1 rygorystycznymi przepisami dotyczącymi wycofania (ang. *clawback*) nie są przepisy dotyczące wycofania zawarte w krajowych przepisach dotyczących niewypłacalności, które pozwalają likwidatorowi lub sądowi unieważnić sprzedaż ekspozycji bazowych w przypadku przeniesień mających charakter oszustwa, krzywdzącego uprzedzenia w stosunku do wierzycieli lub w przypadku przeniesień mających niewłaściwie faworyzować konkretnych wierzycieli względem innych.

4. W przypadku gdy sprzedawca nie jest pierwotnym kredytodawcą, prawdziwa sprzedaż ekspozycji bazowych dokonywana na jego rzecz lub ich cesja, lub przeniesienie o takim samym skutku prawnym na jego rzecz – niezależnie od tego, czy ta prawdziwa sprzedaż lub cesja, lub przeniesienie o takim samym skutku prawnym mają charakter bezpośredni, czy są dokonywane poprzez jeden lub większą liczbę kroków pośrednich – muszą spełniać wymogi określone w ust. 1–3.

5. W przypadku gdy przeniesienie ekspozycji bazowych jest wykonywane w drodze cesji, a dopełnienie transakcji odbywa się w terminie późniejszym niż w chwili zamknięcia transakcji, czynniki uruchamiające takie dopełnienie obejmują przynajmniej następujące zdarzenia:

a) poważne pogorszenie poziomu zdolności kredytowej sprzedawcy;

b) niewypłacalność sprzedawcy; oraz

c) naruszenia zobowiązań umownych przez sprzedawcę, wobec których nie zastosowano środków naprawczych, łącznie z niewykonaniem zobowiązania przez sprzedawcę.

6. Sprzedawca składa oświadczenia i zapewnienia, że – według jego najlepszej wiedzy – ekspozycje bazowe objęte sekurytyzacją nie są obciążone, ani w inny sposób objęte warunkami, co do których można przewidzieć, że negatywnie wpłyną na wykonalność prawdziwej sprzedaży lub cesji, lub przeniesienia o takim samym skutku prawnym.

7. Ekspozycje bazowe przeniesione ze sprzedawcy lub scedowane przez niego na rzecz SSPE muszą spełniać wcześniej określone oraz jasne i udokumentowane zdefiniowane kryteria kwalifikowalności, które nie dopuszczają aktywnego zarządzania portfelem tych ekspozycji na zasadzie uznaniowej. Do celów niniejszego ustępu substytucji ekspozycji, które są sprzeczne z oświadczeniami i zapewnieniami, nie uznaje się za aktywne zarządzanie portfelem. Ekspozycje przeniesione na rzecz SSPE po zamknięciu transakcji muszą spełniać kryteria kwalifikowalności zastosowane wobec pierwotnych ekspozycji bazowych.

8. Ekspozycje bazowe nie mogą obejmować jakiegokolwiek pozycji sekurytyzacyjnej.

9. Ekspozycje bazowe są przenoszone po dokonaniu wyboru bez zbędnej zwłoki na rzecz SSPE i nie mogą obejmować – w momencie wyboru – ekspozycji, których dotyczy niewykonanie zobowiązania w rozumieniu art. 178 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, ani ekspozycji wobec dłużnika lub gwaranta o obniżonej wiarygodności kredytowej, którzy, według najlepszej wiedzy jednostki inicjującej lub pierwotnego kredytodawcy:

a) zostali ogłoszeni niewypłacalnymi lub w stosunku do których sąd wydał prawomocny niepodlegający odwołaniu tytuł egzekucyjny na rzecz ich wierzycieli lub przyznał tym wierzycielom odszkodowanie wynikające z nieotrzymania płatności, w ciągu trzech lat przed dniem zainicjowania, lub którzy zostali poddani procesowi restrukturyzacji zadłużenia w odniesieniu do swoich zagrożonych ekspozycji w ciągu trzech lat przed dniem przeniesienia lub cesji ekspozycji bazowych na rzecz SSPE, z wyjątkiem sytuacji gdy:

(i) zrestrukturyzowana ekspozycja bazowa nie wykazuje nowych zaległości od dnia restrukturyzacji, który musi przypadać co najmniej rok przed dniem przeniesienia lub cesji ekspozycji bazowych na rzecz SSPE; oraz

(ii) informacje przekazane przez jednostkę inicjującą, jednostkę sponsorującą oraz SSPE zgodnie z art. 7 ust. 1 akapit pierwszy lit. a) i lit. e) ppkt (i) wyraźnie określają udział procentowy zrestrukturyzowanych ekspozycji bazowych, czas i szczegóły restrukturyzacji, a także dochody z tytułu tych ekspozycji od dnia restrukturyzacji;

b) byli, w momencie inicjowania oraz w stosownych przypadkach, ujęci w publicznym rejestrze kredytowym osób o negatywnej historii kredytowej lub – w przypadku braku takiego publicznego rejestru kredytowego – w innym rejestrze kredytowym, który jest dostępny jednostce inicjującej lub pierwotnemu kredytodawcy; lub

c) otrzymali ocenę kredytową lub punktową ocenę kredytową wskazującą, że ryzyko niewywiązania się przez nich z uzgodnionych umownie płatności jest znacząco wyższe niż w przypadku porównywalnych ekspozycji posiadanych przez jednostkę inicjującą, które nie są objęte sekurytyzacją.

10. W momencie przeniesienia ekspozycji dłużnicy dokonali muszą mieć dokonaną co najmniej jedną płatność, z wyjątkiem przypadku sekurytyzacji odnawialnych zabezpieczonych ekspozycjami płatnymi w jednej racie lub o okresie zapadalności krótszym niż rok, w tym, bez ograniczeń, miesięcznymi spłatami kredytów odnawialnych.

11. Spłata na rzecz posiadaczy pozycji sekurytyzacyjnych nie może być skonstruowana w taki sposób, aby zależeć w głównej mierze od sprzedaży aktywów zabezpieczających ekspozycje bazowe. Nie uniemożliwia to późniejszego rolowania lub refinansowania takich aktywów.

Spłaty na rzecz posiadaczy pozycji sekurytyzacyjnych, których ekspozycje bazowe są zabezpieczone aktywami, których wartość jest gwarantowana lub w pełni zabezpieczona za pomocą zobowiązania odkupu przez sprzedawcę aktywów zabezpieczających ekspozycje bazowe lub przez inną osobę trzecią, nie uznaje się za zależną od sprzedaży aktywów zabezpieczających te ekspozycje bazowe.

12. Ryzyko stopy procentowej i ryzyko walutowe wynikające z sekurytyzacji muszą być odpowiednio ograniczane, a wszelkie środki podejmowane w tym celu muszą być ujawniane. O ile nie odbywa się to w celu zabezpieczenia ryzyka stopy procentowej lub ryzyka walutowego, SSPE nie zawiera kontraktów pochodnych i zapewnia, aby pula ekspozycji bazowych nie obejmowała instrumentów pochodnych. Takie kontrakty pochodne są zawierane i dokumentowane zgodnie ze wspólnymi standardami w dziedzinie finansów międzynarodowych.

13. W dokumentacji transakcji jasno i spójnie określa się definicje, środki naprawcze i działania dotyczące zaległości kredytowych i przypadków niewykonania zobowiązań przez dłużników, restrukturyzacji zadłużenia, umorzenia zadłużenia, odroczenia spłaty, przerw w spłacie, strat, odpisów, odzyskania należności i innych środków naprawczych dotyczących wyników aktywów. W dokumentacji transakcji jasno określa się kolejność płatności, zdarzenia wywołujące zmiany w tej kolejności płatności, a także obowiązek zgłaszania wystąpienia takich zdarzeń. Każdą zmianę w kolejności płatności, która wpłynie w istotny negatywny sposób na spłatę pozycji sekurytyzacyjnej, zgłasza się bez zbędnej zwłoki inwestorom.

14. Jednostka inicjująca i jednostka sponsorująca udostępniają potencjalnym inwestorom przed wyceną dane dotyczące statycznych i dynamicznych historycznych wyników w zakresie niewykonania zobowiązań i strat, takich jak dane dotyczące zaległości kredytowych i niewykonania zobowiązań, w odniesieniu do ekspozycji w znacznym stopniu podobnych do ekspozycji będących przedmiotem sekurytyzacji, a także źródła tych danych i podstawę twierdzenia o podobieństwie. W przypadku gdy jednostka sponsorująca nie ma dostępu do takich danych, uzyskuje ona od sprzedawcy dostęp do danych, na zasadzie statycznej lub dynamicznej, dotyczących historycznych wyników, takich jak dane dotyczące zaległości kredytowych i niewykonania zobowiązań, w odniesieniu do ekspozycji w znacznym stopniu podobnych do ekspozycji będących przedmiotem sekurytyzacji. Wszystkie takie dane obejmują okres nie krótszy niż pięć lat, z wyjątkiem danych dotyczących należności z tytułu dostaw i usług oraz innych należności krótkoterminowych, dla których taki okres obserwacji historycznej wynosi nie mniej niż trzy lata.

15. Transakcje ABCP zabezpiecza się pulą ekspozycji bazowych, które są jednorodne pod względem rodzaju aktywów, z uwzględnieniem cech związanych z przepływami pieniężnymi poszczególnych rodzajów aktywów, łącznie z ich cechami umownymi, cechami dotyczącymi ryzyka kredytowego i przedterminowych spłat. Jedna pula ekspozycji bazowych obejmuje wyłącznie jeden rodzaj aktywów.

Pula ekspozycji bazowych ma pozostały średni ważony okres trwania nie dłuższy niż rok, a rezydualny termin zapadalności żadnej z ekspozycji bazowych nie może przekraczać trzech lat.

Na zasadzie odstępstwa od akapitu drugiego, pule kredytów na zakup samochodu, umów leasingu samochodów i transakcji leasingu sprzętu, mają pozostały średni ważony okres trwania nie dłuższy niż trzy i pół roku, a rezydualny termin zapadalności którejkolwiek z ekspozycji bazowych nie może przekraczać sześciu lat.

Ekspozycje bazowe nie obejmują kredytów zabezpieczonych nieruchomościami mieszkalnymi lub komercyjnymi ani w pełni gwarantowanych kredytów na nieruchomości mieszkalne, o których mowa w art. 129 ust. 1 akapit pierwszy lit. e) rozporządzenia (UE) nr 575/2013. Ekspozycje bazowe muszą zawierać zobowiązania, które są umownie wiążące i egzekwowalne, z możliwością pełnego dochodzenia roszczeń od dłużników, o określonych strumieniach płatności związanych z najmem, kwotą główną, odsetkami lub związanych z jakimikolwiek innymi prawami do otrzymywania dochodów z aktywów uzasadniających takie płatności. Ekspozycje bazowe mogą również generować przychody ze sprzedaży wszelkich aktywów finansowanych lub będących przedmiotem leasingu. Ekspozycje bazowe nie obejmują zbywalnych papierów wartościowych zdefiniowanych w art. 4 ust. 1 pkt 44 dyrektywy 2014/65/UE, innych niż obligacje korporacyjne, i które nie są one notowane w systemie obrotu.

16. Wszelkie płatności odsetek według stóp referencyjnych w ramach aktywów i zobowiązań transakcji ABCP muszą opierać się na ogólnie stosowanych rynkowych stopach procentowych lub ogólnie stosowanych stopach sektorowych odzwierciedlających koszt środków pieniężnych, a nie na złożonych formułach lub instrumentach pochodnych. Płatności odsetek według stóp referencyjnych w ramach zobowiązań transakcji ABCP mogą opierać się na stopach procentowych odzwierciedlających koszt środków finansowych programu ABCP.

17. W wyniku niewykonania zobowiązania przez sprzedawcę lub po wystąpieniu zdarzenia powodującego przyspieszenie spłaty:

- a) SSPE nie zatrzymuje żadnej kwoty środków pieniężnych poza kwotą niezbędną do zapewnienia operacyjnego funkcjonowania SSPE lub systematycznej spłaty inwestorów zgodnie z warunkami umownymi sekurytyzacji, chyba że wyjątkowe okoliczności wymagają zatrzymania kwoty w celu jej wykorzystania, w najlepiej pojętym interesie inwestorów, na wydatki, które pozwolą uniknąć pogorszenia jakości kredytowej ekspozycji bazowych;
- b) inwestorzy posiadający pozycję sekurytyzacyjną otrzymują środki z tytułu kwoty głównej ekspozycji bazowych w drodze sekwencyjnej spłaty pozycji sekurytyzacyjnych w kolejności według uprzywilejowania danej pozycji sekurytyzacyjnej; oraz
- c) żadne przepisy nie mogą wymagać automatycznej likwidacji ekspozycji bazowych według wartości rynkowej.

18. Ekspozycje bazowe są inicjowane w toku zwykłej działalności sprzedawcy zgodnie ze standardami zawierania umów kredytowych, które są nie mniej rygorystyczne niż standardy, jakie sprzedawca stosuje w chwili inicjowania podobnych ekspozycji nieobjętych sekurytyzacją. Standardy zawierania umów kredytowych, na mocy których inicjowane są ekspozycje bazowe, a także wszelkie istotne zmiany w stosunku do wcześniejszych standardów zawierania umów kredytowych są bez zbędnej zwłoki w pełni ujawniane jednostce sponsorującej i innym stronom bezpośrednio posiadającym ekspozycję z tytułu transakcji ABCP. Sprzedawca musi mieć fachową wiedzę w zakresie inicjowania ekspozycji o charakterze podobnym do tych, które są objęte sekurytyzacją.

19. W przypadku gdy transakcja ABCP jest sekurytyzacją odnawialną, w dokumentacji transakcji określa się czynniki wywołujące zakończenie okresu odnawialności, obejmujące co najmniej:

- a) pogorszenie jakości kredytowej ekspozycji bazowych do lub poniżej uprzednio ustalonego progu; oraz
- b) wystąpienie zdarzenia związanego z niewypłacalnością w odniesieniu do sprzedawcy lub jednostki obsługującej.

20. W dokumentacji transakcji jasno określa się:

- a) zobowiązania umowne, obowiązki i zadania jednostki sponsorującej, jednostki obsługującej i powiernika, o ile taki jest, oraz innych dostawców usług pomocniczych;
- b) procedury i zadania niezbędne do zapewnienia, aby niewykonanie zobowiązania lub niewypłacalność jednostki obsługującej nie spowodowały zakończenia obsługi;
- c) postanowienia zapewniające zastąpienie kontrahentów instrumentów pochodnych oraz banku, w którym prowadzony jest rachunek, w przypadku niewykonania przez nich zobowiązania, ich niewypłacalności oraz innych określonych zdarzeń, w stosownych przypadkach; oraz
- d) w jaki sposób jednostka sponsorująca spełnia wymogi określone w art. 25 ust. 3.

21. EUNB, w ścisłej współpracy z ESMA i EIOPA, opracuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu doprecyzowania, które ekspozycje bazowe, o których mowa w ust. 15, uznaje się za jednorodne.

EUNB przedłoży Komisji projekt tych regulacyjnych standardów technicznych do dnia 18 lipca 2018 r.

Komisja jest uprawniona do uzupełniania niniejszego rozporządzenia w drodze przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w niniejszym ustępie, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 25

Jednostka sponsorująca programu ABCP

1. Jednostka sponsorująca programu ABCP jest instytucją kredytową nadzorowaną na podstawie dyrektywy 2013/36/UE.
2. Jednostka sponsorująca programu ABCP jest dostawcą instrumentu wsparcia płynności i wspiera wszystkie pozycje sekurytyzacyjne na poziomie programu ABCP, obejmując takim wsparciem wszystkie ryzyka płynności i ryzyka kredytowe oraz wszelkie istotne ryzyka rozmycia sekurytyzowanych ekspozycji, a także wszelkie inne koszty na poziomie transakcji i na poziomie programu, jeżeli są niezbędne w celu zagwarantowania inwestorowi pełnej płatności jakiegokolwiek kwoty w ramach ABCP z takim wsparciem. Jednostka sponsorująca ujawnia inwestorom opis wsparcia udzielanego na poziomie transakcji, łącznie z opisem dostarczonych instrumentów wsparcia płynności.
3. Aby móc sponsorować program ABCP będący STS, instytucja kredytowa musi najpierw wykazać przed swoim właściwym organem, że pełnienie przez nią roli określonej w ust. 2 nie zagraża jej wypłacalności i płynności, nawet w przypadku skrajnie trudnej sytuacji na rynku.

Wymóg, o którym mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, uznaje się za spełniony, gdy właściwy organ stwierdzi na podstawie przeglądu i oceny, o których mowa w art. 97 ust. 3 dyrektywy 2013/36/UE, że uregulowania, strategię, procesy i mechanizmy wdrożone przez tę instytucję kredytową, a także jej fundusze własne i płynność zapewniają należyte zarządzanie ryzykiem i ochronę przed nim.

4. Jednostka sponsorująca przeprowadza własną analizę *due diligence* oraz weryfikuje zgodność z wymogami określonymi w art. 5 ust. 1 i 3 niniejszego rozporządzenia, stosownie do sytuacji. Weryfikuje również, czy sprzedawca dysponuje zdolnościami obsługi oraz procesami ściągania należności, które spełniają wymogi określone w art. 265 ust. 2 lit. h)–p) rozporządzenia (UE) nr 575/2013 lub równoważne wymogi w państwach trzecich.

5. Sprzedawca, na poziomie transakcji, lub jednostka sponsorująca, na poziomie programu ABCP, muszą spełniać wymóg dotyczący zatrzymania ryzyka, o którym mowa w art. 6.

6. Jednostka sponsorująca odpowiada za przestrzeganie przepisów art. 7 na poziomie programu ABCP oraz za udostępnianie potencjalnym inwestorom przed wyceną na ich żądanie:

a) zbiorczych informacji wymaganych na podstawie art. 7 ust. 1 akapit pierwszy lit. a); oraz

b) informacji wymaganych na podstawie art. 7 ust. 1 akapit pierwszy lit. b)–e) co najmniej w formie projektu lub we wstępnej formie.

7. W przypadku gdy jednostka sponsorująca nie odnowi zobowiązania finansowego dotyczącego instrumentu wsparcia płynności przed jego wygaśnięciem, taki instrument wsparcia płynności zostaje wykorzystany, a zapadające papiery wartościowe spłacone.

Artykuł 26

Wymogi na poziomie programu

1. Wszystkie transakcje ABCP w ramach programu ABCP muszą spełniać wymogi art. 24 ust. 1-8 oraz ust. 12-20.

Maksymalnie 5 % zbiorczej kwoty ekspozycji, które są ekspozycjami bazowymi transakcji ABCP i które są finansowane w ramach programu ABCP, może tymczasowo nie spełniać wymogów art. 24 ust. 9, 10 i 11, nie wpływając na status STS programu ABCP.

Do celów akapitu drugiego niniejszego ustępu próbka ekspozycji bazowych regularnie podlega zewnętrznej weryfikacji prowadzonej przez odpowiednią i niezależną stronę.

2. Pozostały średni ważony okres trwania ekspozycji bazowych programu ABCP nie może być dłuższy niż dwa lata.

3. Program ABCP musi być w pełni wspierany przez jednostkę sponsorującą zgodnie z art. 25 ust. 2.

4. Program ABCP nie obejmuje jakiegokolwiek resekurytyzacji, a wsparcie jakości kredytowej nie ustanawia dodatkowej warstwy transz na poziomie programu.

5. Papiery wartościowe wyemitowane w ramach programu ABCP nie mogą zawierać opcji kupna, klauzuli rozszerzenia ani innych klauzul mających wpływ na ostateczny termin zapadalności tych papierów, w przypadku gdy takie opcje lub klauzule mogą być wykonywane według uznania sprzedawcy, jednostki sponsorującej lub SSPE.

6. Ryzyko stopy procentowej i ryzyko walutowe powstające na poziomie programu ABCP muszą być odpowiednio ograniczane, a wszelkie środki podejmowane w tym celu muszą być ujawniane. O ile nie odbywa się to w celu zabezpieczenia ryzyka walutowego lub ryzyka stopy procentowej, SSPE nie zawiera kontraktów pochodnych i zapewnia, aby pula ekspozycji bazowych nie obejmowała instrumentów pochodnych. Takie kontrakty pochodne są zawierane i dokumentowane zgodnie ze wspólnymi standardami w dziedzinie finansów międzynarodowych.

7. W dokumentacji związanej z programem ABCP określa się jasno:

a) obowiązki powiernika oraz innych podmiotów mających obowiązki powiernicze, o ile takie istnieją, wobec inwestorów;

b) zobowiązania umowne, obowiązki i zadania jednostki sponsorującej, która ma fachową wiedzę w zakresie zawierania umów kredytowych, powiernika, o ile taki istnieje, oraz innych dostawców usług pomocniczych;

c) procedury i zadania niezbędne do zapewnienia, aby niewykonanie zobowiązania lub niewypłacalność jednostki obsługującej nie spowodowały zakończenia obsługi;

- d) postanowienia dotyczące zastąpienia kontrahentów instrumentów pochodnych oraz banku, w którym prowadzony jest rachunek, na poziomie programu ABCP w przypadku niewykonania przez nich zobowiązania, ich niewypłacalności oraz innych określonych zdarzeń, jeżeli instrument wsparcia płynności nie pokrywa takich zdarzeń;
  - e) że – w przypadku wystąpienia określonych zdarzeń, niewykonania zobowiązania lub niewypłacalności jednostki sponsorującej – przewidziane są środki naprawcze w celu osiągnięcia, stosownie do sytuacji, zabezpieczenia zobowiązań finansowych lub zastąpienia dostawcy instrumentu wsparcia płynności; oraz
  - f) że instrument wsparcia płynności zostaje wykorzystany, a zapadające papiery wartościowe spłacone, w przypadku gdy jednostka sponsorująca nie odnowi zobowiązania finansowego dotyczącego instrumentu wsparcia płynności przed jego wygaśnięciem.
8. Jednostka obsługująca musi mieć fachową wiedzę w zakresie obsługi ekspozycji o charakterze podobnym do tych, które są objęte sekurytyzacją, oraz musi mieć dobrze udokumentowane zasady, procedury i środki kontroli zarządzania ryzykiem w odniesieniu do obsługi ekspozycji.

SEKCJA 3

Zgłoszenie STS

Artykuł 27

Wymogi dotyczące zgłoszenia STS

1. Jednostki inicjujące i jednostki sponsorujące wspólnie zgłaszają ESMA – za pomocą szablonu, o którym mowa w ust. 7 niniejszego artykułu – sytuację, w której sekurytyzacja spełnia wymogi art. 19–22 lub art. 23–26 („zgłoszenie STS”). W przypadku programu ABCP tylko jednostka sponsorująca odpowiada za zgłoszenie tego programu oraz, w jego ramach, transakcji ABCP spełniających wymogi art. 24.

Zgłoszenie STS obejmuje wyjaśnienie przedstawione przez jednostkę inicjującą i jednostkę sponsorującą dotyczące sposobu spełnienia każdego z kryteriów STS określonych w art. 20–22 lub w art. 24–26.

ESMA publikuje zgłoszenie STS na swojej urzędowej stronie internetowej zgodnie z ust. 5. Jednostki inicjujące i jednostki sponsorujące sekurytyzacji informują swoje właściwe organy o zgłoszeniu STS oraz wyznaczają spośród siebie jedną jednostkę, która będzie pierwszym punktem kontaktowym dla inwestorów i właściwych organów.

2. Jednostka inicjująca, jednostka sponsorująca lub SSPE mogą korzystać z usług osoby trzeciej upoważnionej zgodnie z art. 28 w celu sprawdzenia, czy sekurytyzacja spełnia wymogi art. 19–22 lub art. 23–26. Jednakże korzystanie z takich usług w żadnych okolicznościach nie może wpływać na odpowiedzialność jednostki inicjującej, jednostki sponsorującej lub SSPE w zakresie ich obowiązków prawnych wynikających z niniejszego rozporządzenia. Korzystanie z takich usług nie może wpływać na obowiązki nałożone na inwestorów instytucjonalnych zgodnie z art. 5.

W przypadku gdy jednostka inicjująca, jednostka sponsorująca lub SSPE korzystają z usług osoby trzeciej upoważnionej na mocy art. 28 do oceny zgodności danej sekurytyzacji z art. 19–22 lub art. 23–26, zgłoszenie STS obejmuje oświadczenie stwierdzające, że zgodność z kryteriami STS została potwierdzona przez tę upoważnioną osobę trzecią. Zgłoszenie zawiera imię i nazwisko lub nazwę upoważnionej osoby trzeciej, jej miejsce prowadzenia działalności oraz nazwę właściwego organu, który ją upoważnił.

3. W przypadku gdy jednostka inicjująca lub pierwotny kredytodawca nie są instytucją kredytową lub firmą inwestycyjną zdefiniowanymi w art. 4 ust. 1 pkt 1 i 2 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, z siedzibą w Unii, zgłoszeniu na podstawie ust. 1 niniejszego artykułu towarzyszą następujące elementy:

- a) potwierdzenie jednostki inicjującej lub pierwotnego kredytodawcy, że udzielanie przez nich kredytów odbywa się na podstawie należytych i ściśle zdefiniowanych kryteriów oraz jasno określonych procesów zatwierdzania, zmiany, odnawiania i finansowania tych kredytów, jak również że posiadają oni skuteczne systemy w celu stosowania tych procesów zgodnie z art. 9 niniejszego rozporządzenia; oraz
- b) oświadczenie jednostki inicjującej lub pierwotnego kredytodawcy co do tego, czy udzielanie kredytów, o którym mowa w lit. a), podlega nadzorowi.

4. Jeżeli sekurytyzacja nie spełnia już wymogów art. 19–22 lub art. 23–26, jednostka inicjująca i jednostka sponsorująca natychmiast zgłaszają to ESMA oraz informują swoje właściwe organy.

5. ESMA prowadzi na swojej urzędowej stronie internetowej wykaz wszystkich sekurytyzacji, w odniesieniu do których jednostki inicjujące i jednostki sponsorujące zgłosiły mu, że sekurytyzacje te spełniają wymogi art. 19–22 lub art. 23–26. ESMA natychmiast dodaje każdą sekurytyzację zgłoszoną w ten sposób do tego wykazu oraz aktualizuje ten wykaz, gdy konkretne sekurytyzacje nie są już uznawane za sekurytyzacje STS w wyniku decyzji właściwych organów lub zgłoszenia jednostki inicjującej lub jednostki sponsorującej. W przypadku gdy właściwy organ nałożył sankcje administracyjne zgodnie z art. 32, natychmiast zgłasza ten fakt do ESMA. ESMA natychmiast zaznacza w wykazie, że w odniesieniu do danej sekurytyzacji właściwy organ nałożył sankcje administracyjne.

6. ESMA, w ścisłej współpracy z EUNB i EIOPA, opracuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia informacji, jakie jednostka inicjująca, jednostka sponsorująca oraz SSPE muszą dostarczyć, aby wypełnić obowiązki, o których mowa w ust. 1.

ESMA przedłoży Komisji projekt tych regulacyjnych standardów technicznych do dnia 18 lipca 2018 r.

Komisja jest uprawniona do uzupełniania niniejszego rozporządzenia w drodze przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w niniejszym ustępie, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

7. Aby zapewnić jednolite warunki wykonywania niniejszego rozporządzenia, ESMA – w ścisłej współpracy z EUNB i EIOPA – opracuje projekty wykonawczych standardów technicznych w celu ustanowienia szablonów, które mają być stosowane na potrzeby przekazywania informacji, o których mowa w ust. 6.

ESMA przedłoży Komisji projekt tych wykonawczych standardów technicznych do dnia 18 lipca 2018 r.

Komisji powierza się uprawnienia do przyjęcia wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w niniejszym ustępie, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 28

Weryfikacja zgodności STS przez osobę trzecią

1. Osoba trzecia, o której mowa w art. 27 ust. 2, jest upoważniona przez właściwy organ do oceny zgodności sekurytyzacji z kryteriami STS określonymi w art. 19–22 lub art. 23–26. Właściwy organ udziela upoważnienia, jeżeli spełnione są poniższe warunki:

- a) osoba trzecia pobiera wyłącznie niedyskryminacyjne i oparte na kosztach opłaty od jednostek inicjujących, jednostek sponsorujących lub SSPE uczestniczących w sekurytyzacjach, które są przedmiotem oceny osoby trzeciej, bez różnicowania opłat w zależności od wyników swojej oceny lub w powiązaniu z tymi wynikami;
- b) osoba trzecia nie jest ani podmiotem objętym regulacją zdefiniowaną w art. 2 pkt 4 dyrektywy 2002/87/WE, ani agencją ratingową zdefiniowaną w art. 3 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 1060/2009, a wyniki innych rodzajów działalności danej osoby trzeciej nie narażają na szwank niezależności ani uczciwości jej oceny;
- c) osoba trzecia nie świadczy w jakiegokolwiek postaci usług doradczych, usług z zakresu audytu lub równoważnych usług na rzecz jednostki inicjującej, jednostki sponsorującej ani SSPE uczestniczących w sekurytyzacjach, które są przedmiotem oceny osoby trzeciej;
- d) członkowie organu zarządzającego osoby trzeciej mają kwalifikacje zawodowe, wiedzę i doświadczenie odpowiednie do zadania wykonywanego przez osobę trzecią, są osobami uczciwymi i cieszącymi się nieposzlakowaną opinią;
- e) niezależni dyrektorzy stanowią co najmniej jedną trzecią składu organu zarządzającego osoby trzeciej, przy czym są to nie mniej niż dwie osoby;
- f) osoba trzecia podejmuje wszelkie kroki niezbędne do zapewnienia, aby na weryfikację zgodności STS nie miały wpływu jakiejkolwiek istniejące lub potencjalne konflikty interesów lub relacje biznesowe, w których uczestniczy dana osoba trzecia, jej wspólnicy lub członkowie, kierownictwo, pracownicy lub jakiejkolwiek inne osoby fizyczne, z których usług korzysta osoba trzecia lub których usługi kontroluje. W tym celu osoba trzecia ustanawia, utrzymuje, egzekwuje i dokumentuje skuteczny system kontroli wewnętrznej regulujący realizację strategii i procedur mających na celu identyfikowanie potencjalnych konfliktów interesów oraz zapobieganie im. Zidentyfikowane potencjalne lub istniejące konflikty interesów są bezzwłocznie eliminowane lub minimalizowane oraz ujawniane. Osoba trzecia ustanawia, utrzymuje, egzekwuje i dokumentuje adekwatne procedury i procesy w celu zapewnienia niezależności oceny zgodności STS. Osoba trzecia okresowo monitoruje te strategie i procedury oraz dokonuje ich przeglądu, aby dokonać oceny ich skuteczności oraz ocenić konieczność ich aktualizacji; oraz
- g) osoba trzecia może wykazać, że ma właściwe operacyjne środki ochronne i wewnętrzne procesy, które umożliwiają jej ocenę zgodności STS.

Właściwy organ cofa upoważnienie, gdy uzna, że osoba trzecia w sposób istotny nie spełnia warunków określonych w akapicie pierwszym.

2. Osoba trzecia upoważniona zgodnie z ust. 1 bezzwłocznie powiadamia swój właściwy organ o wszelkich istotnych zmianach w informacjach przekazanych na podstawie tego ustępu lub o wszelkich innych zmianach, co do których można by racjonalnie przyjąć, że wpływają one na ocenę przeprowadzaną przez ten właściwy organ.

3. Właściwy organ może pobierać od osoby trzeciej, o której mowa w ust. 1, oparte na kosztach opłaty, aby pokryć niezbędne wydatki związane z oceną wniosków o upoważnienie oraz z późniejszym monitorowaniem spełnienia warunków określonych w ust. 1.

4. ESMA opracuje projekty regulacyjnych standardów technicznych określających informacje, jakie należy przekazywać właściwym organom we wniosku o upoważnienie osoby trzeciej zgodnie z ust. 1.

ESMA przedłoży Komisji projekt tych regulacyjnych standardów technicznych do dnia 18 lipca 2018 r.

Komisja jest uprawniona do uzupełniania niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w niniejszym ustępie, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

ROZDZIAŁ 5

NADZÓR

Artykuł 29

Wyznaczenie właściwych organów

1. Wypełnianie obowiązków określonych w art. 5 niniejszego rozporządzenia jest nadzorowane przez następujące właściwe organy zgodnie z uprawnieniami przyznanymi na mocy odpowiednich aktów prawnych:

- a) w przypadku zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji – właściwy organ wyznaczony zgodnie z art. 13 pkt 10 dyrektywy 2009/138/WE;
- b) w przypadku zarządzających alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi – właściwy organ wyznaczony zgodnie z art. 44 dyrektywy 2011/61/UE;
- c) w przypadku UCITS i spółek zarządzających UCITS – właściwy organ wyznaczony zgodnie z art. 97 dyrektywy 2009/65/WE;
- d) w przypadku instytucji pracowniczych programów emerytalnych – właściwy organ wyznaczony zgodnie z art. 6 lit. g) dyrektywy 2003/41/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾;
- e) w przypadku instytucji kredytowych lub firm inwestycyjnych – właściwy organ wyznaczony zgodnie z art. 4 dyrektywy 2013/36/UE, w tym EBC w odniesieniu do szczególnych zadań powierzonych mu na mocy rozporządzenia (UE) nr 1024/2013.

2. Właściwe organy odpowiedzialne za nadzór nad jednostkami sponsorującymi zgodnie z art. 4 dyrektywy 2013/36/UE, w tym EBC w odniesieniu do szczególnych zadań powierzonych mu na mocy rozporządzenia (UE) nr 1024/2013, nadzorują wypełnianie przez jednostki sponsorujące obowiązków określonych w art. 6, 7, 8 i 9 niniejszego rozporządzenia.

3. W przypadku gdy jednostki inicjujące, pierwotni kredytodawcy oraz SSPE są podmiotami nadzorowanymi zgodnie z dyrektywami 2003/41/WE, 2009/138/WE, 2009/65/WE, 2011/61/UE i 2013/36/UE oraz rozporządzeniem (UE) nr 1024/2013, odpowiednie właściwe organy wyznaczone zgodnie z tymi aktami, w tym EBC w odniesieniu do szczególnych zadań powierzonych mu na mocy rozporządzenia (UE) nr 1024/2013, nadzorują wypełnianie obowiązków określonych w art. 6, 7, 8 i 9 niniejszego rozporządzenia.

4. W przypadku jednostek inicjujących, pierwotnych kredytodawców oraz SSPE z siedzibą w Unii i nieobjętych unijnymi aktami ustawodawczymi, o których mowa w ust. 3, państwa członkowskie wyznaczają jeden lub większą liczbę właściwych organów do celów nadzorowania wypełniania obowiązków określonych w art. 6, 7, 8 i 9. Państwa członkowskie informują Komisję i ESMA o wyznaczeniu właściwych organów na podstawie niniejszego ustępu do dnia 1 stycznia 2019 r. Obowiązek ten nie ma zastosowania w odniesieniu do tych podmiotów, które jedynie sprzedają ekspozycje w ramach programu ABCP lub innej transakcji sekurytyzacyjnej, lub programu sekurytyzacyjnego oraz nie inicjują aktywnie ekspozycji, mając za główny cel regularne ich sekurytyzowanie.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/41/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 czerwca 2003 r. w sprawie działalności instytucji pracowniczych programów emerytalnych oraz nadzoru nad takimi instytucjami (Dz.U. L 235 z 23.9.2003, s. 10).

5. Państwa członkowskie wyznaczają jeden lub większą liczbę właściwych organów w celu nadzorowania przestrzegania przepisów art. 18–27 przez jednostki inicjujące, jednostki sponsorujące oraz SSPE oraz przepisów art. 28 przez osoby trzecie. Państwa członkowskie informują Komisję i ESMA o wyznaczeniu właściwych organów na podstawie niniejszego ustępu do dnia 18 stycznia 2019 r.

6. Ust. 5 niniejszego artykułu nie ma zastosowania w odniesieniu do tych podmiotów, które jedynie sprzedają ekspozycje w ramach programu ABCP lub innej transakcji sekurytyzacyjnej, lub programu sekurytyzacyjnego oraz nie inicjują aktywnie ekspozycji, mając za główny cel regularne ich sekurytyzowanie. W takim przypadku jednostka inicjująca lub jednostka sponsorująca weryfikują, czy podmioty te wypełniają stosowne obowiązki określone w art. 18–27.

7. ESMA zapewnia spójne stosowanie i egzekwowanie obowiązków określonych w art. 18–27 niniejszego rozporządzenia zgodnie z zadaniami i uprawnieniami określonymi w rozporządzeniu (UE) nr 1095/2010. ESMA monitoruje unijny rynek sekurytyzacji zgodnie z art. 39 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 600/2014⁽¹⁾ oraz stosuje, w stosownych przypadkach, swoje uprawnienia do tymczasowej interwencji zgodnie z art. 40 rozporządzenia (UE) nr 600/2014.

8. ESMA publikuje i regularnie aktualizuje na swojej urzędowej stronie internetowej wykaz właściwych organów, o których mowa w niniejszym artykule.

Artykuł 30

Uprawnienia właściwych organów

1. Każde państwo członkowskie zapewnia, aby właściwy organ, wyznaczony zgodnie z art. 29 ust. 1–5, posiadał uprawnienia nadzorcze i dochodzeniowe oraz uprawnienia do nakładania sankcji niezbędne do wypełniania jego obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia.

2. Właściwy organ regularnie dokonuje przeglądu zasad, procesów i mechanizmów wdrażanych przez jednostki inicjujące, jednostki sponsorujące, SSPE oraz pierwotnych kredytodawców w celu zapewnienia zgodności z niniejszym rozporządzeniem.

Przegląd, o którym mowa w akapicie pierwszym, obejmuje:

- a) procesy i mechanizmy służące prawidłowemu mierzeniu i stałemu utrzymywaniu istotnego udziału gospodarczego netto, gromadzenie i terminowe ujawnianie wszystkich informacji udostępnianych zgodnie z art. 7, a także kryteria udzielania kredytu zgodnie z art. 9;
- b) w odniesieniu do sekurytyzacji STS, które nie są sekurytyzacjami w ramach programu ABCP – procesy i mechanizmy służące zapewnieniu przestrzegania przepisów art. 20 ust. 7–12, art. 21 ust. 7 i art. 22; oraz
- c) w odniesieniu do sekurytyzacji STS, które są sekurytyzacjami w ramach programu ABCP – procesy i mechanizmy służące zapewnieniu, w odniesieniu do transakcji ABCP, przestrzegania przepisów art. 24, a w odniesieniu do programów ABCP – art. 26 ust. 7 i 8.

3. Właściwe organy wymagają, aby ryzyka z tytułu transakcji sekurytyzacyjnych, w tym ryzyka utraty reputacji, były oceniane i uwzględniane za pomocą odpowiednich polityk i procedur jednostek inicjujących, jednostek sponsorujących, SSPE oraz pierwotnych kredytodawców.

4. Właściwy organ monitoruje, stosownie do sytuacji, szczególnie wpływ, jaki udział w rynku sekurytyzacji wywiera na stabilność instytucji finansowej, która działa jako pierwotny kredytodawca, jednostka inicjująca, jednostka sponsorująca lub inwestor, w ramach nadzoru ostrożnościowego prowadzonego przez ten organ w obszarze sekurytyzacji, z uwzględnieniem – bez uszczerbku dla surowszych uregulowań sektorowych – następujących elementów:

- a) wielkości buforów kapitałowych;
- b) wielkości buforów płynnościowych; oraz
- c) ryzyka płynności dla inwestorów wynikającego z niedopasowania terminów zapadalności między ich finansowaniem a inwestycjami.

W przypadkach gdy właściwy organ wykryje istotne ryzyko dla stabilności finansowej instytucji finansowej lub systemu finansowego jako całości, niezależnie od jego obowiązków wynikających z art. 36, podejmuje działania służące ograniczeniu tych ryzyk, informuje o swych ustaleniach wyznaczony organ właściwy dla instrumentów makroostrożnościowych na podstawie rozporządzenia (UE) nr 575/2013 oraz ERRS.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 600/2014 z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 84).

5. Właściwy organ monitoruje wszelkie przypadki możliwego obchodzenia obowiązków określonych w art. 6 ust. 2 zapewnia stosowanie sankcji zgodnie z art. 32 i 33.

Artykuł 31

Makroostrożnościowy nadzór nad rynkiem sekurytyzacji

1. W granicach swojego mandatu ERRS jest odpowiedzialna za nadzór makroostrożnościowy nad unijnym rynkiem sekurytyzacji.

2. Aby przyczynić się do zapobiegania systemowym ryzykom dla stabilności finansowej w Unii, które wynikają ze zmian w ramach systemu finansowego, lub przyczyniać się do ograniczania tych ryzyk, z uwzględnieniem zmian o charakterze makroekonomicznym, tak aby unikać okresów powszechnie występującej trudnej sytuacji finansowej, ERRS stale monitoruje rozwój sytuacji na rynkach sekurytyzacji. W przypadku gdy ERRS uzna to za konieczne, lub co najmniej co trzy lata, aby zwrócić uwagę na ryzyka dla stabilności finansowej, ERRS – we współpracy z EUNB – publikuje sprawozdanie na temat wpływu rynku sekurytyzacji na stabilność finansową. W przypadku zaobserwowania istotnych ryzyk, ERRS wydaje ostrzeżenia oraz, w stosownych przypadkach, zalecenia w sprawie działań zaradczych w odpowiedzi na te ryzyka na podstawie art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1092/2010, w tym w sprawie stosowności zmodyfikowania poziomów zatrzymania ryzyka lub w sprawie podjęcia innych środków makroostrożnościowych, skierowane do Komisji, Europejskich Urzędów Nadzoru oraz państw członkowskich. Komisja, Europejskie Urzędy Nadzoru oraz państwa członkowskie zgodnie z art. 17 rozporządzenia (UE) nr 1092/2010 przekazują ERRS, Parlamentowi Europejskiemu i Radzie informacje na temat działań podjętych w odpowiedzi na zalecenie oraz przedstawiają odpowiednie uzasadnienie w przypadku każdego niepodjęcia działań w terminie trzech miesięcy od dnia przekazania zalecenia adresatom.

Artykuł 32

Sankcje administracyjne i środki naprawcze

1. Bez uszczerbku dla prawa państw członkowskich do wprowadzania i nakładania sankcji karnych na podstawie art. 34, państwa członkowskie ustanawiają przepisy określające stosowne sankcje administracyjne, w przypadku zaniebdania lub umyślnego naruszenia, oraz środki naprawcze, mające zastosowanie co najmniej w sytuacjach, gdy:

- a) jednostka inicjująca, jednostka sponsorująca lub pierwotny kredytodawca nie spełnili wymogów określonych w art. 6;
- b) jednostka inicjująca, jednostka sponsorująca lub SSPE nie spełniły wymogów określonych w art. 7;
- c) jednostka inicjująca, jednostka sponsorująca lub pierwotny kredytodawca nie spełnili kryteriów określonych w art. 9;
- d) jednostka inicjująca, jednostka sponsorująca lub SSPE nie spełniły wymogów określonych w art. 18;
- e) sekurytyzacja jest oznaczona jako sekurytyzacja STS, a jednostka inicjująca, jednostka sponsorująca lub SSPE tej sekurytyzacji nie spełniły wymogów określonych w art. 19–22 lub art. 23–26;
- f) jednostka inicjująca lub jednostka sponsorująca dokonują wprowadzającego w błąd zgłoszenia na podstawie art. 27 ust. 1;
- g) jednostka inicjująca lub jednostka sponsorująca nie spełniły wymogów określonych w art. 27 ust. 4; lub
- h) osoba trzecia upoważniona na podstawie art. 28 nie powiadomiła o istotnych zmianach w informacjach przekazanych zgodnie z art. 28 ust. 1 lub o jakichkolwiek innych zmianach, co do których można by racjonalnie przyjąć, że wpływają na ocenę przeprowadzaną przez jej właściwy organ.

Państwa członkowskie zapewniają także skuteczne wdrażanie sankcji administracyjnych lub środków naprawczych.

Te sankcje i środki muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające.

2. Państwa członkowskie powierzają właściwym organom uprawnienia do stosowania co najmniej następujących sankcji i środków w przypadku naruszeń, o których mowa w ust. 1:

- a) publiczne oświadczenie, w którym wskazuje się tożsamość osoby fizycznej lub prawnej oraz charakter naruszenia zgodnie z art. 37;
- b) nakaz zobowiązujący osobę fizyczną lub prawną do zaprzestania danego postępowania oraz do powstrzymania się od ponownego podejmowania tego postępowania;
- c) tymczasowy zakaz wobec każdego członka organu zarządzającego jednostki inicjującej, jednostki sponsorującej lub SSPE lub każdej innej osoby fizycznej, które uznano za odpowiedzialne za naruszenie, uniemożliwiający sprawowanie przez nie funkcji zarządzających w takich przedsiębiorstwach;

- d) w przypadku naruszenia, o którym mowa w ust. 1 akapit pierwszy lit. e) lub f) niniejszego artykułu – tymczasowy zakaz wobec jednostki inicjującej i jednostki sponsorującej uniemożliwiający im zgłaszanie na podstawie art. 27 ust. 1, że sekurytyzacja spełnia wymogi określone w art. 19–22 lub art. 23–26;
- e) w przypadku osoby fizycznej – maksymalne administracyjne sankcje pieniężne w wysokości co najmniej 5 000 000 EUR lub, w państwach członkowskich, których walutą nie jest euro, równowartość tej kwoty w walucie krajowej na dzień 17 stycznia 2018 r.;
- f) w przypadku osoby prawnej – maksymalne administracyjne sankcje pieniężne w wysokości co najmniej 5 000 000 EUR lub, w państwach członkowskich, których walutą nie jest euro, równowartość tej kwoty w walucie krajowej na dzień 17 stycznia 2018 r. lub do 10 % całkowitego rocznego obrotu netto danej osoby prawnej, ustalonego na podstawie ostatniego dostępnego sprawozdania finansowego zatwierzonego przez organ zarządzający; w przypadku gdy dana osoba prawna jest jednostką dominującą lub jednostką zależną jednostki dominującej, która musi sporządzić skonsolidowane sprawozdanie finansowe zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE⁽¹⁾, stosowny całkowity roczny obrót netto oznacza całkowity roczny obrót netto lub analogiczny rodzaj dochodu zgodnie z odpowiednimi aktami ustawodawczymi z zakresu rachunkowości, ustalony na podstawie ostatniego dostępnego skonsolidowanego sprawozdania finansowego zatwierzonego przez organ zarządzający jednostki dominującej najwyższego szczebla;
- g) maksymalne administracyjne sankcje pieniężne w wysokości równej co najmniej dwukrotności kwoty korzyści uzyskanych w wyniku naruszenia, w przypadku gdy możliwe jest ustalenie kwoty takich korzyści, nawet jeśli kwota ta przekracza kwoty maksymalne określone w lit. e) i f);
- h) w przypadku naruszenia, o którym mowa w ust. 1 akapit pierwszy lit. f) niniejszego artykułu – tymczasowe cofnięcie upoważnienia, o którym mowa w art. 28, osobie trzeciej upoważnionej do sprawdzania zgodności sekurytyzacji z art. 19–22 lub art. 23–26.
3. W przypadku gdy przepisy, o których mowa w ust. 1, mają zastosowanie do osób prawnych, państwa członkowskie powierzają właściwym organom uprawnienie do stosowania sankcji administracyjnych i środków naprawczych określonych w ust. 2, z zastrzeżeniem warunków przewidzianych w prawie krajowym, wobec członków organu zarządzającego oraz innych osób fizycznych, które w świetle prawa krajowego ponoszą odpowiedzialność za naruszenie.
4. Państwa członkowskie zapewniają, aby każda decyzja nakładająca sankcje administracyjne lub środki naprawcze określone w ust. 2 była właściwie uzasadniona i podlegała prawu do odwołania.

Artykuł 33

Wykonywanie uprawnień do nakładania sankcji administracyjnych i środków naprawczych

1. Właściwe organy wykonują uprawnienia do nakładania sankcji administracyjnych i środków naprawczych, o których mowa w art. 32, zgodnie ze swoimi krajowymi ramami prawnymi, stosownie do sytuacji:
- a) bezpośrednio;
- b) we współpracy z innymi organami;
- c) w drodze przekazania uprawnień innym organom, zachowując odpowiedzialność za wykonanie tych zadań;
- d) zwracając się do właściwych organów sądowych.
2. Ustalając rodzaj i poziom sankcji administracyjnej lub środka naprawczego nakładanych na mocy art. 32, właściwe organy biorą pod uwagę zakres, w jakim dane naruszenie ma charakter umyślny lub jest wynikiem zaniedbania, oraz wszystkie inne stosowne okoliczności, w tym również, w stosownych przypadkach:
- a) istotność, wagę i czas trwania naruszenia;
- b) stopień odpowiedzialności osoby fizycznej lub prawnej odpowiedzialnej za naruszenie;
- c) sytuację finansową odpowiedzialnej osoby fizycznej lub prawnej;
- d) skalę zysków uzyskanych lub strat unikniętych przez odpowiedzialną osobę fizyczną lub prawną, o ile można takie zyski lub straty ustalić;
- e) straty poniesione przez osoby trzecie w związku z naruszeniem, o ile można je ustalić;

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie rocznych sprawozdań finansowych, skonsolidowanych sprawozdań finansowych i powiązanych sprawozdań niektórych rodzajów jednostek, zmieniająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/43/WE oraz uchylająca dyrektywy Rady 78/660/EWG i 83/349/EWG (Dz.U. L 182 z 29.6.2013, s. 19).

- f) zakres współpracy odpowiedzialnej osoby fizycznej lub prawnej z właściwym organem, bez uszczerbku dla potrzeby zapewnienia rekompensaty zysków uzyskanych lub strat unikniętych przez tę osobę;
- g) uprzednie naruszenia popełnione przez odpowiedzialną osobę fizyczną lub prawną.

Artykuł 34

Sankcje karne

1. Państwa członkowskie mogą zdecydować o nieustanowieniu przepisów dotyczących sankcji administracyjnych lub środków naprawczych w odniesieniu do naruszeń, które podlegają sankcjom karnym na podstawie ich prawa krajowego.
2. W przypadku gdy państwa członkowskie postanowiły, zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu, ustanowić sankcje karne za naruszenie, o którym mowa w art. 32 ust. 1, zapewniają one wprowadzenie odpowiednich środków, tak aby właściwe organy miały wszystkie niezbędne uprawnienia do współpracy z organami sądowymi, organami ścigania lub organami wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych w ramach ich jurysdykcji w celu otrzymywania szczegółowych informacji dotyczących postępowań przygotowawczych lub sądowych w sprawach karnych, wszczętych w przypadku naruszeń, o których mowa w art. 32 ust. 1, oraz przekazywania tych samych informacji innym właściwym organom, a także ESMA, EUNB i EIOPA w celu wypełnienia ich obowiązku współpracy do celów niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 35

Obowiązki dotyczące powiadamiania

Państwa członkowskie powiadamiają Komisję, ESMA, EUNB oraz EIOPA o przepisach ustawowych, wykonawczych i administracyjnych wykonujących przepisy niniejszego rozdziału, w tym o wszelkich odpowiednich przepisach prawa karnego, do dnia 18 stycznia 2019 r. Państwa członkowskie bez zbędnej zwłoki powiadamiają Komisję, ESMA, EUNB oraz EIOPA o wszelkich późniejszych zmianach tych przepisów.

Artykuł 36

Współpraca między właściwymi organami a Europejskimi Urzędami Nadzoru

1. Właściwe organy, o których mowa w art. 29, oraz ESMA, EUNB oraz EIOPA ściśle współpracują ze sobą i wymieniają się informacjami na potrzeby wykonywania swoich obowiązków zgodnie z art. 30–34.
2. Właściwe organy ściśle koordynują swój nadzór w celu wskazywania naruszeń niniejszego rozporządzenia oraz stosowania wobec nich środków naprawczych, a także w celu opracowywania i promowania najlepszych praktyk, ułatwiania współpracy, promowania spójnej interpretacji i zapewniania ocen przekrojowych dotyczących odnośnych jurysdykcji w przypadku jakichkolwiek sporów.
3. W ramach Wspólnego Komitetu Europejskich Urzędów Nadzoru ustanawia się specjalny komitet ds. sekurytyzacji, w ramach którego właściwe organy ściśle współpracują w celu realizacji swoich obowiązków wynikających z art. 30–34.
4. W przypadku gdy właściwy organ stwierdzi, że doszło do naruszenia jednego lub większej liczby wymogów określonych w art. 6–27, lub ma powody, by tak uważać, w wystarczająco szczegółowy sposób informuje o swoich ustaleniach właściwy organ podmiotu lub podmiotów podejrzewanych o takie naruszenie. Zainteresowane właściwe organy ściśle koordynują swój nadzór w celu zapewnienia spójnych decyzji.
5. W przypadku gdy naruszenie, o którym mowa w ust. 4 niniejszego artykułu, dotyczy w szczególności nieprawidłowego lub wprowadzającego w błąd zgłoszenia na podstawie art. 27 ust. 1, właściwy organ stwierdzający to naruszenie bezzwłocznie powiadamia o swoich ustaleniach właściwy organ jednostki wyznaczonej jako pierwszy punkt kontaktowy na podstawie art. 27 ust. 1. Właściwy organ jednostki wyznaczonej jako pierwszy punkt kontaktowy na podstawie art. 27 ust. 1 informuje z kolei ESMA, EUNB i EIOPA oraz stosuje procedurę określoną w ust. 6 niniejszego artykułu.
6. Po otrzymaniu informacji, o której mowa w ust. 4, właściwy organ podmiotu podejrzewanego o naruszenie podejmuje w ciągu 15 dni roboczych wszelkie działania niezbędne do rozwiązania problemu stwierdzonego naruszenia oraz powiadamia o tym pozostałe zaangażowane właściwe organy, w szczególności organy jednostki inicjującej, jednostki sponsorującej i SSPE oraz właściwe organy posiadacza pozycji sekurytyzacyjnej, o ile są one znane. Jeżeli właściwy organ nie zgadza się z innym właściwym organem co do procedury lub przedmiotu działania lub braku działania, bez zbędnej zwłoki powiadamia o takim sporze wszystkie pozostałe zaangażowane właściwe organy. Jeżeli taki spór nie zostanie rozstrzygnięty w ciągu trzech miesięcy od dnia powiadomienia wszystkich zaangażowanych właściwych organów, sprawę przekazuje się do ESMA zgodnie z art. 19 oraz, w stosownych przypadkach, art. 20 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010. Okres postępowania pojednawczego, o którym mowa w art. 19 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010, wynosi jeden miesiąc.

W przypadku gdy zainteresowane właściwe organy nie osiągną porozumienia na etapie postępowania pojednawczego, o którym mowa w akapicie pierwszym, ESMA podejmuje decyzję, o której mowa w art. 19 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010, w terminie jednego miesiąca. W trakcie procedury określonej w niniejszym artykule, sekurytyzacja znajdująca się w wykazie prowadzonym przez ESMA na podstawie art. 27 niniejszego rozporządzenia w dalszym ciągu jest uznawana za STS na podstawie rozdziału 4 niniejszego rozporządzenia i pozostaje w takim wykazie.

W przypadku gdy zainteresowane właściwe organy uzgodnią, że dane naruszenie związane jest z brakiem przestrzegania art. 18 w dobrej wierze, mogą podjąć decyzję o przyznaniu jednostce inicjującej, jednostce sponsorującej oraz SSPE terminu nieprzekraczającego trzech miesięcy na zastosowanie środków naprawczych względem stwierdzonego naruszenia, począwszy od dnia, w którym jednostka inicjująca, jednostka sponsorująca oraz SSPE zostały poinformowane o naruszeniu przez właściwy organ. W tym okresie sekurytyzacja znajdująca się w wykazie prowadzonym przez ESMA na podstawie art. 27 w dalszym ciągu jest uznawana za STS na podstawie rozdziału 4 i pozostaje w takim wykazie.

W przypadku gdy jeden lub większa liczba zaangażowanych właściwych organów jest zdania, że wobec naruszenia nie zastosowano odpowiednich środków naprawczych w okresie określonym w akapicie trzecim, zastosowanie ma akapit pierwszy.

7. Trzy lata od dnia rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia, ESMA przeprowadzi wzajemną ocenę zgodnie z art. 30 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010 dotyczącą wdrożenia kryteriów określonych w art. 19–26 niniejszego rozporządzenia.

8. ESMA, w ścisłej współpracy z EUNB i EIOPA, opracuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia ogólnego obowiązku współpracy oraz informacji, które mają być wymieniane na podstawie ust. 1, oraz obowiązków w zakresie powiadamiania zgodnie z ust. 4 i 5.

ESMA, w ścisłej współpracy z EUNB i EIOPA, przedłoży Komisji projekt tych regulacyjnych standardów technicznych do dnia 18 stycznia 2019 r.

Komisja jest uprawniona do uzupełniania niniejszego rozporządzenia w drodze przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w niniejszym ustępie, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 37

Publikacja informacji o sankcjach administracyjnych

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy bez zbędnej zwłoki publikowały na swych urzędowych stronach internetowych co najmniej każdą decyzję o nałożeniu sankcji administracyjnej, od której nie przysługuje odwołanie i która jest nakładana w związku z naruszeniem art. 6, 7, 9 lub art. 27 ust. 1, po poinformowaniu osoby, na którą nałożono sankcję, o takiej decyzji.

2. Publikacja, o której mowa w ust. 1, zawiera informacje na temat rodzaju i charakteru naruszenia oraz tożsamości osób odpowiedzialnych, a także informacje o nałożonych sankcjach.

3. W przypadku gdy, na podstawie indywidualnej oceny każdego przypadku, właściwy organ uzna, że opublikowanie tożsamości w przypadku osób prawnych lub tożsamości i danych osobowych w przypadku osób fizycznych byłoby niewspółmierne lub że taka publikacja zagroziłaby stabilności rynków finansowych lub trwającemu postępowaniu przygotowawczemu lub gdy opublikowanie tych informacji wyrządziłoby, na ile można to ustalić, niewspółmierną szkodę danej osobie, państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy:

- a) odroczyły publikację decyzji o nałożeniu sankcji administracyjnej do momentu, kiedy przyczyny nieopublikowania przestaną być aktualne;
- b) opublikowały decyzję o nałożeniu sankcji administracyjnej w formie anonimowej, zgodnie z prawem krajowym; albo
- c) w ogóle nie publikowały decyzji o nałożeniu sankcji administracyjnej, jeżeli warianty określone w lit. a) i b) uznaje się za niewystarczające w celu zapewnienia, aby:
  - (i) stabilność rynków finansowych nie była zagrożona; lub
  - (ii) proporcjonalność publikacji takich decyzji w odniesieniu do środków, których charakter uznaje się za drugorzędny.

4. W przypadku podjęcia decyzji o opublikowaniu informacji o sankcji w formie anonimowej, opublikowanie stosownych danych może zostać odroczone. W przypadku gdy właściwy organ publikuje decyzję o nałożeniu sankcji administracyjnej, od której przysługuje odwołanie do odpowiedniego organu sądowego, właściwe organy również niezwłocznie publikują na swoich urzędowych stronach internetowych tego rodzaju informacje oraz wszelkie późniejsze informacje o wyniku takiego odwołania. Publikuje się również wszelkie orzeczenia sądowe unieważniające decyzję o nałożeniu sankcji administracyjnej.

5. Właściwe organy zapewniają, aby wszelkie opublikowane informacje, o których mowa w ust. 1–4, pozostawały na ich urzędowej stronie internetowej przez co najmniej pięć lat po opublikowaniu. Dane osobowe zawarte w publikacji pozostają na urzędowej stronie internetowej właściwego organu jedynie przez okres, który jest niezbędny zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami o ochronie danych.

6. Właściwe organy informują ESMA o wszystkich nałożonych sankcjach administracyjnych, w tym, w stosownych przypadkach, o wszelkich związanych z nimi odwołaniach oraz o ich wyniku.

7. ESMA prowadzi centralną bazę danych o zgłoszonych mu sankcjach administracyjnych. Do bazy tej dostęp mają wyłącznie ESMA, EUNB i EIOPA oraz właściwe organy i jest ona aktualizowana na podstawie informacji przekazywanych przez właściwe organy zgodnie z ust. 6.

ROZDZIAŁ 6

ZMIANY

Artykuł 38

Zmiany w dyrektywie 2009/65/WE

Art. 50a dyrektywy 2009/65/WE otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 50a

W przypadku gdy spółki zarządzające UCITS lub wewnętrznie zarządzane UCITS posiadają ekspozycję z tytułu sekurytyzacji, która nie spełnia już wymogów określonych w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2402 (*), w stosownych przypadkach działają one i podejmują działania naprawcze, w najlepiej pojętym interesie inwestorów w stosowne UCITS.

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2402 z dnia 12 grudnia 2017 r. w sprawie ustanowienia ogólnych ram dla sekurytyzacji oraz utworzenia szczególnych ram dla prostych, przejrzystych i standardowych sekurytyzacji, a także zmieniające dyrektywy 2009/65/WE, 2009/138/WE i 2011/61/UE oraz rozporządzenia (WE) nr 1060/2009 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 347 z 28.12.2017, s. 35).”;

Artykuł 39

Zmiany w dyrektywie 2009/138/WE

W dyrektywie 2009/138/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 135 ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. Komisja przyjmuje akty delegowane zgodnie z art. 301a niniejszej dyrektywy uzupełniające niniejszą dyrektywę poprzez szczegółowe określenie okoliczności, w jakich można ustanowić proporcjonalny dodatkowy narzut kapitałowy w przypadku naruszenia wymogów określonych w art. 5 lub 6 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2402 (*), bez uszczerbku dla art. 101 ust. 3 niniejszej dyrektywy.

3. W celu zapewnienia spójnej harmonizacji w odniesieniu do ust. 2 niniejszego artykułu, EIOPA, z zastrzeżeniem art. 301b, opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych określających metody obliczania proporcjonalnego dodatkowego narzutu kapitałowego, o którym mowa w tym przepisie.

Komisja jest uprawniona do uzupełniania niniejszego rozporządzenia w drodze przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w niniejszym ustępie, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1094/2010.

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2402 z dnia 12 grudnia 2017 r. w sprawie ustanowienia ogólnych ram dla sekurytyzacji oraz utworzenia szczególnych ram dla prostych, przejrzystych i standardowych sekurytyzacji, a także zmieniające dyrektywy 2009/65/WE, 2009/138/WE i 2011/61/UE oraz rozporządzenia (WE) nr 1060/2009 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 347 z 28.12.2017, s. 35).”;

2) skreśla się art. 308b ust. 11.

Artykuł 40

Zmiany w rozporządzeniu (WE) nr 1060/2009

W rozporządzeniu (WE) nr 1060/2009 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w motywach 22 i 41, w art. 8c oraz w załączniku II sekcja D pkt 1 wyrazy „strukturyzowany instrument finansowy” we wszystkich formach gramatycznych zastępuje się wyrazami „instrument sekurytyzacyjny” w odpowiednich formach gramatycznych;
- 2) w motywach 34 i 40, w art. 8 ust. 4, art. 8c, art. 10 ust. 3 i art. 39 ust. 4, a także w załączniku I sekcja A pkt 2 akapit piąty, w załączniku I sekcja B pkt 5, w załączniku II część II sekcja D tytuł i pkt 2, w załączniku III część I pkt 8, 24 i 45, w załączniku III część III pkt 8 wyrazy „strukturyzowane instrumenty finansowe” we wszystkich formach gramatycznych zastępuje się wyrazami „instrumenty sekurytyzacyjne” w odpowiednich formach gramatycznych;
- 3) w art. 1 akapit drugi otrzymuje brzmienie:
„Niniejsze rozporządzenie określa także obowiązki emitentów i powiązanych stron trzecich mających siedzibę w Unii w odniesieniu do instrumentów sekurytyzacyjnych.”;
- 4) w art. 3 ust. 1 lit. l) otrzymuje brzmienie:
„l) »instrument sekurytyzacyjny« oznacza instrument finansowy lub inne aktywa będące wynikiem transakcji sekurytyzacyjnej lub programu sekurytyzacyjnego, o których mowa w art. 2 pkt 1 rozporządzenia (UE) 2017/2402 [rozporządzenie w sprawie sekurytyzacji].”;
- 5) uchyla się art. 8b;
- 6) w art. 4 ust. 3 lit. b), w art. 5 ust. 6 akapit drugi lit. b) oraz w art. 25a skreśla się odesłanie do art. 8b.

Artykuł 41

Zmiany w dyrektywie 2011/61/UE

Art. 17 dyrektywy 2011/61/UE otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 17

W przypadku gdy ZAFI posiadają ekspozycję z tytułu sekurytyzacji, która nie spełnia już wymogów określonych w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2402 (*), w stosownych przypadkach działają one i podejmują działania naprawcze, w najlepiej pojętym interesie inwestorów w odnośne AFI.

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2402 z dnia 12 grudnia 2017 r. w sprawie ustanowienia ogólnych ram dla sekurytyzacji oraz utworzenia szczególnych ram dla prostych, przejrzystych i standardowych sekurytyzacji, a także zmieniające dyrektywy 2009/65/WE, 2009/138/WE i 2011/61/UE oraz rozporządzenia (WE) nr 1060/2009 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 347 z 28.12.2017, s. 35).”.

Artykuł 42

Zmiany w rozporządzeniu (UE) nr 648/2012

W rozporządzeniu (UE) nr 648/2012 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 2 dodaje się punkty w brzmieniu:
  - „30) »obligacja zabezpieczona« oznacza obligację spełniającą wymogi art. 129 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
  - 31) »jednostka obligacji zabezpieczonych« oznacza emitenta obligacji zabezpieczonych lub pulę aktywów stanowiących zabezpieczenie obligacji zabezpieczonych.”;
- 2) w art. 4 dodaje się ustępy w brzmieniu:
  - „5. Ust. 1 niniejszego artykułu nie ma zastosowania w odniesieniu do kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, które są zawierane przez jednostki obligacji zabezpieczonych w związku z obligacjami zabezpieczonymi lub przez jednostkę specjalnego przeznaczenia do celów sekurytyzacji w związku z sekurytyzacją, w rozumieniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2402 (*), pod warunkiem że:
    - a) w przypadku jednostki specjalnego przeznaczenia do celów sekurytyzacji jednostka ta emituje wyłącznie sekurytyzacje, które spełniają wymogi art. 18 oraz art. 19–22 lub art. 23–26 rozporządzenia (UE) 2017/2402 [rozporządzenia w sprawie sekurytyzacji];

- b) kontrakty pochodne będące przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym wykorzystywane są jedynie do zabezpieczenia przed niedopasowaniem stopy procentowej lub niedopasowaniem walutowym w ramach obligacji zabezpieczonych lub sekurytyzacji; oraz
- c) uzgodnienia w ramach obligacji zabezpieczonych lub sekurytyzacji odpowiednio ograniczają ryzyko kredytowe kontrahenta w odniesieniu do kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym zawartych przez jednostkę obligacji zabezpieczonych lub jednostkę specjalnego przeznaczenia do celów sekurytyzacji w związku z obligacjami zabezpieczonymi lub sekurytyzującą.

6. W celu zapewnienia spójnego stosowania niniejszego artykułu oraz biorąc pod uwagę potrzebę zapobiegania arbitrażowi regulacyjnemu, europejskie urzędy nadzoru opracowują projekty regulacyjnych standardów technicznych określających kryteria oceny tego, które uzgodnienia w ramach obligacji zabezpieczonych lub sekurytyzacji odpowiednio ograniczają ryzyko kredytowe kontrahenta w rozumieniu ust. 5.

Europejskie urzędy nadzoru przedłożą Komisji projekt tych regulacyjnych standardów technicznych do dnia 18 lipca 2018 r.

Komisji przekazuje się uprawnienia do uzupełniania niniejszego rozporządzenia, poprzez przyjmowanie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w niniejszym ustępie, zgodnie z art. 10–14 rozporządzeń (UE) nr 1093/2010, (UE) nr 1094/2010 lub (UE) nr 1095/2010.

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2402 z dnia 12 grudnia 2017 r. w sprawie ustanowienia ogólnych ram dla sekurytyzacji oraz utworzenia szczególnych ram dla prostych, przejrzystych i standardowych sekurytyzacji, a także zmieniające dyrektywy 2009/65/WE, 2009/138/WE i 2011/61/UE oraz rozporządzenia (WE) nr 1060/2009 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 347 z 28.12.2017, s. 35)."

3) w art. 11 ust. 15 otrzymuje brzmienie:

„15. W celu zapewnienia spójnego stosowania niniejszego artykułu europejskie urzędy nadzoru opracowują wspólny projekt regulacyjnych standardów technicznych określających:

- a) procedury zarządzania ryzykiem, w tym wymagany poziom i rodzaj zabezpieczenia oraz uzgodnienia dotyczące wyodrębnienia wymagane do spełnienia wymogów ust. 3;
- b) procedury, jakich mają przestrzegać kontrahenci i odnośne właściwe organy przy stosowaniu zwolnień, o których mowa w ust. 6–10;
- c) mające zastosowanie kryteria, o których mowa w ust. 5–10, w tym w szczególności, co należy uznać za przeszkodę praktyczną lub prawną dla szybkiego przenoszenia środków własnych lub spłaty zobowiązań między kontrahentami.

Poziom i rodzaj zabezpieczenia wymaganego w odniesieniu do kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, które są zawierane przez jednostki obligacji zabezpieczonych w związku z obligacjami zabezpieczonymi lub przez jednostkę specjalnego przeznaczenia do celów sekurytyzacji w związku z sekurytyzującą w rozumieniu niniejszego rozporządzenia i spełniającą warunki art. 4 ust. 5 niniejszego rozporządzenia oraz wymogi określone w art. 18 i w art. 19–22 lub art. 23–26 rozporządzenia (UE) 2017/2402 [rozporządzenia w sprawie sekurytyzacji] określa się z uwzględnieniem wszelkich przeszkód napotykanym w trakcie wymiany zabezpieczeń w odniesieniu do istniejących uzgodnień dotyczących zabezpieczeń w ramach obligacji zabezpieczonych lub sekurytyzacji.

Europejskie urzędy nadzoru przedłożą Komisji projekt tych regulacyjnych standardów technicznych do dnia 18 lipca 2018 r.

W zależności od formy prawnej kontrahenta, Komisji przekazuje się uprawnienia do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w niniejszym ustępie, zgodnie z art. 10–14 rozporządzeń (UE) nr 1093/2010, (UE) nr 1094/2010 lub (UE) nr 1095/2010.”.

Artykuł 43

Przepisy przejściowe

1. Niniejsze rozporządzenie stosuje się do sekurytyzacji, w ramach których papiery wartościowe wyemitowano w dniu 1 stycznia 2019 r. lub po tym dniu, z zastrzeżeniem ust. 7 i 8.
2. W odniesieniu do sekurytyzacji, w ramach których papiery wartościowe wyemitowano przed dniem 1 stycznia 2019 r., jednostki inicjujące, jednostki sponsorujące oraz SSPE mogą używać oznaczenia „STS” lub „prosta, przejrzysta i standardowa” lub oznaczenia, które odsyła bezpośrednio lub pośrednio do tych terminów, wyłącznie wtedy, gdy spełnione są wymogi określone w art. 18 oraz warunki określone w ust. 3 niniejszego artykułu.
3. Sekurytyzacje, w ramach których papiery wartościowe wyemitowano przed dniem 1 stycznia 2019 r., inne niż pozycje sekurytyzacyjne odnoszące się do transakcji ABCP lub programu ABCP, uznaje się za STS, pod warunkiem że:
  - a) spełniają, w momencie emisji tych papierów wartościowych, wymogi określone w art. 20 ust. 1–5, ust. 7–9 i ust. 11–13 oraz art. 21 ust. 1 i 3; oraz

b) spełniają, w momencie zgłoszenia zgodnie z art. 27 ust. 1, wymogi określone w art. 20 ust. 6 i 10, art. 21 ust. 2 i ust. 4–10 oraz art. 22 ust. 1–5.

4. Do celów ust. 3 lit. b) zastosowanie ma, co następuje:

a) uznaje się, że w art. 22 ust. 2 wyrazy „Przed emisją” rozumie się jako „Przed zgłoszeniem na podstawie art. 27 ust. 1”;

b) uznaje się, że w art. 22 ust. 3 wyrazy „przed wyceną sekurytyzacji” rozumie się jako „przed zgłoszeniem na podstawie art. 27 ust. 1”;

c) w art. 22 ust. 5:

(i) w zdaniu drugim – uznaje się, że wyrazy „przed wyceną” rozumie się jako „przed zgłoszeniem na podstawie art. 27 ust. 1”;

(ii) uznaje się, że wyrazy „przed wyceną co najmniej w formie projektu lub we wstępnej formie” rozumie się jako „przed zgłoszeniem na podstawie art. 27 ust. 1”;

(iii) wymóg określony w zdaniu czwartym nie ma zastosowania;

(iv) odniesienia do zgodności z art. 7 rozumie się tak, jak gdyby art. 7 miał zastosowanie do tych sekurytyzacji niezależnie od art. 43 ust. 1.

5. W odniesieniu do sekurytyzacji, w ramach których papiery wartościowe wyemitowano w dniu 1 stycznia 2011 r. lub po tym dniu, lecz przed dniem 1 stycznia 2019 r., oraz w odniesieniu do sekurytyzacji, w ramach których papiery wartościowe wyemitowano przed dniem 1 stycznia 2011 r., w przypadku gdy nowe ekspozycje bazowe zostały do nich dodane lub zastąpione po dniu 31 grudnia 2014 r., wymogi dotyczące należytej staranności określone, odpowiednio, w rozporządzeniu (UE) nr 575/2013, rozporządzeniu delegowanym (UE) 2015/35 i rozporządzeniu delegowanym (UE) nr 231/2013 stosuje się w dalszym ciągu w wersji mającej zastosowanie na dzień 31 grudnia 2018 r.

6. W odniesieniu do sekurytyzacji, w ramach których papiery wartościowe wyemitowano przed dniem 1 stycznia 2019 r., instytucje kredytowe lub firmy inwestycyjne zdefiniowane w art. 4 ust. 1 pkt 1 i 2 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, zakłady ubezpieczeń zdefiniowane w art. 13 pkt 1 dyrektywy 2009/138/WE, zakłady reasekuracji zdefiniowane w art. 13 pkt 4 dyrektywy 2009/138/WE oraz zarządzający alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (ZAFI) zdefiniowani w art. 4 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2011/61/UE nadal podlegają przepisom, odpowiednio, art. 405 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i przepisom rozdziałów I, II i III oraz art. 22 rozporządzenia delegowanego (UE) nr 625/2014, art. 254 i 255 rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/35 oraz art. 51 rozporządzenia delegowanego (UE) nr 231/2013, w wersji mającej zastosowanie na dzień 31 grudnia 2018 r.

7. Przed rozpoczęciem stosowania regulacyjnych standardów technicznych, które mają zostać przyjęte przez Komisję na podstawie art. 6 ust. 7 niniejszego rozporządzenia, na potrzeby wypełnienia obowiązków określonych w art. 6 niniejszego rozporządzenia jednostki inicjujące, jednostki sponsorujące lub pierwotni kredytodawcy stosują rozdziały I, II i III oraz art. 22 rozporządzenia delegowanego (UE) nr 625/2014 do sekurytyzacji, w ramach których papiery wartościowe wyemitowano w dniu 1 stycznia 2019 r. lub po tym dniu.

8. Przed rozpoczęciem stosowania regulacyjnych standardów technicznych, które mają zostać przyjęte przez Komisję na podstawie art. 7 ust. 3 niniejszego rozporządzenia, na potrzeby wypełnienia obowiązków określonych w art. 7 ust. 1 akapit pierwszy lit. a) i e) niniejszego rozporządzenia, jednostki inicjujące, jednostki sponsorujące oraz SSPE udostępniają informacje, o których mowa w załącznikach I–VIII do rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/3 zgodnie z art. 7 ust. 2 niniejszego rozporządzenia.

9. Do celów niniejszego artykułu, w przypadku sekurytyzacji, które nie wiążą się z emisją papierów wartościowych, uznaje się, że wszelkie odniesienia do „sekurytyzacji, w ramach których papiery wartościowe wyemitowano” oznaczają „sekurytyzacje, których początkowe pozycje sekurytyzacyjne zostały utworzone”, pod warunkiem że niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do wszelkich sekurytyzacji, które tworzą nowe pozycje sekurytyzacyjne w dniu 1 stycznia 2019 r. lub po tym dniu.

Artykuł 44

Sprawozdania

Do dnia 1 stycznia 2021 r., a następnie co trzy lata, Wspólny Komitet Europejskich Urzędów Nadzoru opublikuje sprawozdanie na temat:

a) wdrożenia wymogów STS określonych w art. 18–27;

- b) oceny działań podjętych przez właściwe organy oraz oceny istotnych ryzyk i nowych słabości, które mogły się pojawić, jak również oceny działań uczestników rynku na rzecz dalszej standaryzacji dokumentacji sekurytyzacji;
- c) funkcjonowania wymogów dotyczących należytej staranności określonych w art. 5 oraz wymogów dotyczących przejrzystości określonych w art. 7 i poziomu przejrzystości rynku sekurytyzacji w Unii, w tym na temat tego, czy wymogi dotyczące przejrzystości określone w art. 7 pozwalają właściwym organom uzyskać wystarczający przegląd rynku, aby mogły one wykonywać swoje odpowiednie uprawnienia;
- d) wymogów określonych w art. 6, w tym ich przestrzegania przez uczestników rynku, oraz zasad dotyczących zatrzymania ryzyka zgodnie z art. 6 ust. 3.

Artykuł 45

Sekurytyzacja syntetyczna

1. Do dnia 2 lipca 2019 r. EUNB, w ścisłej współpracy z ESMA i EIOPA, opublikuje sprawozdanie na temat wykonalności ustanowienia szczególnych ram dla prostej, przejrzystej i standardowej sekurytyzacji syntetycznej, ograniczonej do bilansowej sekurytyzacji syntetycznej.

2. Do dnia 2 stycznia 2020 r. Komisja – w oparciu o sprawozdanie EUNB, o którym mowa w ust. 1 – przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat ustanowienia szczególnych ram dla prostej, przejrzystej i standardowej sekurytyzacji syntetycznej, ograniczonej do bilansowej sekurytyzacji syntetycznej, w stosownych przypadkach wraz z wnioskiem ustawodawczym.

Artykuł 46

Przegląd

Do dnia 1 stycznia 2022 r. Komisja przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat funkcjonowania niniejszego rozporządzenia, w stosownych przypadkach wraz z wnioskiem ustawodawczym.

W sprawozdaniu zostaną uwzględnione w szczególności ustalenia sprawozdań, o których mowa w art. 44, oraz zostaną poddane ocenie:

- a) skutki niniejszego rozporządzenia, w tym również wprowadzenia oznaczenia sekurytyzacji STS, dla funkcjonowania rynku sekurytyzacji w Unii, wkładu sekurytyzacji w gospodarkę realną, w szczególności dla dostępu MŚP i inwestycji do kredytowania, a także wzajemnych powiązań między instytucjami finansowymi a stabilnością sektora finansowego;
- b) rozbieżności w stosowaniu zasad, o których mowa w art. 6 ust. 3, w oparciu o dane zgłaszane na podstawie art. 7 ust. 1 akapit pierwszy lit. e) ppkt (iii). Jeżeli ustalenia wykażą zwiększenie ryzyk ostrożnościowych spowodowane stosowaniem zasad, o których mowa w art. 6 ust. 3 lit. a), b), c) i e), wówczas rozważone będą odpowiednie środki zaradcze;
- c) czy doszło do nieproporcjonalnego wzrostu liczby transakcji, o których mowa w art. 7 ust. 2 akapit trzeci, od momentu rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia, oraz czy uczestnicy rynku strukturyzowali transakcje w sposób umożliwiający obchodzenie obowiązku wynikającego z art. 7 i polegającego na udostępnianiu informacji za pośrednictwem repozytoriów sekurytyzacji;
- d) czy konieczne jest rozszerzenie wymogów dotyczących ujawniania informacji na podstawie art. 7, aby objąć nimi transakcje, o których mowa w art. 7 ust. 2 akapit trzeci, oraz pozycje inwestorów;
- e) czy w obszarze sekurytyzacji STS możliwe byłoby wprowadzenie systemu równoważności dla pochodzących z państw trzecich jednostek inicjujących, jednostek sponsorujących oraz SSPE, z uwzględnieniem rozwoju sytuacji na szczeblu międzynarodowym w obszarze sekurytyzacji, w szczególności inicjatyw dotyczących prostych, przejrzystych i porównywalnych sekurytyzacji;
- f) wdrożenie wymogów określonych w art. 22 ust. 4 oraz to, czy trzeba je rozszerzyć na sekurytyzacje, w których ekspozycjami bazowymi nie są kredyty na nieruchomości mieszkalne ani kredyty na zakup samochodu lub umowy leasingu samochodów, z myślą o włączeniu do głównego nurtu ujawniania informacji dotyczących kwestii środowiskowych i społecznych oraz informacji dotyczących zarządzania;
- g) odpowiedniość systemu weryfikacji przez osobę trzecią określonego w art. 27 i 28 oraz to, czy system upoważniania dla osób trzecich określony w art. 28 wspiera wystarczającą konkurencję między osobami trzecimi, a także czy zachodzi potrzeba wprowadzenia zmian w ramach nadzorczych w celu zapewnienia stabilności finansowej; oraz

- h) czy zachodzi potrzeba uzupełnienia ram dotyczących sekurytyzacji określonych w niniejszym rozporządzeniu poprzez ustanowienie systemu banków licencjonowanych w ograniczonym zakresie, wykonujących funkcje SSPE i posiadających wyłączne prawo do kupowania ekspozycji od jednostek inicjujących i sprzedaży inwestorom roszczeń zabezpieczonych kupionymi ekspozycjami.

Artykuł 47

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjmowania aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.
2. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 16 ust. 2, powierza się Komisji na czas nieokreślony od dnia 17 stycznia 2018 r.
3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 16 ust. 2, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w późniejszym terminie określonym w tej decyzji. Nie wpływa ona na ważność już obowiązujących aktów delegowanych.
4. Przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja konsultuje się z ekspertami wyznaczonymi przez każde państwo członkowskie zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa.
5. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
6. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 16 ust. 2 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 48

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2019 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 12 grudnia 2017 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

A. TAJANI

Przewodniczący

W imieniu Rady

M. MAASIKAS

Przewodniczący